

ТЕРЕЗА МЕДЕЙРОС СКАНДАЛНА НОЩ

Част 2 от „Сестрите Феърлей“

Превод от английски: Искра Димитрова, 2005

chitanka.info

1

Уважаеми читателю, никога няма да забравя онзи месец, когато за първи път видях мъжа, който искаше да ме унищожи...

Лондон, 1825 година

Карлота Ан Фърли се промъкна навън. За нещастие, тя не само се измъкна от прозореца на втория етаж на елегантната градска къща на леля си в Мейфеър, но също и от корсета на елегантната бална рокля. Това ѝ се бе отдало без усложнения, тъй като копринените връзки, които украсяваха корсета се бяха закачили на един пирон върху перваза.

— Хариет — шепнеше отчаяно Лоти, — Хариет, къде си? Спешно се нуждая от помощта ти!

Тя протегна врат и погледна в уютния салон, където преди няколко минути бе седяла удобно. Котка с пухкава бяла козина дремеше пред камината, а Хариет като че ли бе изчезнала, заедно с щастието на Лоти.

— Къде ли се е скрила глупавата гъска — мърмореше тя. Докато се мъчеше да освободи връзките от пилона, тя се подхлъзна с гладките подметки на тънките си обувки от ярешка кожа, падна върху един хлъзгав клон и отчаяно се помъчи да се задържи върху него. Тайно поглеждаше през рамо надолу, а ръцете я заболяха от напрежение. Каменните плочи на терасата под нея, които преди няколко минути изглеждаха лесно достижими, сега като че ли бяха отдалечени на мили разстояние. За миг помисли да повика лакея, но се страхуваше, че с него ще дойде брат ѝ и ще я види в това неприятно положение. Въпреки че беше само две години по-голям, Джордж, който току-що се беше върнал от обиколка на континента, при всеки удобен случай бе

готов да поучава малката си сестра с новопридобития си житейски опит.

От френския прозорец на северната страна прозвучаха нестройни звуци на струнен квартет, който настройва инструментите си. Лоти знаеше, че скоро ще чуе шум от карети, примесен с тихи гласове и шеги, когато каймакът на лондонското висше общество се събере, за да отпразнува дебюта ѝ. Никой нямаше да се сети, че виновникът за събитието виси от прозореца на втория етаж.

Лоти нямаше да бъде в това положение, ако Стърлинг Харлоу, неин зет и настойник бе организиран дебюта ѝ в Девънбрук Хаус, просторната градска къща в Уест Енд. Но братовчедката Даяна изтръгна от него обещанието, да ѝ предостави тази част.

Не беше трудно да си представи как важните гости заобиколят тялото ѝ, лежащо изпочупено върху терасата. Дамите щяха да притискат устни с напарфюмираните си дантелени кърпички, за да подтиснат риданията, а мъжете щяха тъжно да клатят глава, да цъкат съжалително с език и тихо да отбелязват колко жалко е да се лишат завинаги от очарователното присъствие на Лоти. Тя отправи тъжен поглед към виолетовия поплин на вечерната си рокля. Ако не я похаби при падането, сигурно щяха да я погребат с нея.

Не бе трудно да си представи какво ще се случи. Сестра ѝ Лора щеше да положи върху гърдите на мъжа си подпухналото си от плач лице и нежното ѝ сърце щеше за последен път да се сломи от лекомислието на Лоти. Най-неприятно обаче ще бъде горчивото разочарование, изписано върху красивото лице на зет ѝ. Стърлинг бе употребил твърде много време, търпение и пари, за да я превърне в изискана дама. Днес беше последният ѝ шанс да докаже, че усилията му не са били напразни.

Навярно Лоти още щеше да седи пред огледалото на тоалетката, ако най-добрата ѝ приятелка Хариет не бе влязла точно когато камериерката на леля ѝ довършваше прическата ѝ.

Забелязала нервниченето на приятелката си, Лоти се надигна бързо.

— Благодаря, Целеста, приключихме.

След като камериерката излезе, Лоти се приближи до приятелката си.

— Какво има, Хариет? Какво те мъчи?

Въпреки че Хариет Дъмуинкъл не беше всъщност дебела, всичко в нея я правеше да изглежда закръглена — бузите с трапчинки, стъклата на телените очила пред кафявите ѝ очи на кошута, раменете, които висяха надолу, въпреки безкрайните часове с атласа върху главата. Самото ѝ име предизвикваше безпощадни подигравки от страна на съученичките. Освен това се говореше, че момичето всъщност малко... все пак... изглежда глуповато.

Тъй като не можеше безропотно да понася несправедливости, Лоти се обяви за защитничка на Хариет. Дори и пред себе си, тя не си признаваше, че поради духовна тромавост добродушното момиче вземаше участие в скитанията на Лоти, без да се интересува от последствията. Хариет хвана Лоти за ръка.

— Току-що минах покрай две слугини, които си шепнеха. Не можеш да си представиш, кой от две седмици живее до нас, практически под носа на леля ти.

Лоти погледна през прозореца. Тъмната къща, граничеща с елегантния площад, почти не се забелязваше в мрака.

— Не бих казала, че някой живее там. Толкова е спокойно, като в пещера. От вторник сме тук и не съм виждала жива душа.

Хариет отвори уста.

— Стой! — Лоти вдигна отбранително ръце и отстъпи назад. — Все ми е едно! Изобщо не ме интересува. Не искам Лора да ми натяква, че си пъхам носа в нещо, което не е моя работата.

— Няма да направиш нищо? — учуди се Хариет и очите ѝ засвяткаха като на кукумявка зад кръглите стъкла на очилата. — Ти си писателка! И винаги си казвала, че сестра ти не прави разлика между изследване и вмешателство. Трябва да ти кажа...

Лоти отново я прекъсна.

— Знаеш ли кого покани за днес леля по молба на Стърлинг? Мис Агата Търлигър.

Хариет пребледня.

— Ужасната мис Търлигър в цялото си величие?

Лоти кимна с глава.

— Самата тя.

Мис Агата Търлигър беше единствената учителка при мисис Лайтълтън, която отказваше да отдаде склонността на Лоти към скитане само на вродената ѝ палавост или на пъргавината ѝ. Тя много

повече се интересувахе да оформи характера на своята питомка, отколкото да укротява гнева на нейния луд, влиятелен настойник, дук Девънбрук.

— Стърлинг иска да докаже на мис Търлигър, че вече не съм буйната дивачка, която заши пръстите на ръкавиците ѝ или вкара пони в спалнята ѝ. Когато тази вечер сляза по стълбите, тази съсухрена коза — Лоти трепна при явно недостойния начин на изразяване — тази очарователна стара госпожица ще види само една млада дама, достойна да бъде въведена във висшето общество. Млада дама, която е осъзнала, че добродетелта има висока цена.

Хариет направи умоляваща физиономия.

— Но и най-добродетелната дама понякога предизвиква скандал. Затова трябва да разбереш кой живее в къщата. Това е...

Лоти запуши двете си уши и запя втората част от Петата симфония на Бетовен. За нещастие годините на подслушване бяха развили уменията ѝ да чете по устните.

— Не! Тя бавно отпусна ръце. — Не може да бъде! Самият ужасен маркиз убиец!

Хариет кимаше толкова силно с глава, че къдриците ѝ се разлетяха и заприличаха на клепналите уши на кокер шпаньол.

— Точно той. Прислужничките се кълняха, че днес е последната му нощ в Лондон. Утре се връщал в Корнуол.

Лоти крачеше все по-нервно по избелелия килим.

— Утре? Навярно днес е последният ми шанс да го видя. О, да знаех по-рано! Щях да се спусна по дървото пред прозореца и да скоча в градината му, без някой да разбере.

Хариет я погледна.

— А какво ще стане, ако разбере, че го шпионираш?

— Няма от какво да се страхувам — отговори Лоти по-убедена, отколкото всъщност беше. — Доколкото ми е известно, той убива само тези, които обича. — Изведнъж ѝ хрумна нещо. Доближи се до раклата, започна да рови вътре и да хвърля по пода обувки, копринени чорапи, рисувани на ръка ветрила, докато не извади малкия оперен бинокъл, който търсеше. — Мисля, че няма да навреди, ако погледна, нали?

Лоти прекоси стаята, а Хариет я следваше толкова плътно по петите, че почти настъпваше шлейфа на вечерната ѝ рокля. Когато

дойде до прозореца, тя се показва навън и насочи малкия бинокъл към отсрещната къща. Добре, че нежните пъпки на липата още не се бяха разлистили. Въпреки че между двете къщи имаше само един каменен зид, те като че ли бяха в два различни свята. За разлика от ярко осветената къща на леля й, всички прозорци отсреща бяха тъмни. Не се забелязваше никаква прислуга, не се чуваха нито весели гласове на тичащи деца, нито тревожен лай на кучета.

Хариет опря брадичка в рамото на Лоти и трепна уплашено.

— Мислиш ли, че чичо ти го е поканил на бала?

— Мисля, че няма да дойде, дори и ако чичо лично му е занесъл поканата. Знаем, че живее като отшелник — обясни търпеливо Лоти.
— А отшелниците са известни с това, че отхвърлят всички покани.

От устните на Хариет се изтръгна мечтателна въздишка.

— Мислиш ли, че е невинен? Може би клюкарските вестници го клеветят, а той всъщност никога не е бил съден.

Лоти пропъди с ръка една любопитна червеношийка, кацнала на клона над главата й.

— Какви още доказателства искаш? Една нощ се върнал в дома си и открил хубавата си жена в прегръдките на най-добрия си приятел. Предизвикал на дуел любовника, застрелял го и принудил жена си да го придружи в дивия Корнуол, където само след няколко месеца тя паднала от скалите и умряла.

— Ако бях на негово място, щях да я застрелям вместо любовника й — отбеляза Хариет.

— Господи, Хариет, ти си очарователно кръвожадна! — извика радостно Лоти. — Миналата седмица вестниците писаха, че духът на мъртвата се появил в голямата къща на Оукуайлд, оплаквайки съдбата на загиналия си любовник. Тя няма да намери покой, докато справедливостта не възтържествува.

— Тази история може да развали настроението на всеки. Сигурно затова е решил да прекара две седмици в Лондон.

— Проклятие! Може ли така плътно да пуска завесите! — Лоти пусна бинокъла. — Възнамерявам да го използвам в първия си роман като прототип на злодея. — Тя с въздишка затвори прозореца. — Няма значение. От тази вечер официално ще бъда на брачния пазар, което означава, че по цял Лондон ще се разчуе кога съм използвала неправилно вилицата или как съм кихнала, без да използвам кърпичка.

Докато се усетя, ще бъда погребана в някое имение със скучен съпруг и банда сополанковци, хванати за полата ми.

Хариет седна на една отоманка и протегна ръка да погали котката, която дремеше върху нея.

— Това не е ли мечтата на всяка жена? Да се ожени за богат мъж и да заживее спокойно?

Лоти се поколеба, докато намери отговор, нещо, което ѝ се случваше рядко. Как да опише неприятното чувство, което я обземаше при тази мисъл? Тъй като дебютът ѝ приближаваше, все повече си мислеше, че животът ѝ свършва, още преди да е започнал.

— Разбира се, че всяка жена желае това — отговори тя и се опита да успокои и себе си, и Хариет. — Само човек с мозък на врабче сериозно би мечтал да стане известна писателка като мисис Радклиф или Мери Шели. — Отпусна се на стола пред тоалетката, натопи парче оризова хартия в една кутийка с пудра и започна да пудри носа си. — Не мога да разочаровам Стърлинг. Той и Лора ме приеха в дома си, грижеха се за моето възпитание и ме освободиха от безброй трудности. За мен той повече е баща, отколкото зет. Когато тази вечер сляза по стълбите, искам лицето му да грее от гордост. Искам да види в мен благопристойната млада дама, за която винаги е мечтал.

Тя въздъхна и си пожела младата дама, която я гледаше от огледалото, да не изглежда като непозната. Съмнението, което хвърляше сянка върху лицето ѝ, правеше сините ѝ очи да изглеждат прекалено големи.

— Трябва да се примирим със съдбата си, мила Хариет. Свободните дни са минало. След тази вечер няма да има никакви приключения за никоя от нас.

Лоти срещна погледа на Хариет върху огледалото.

— След тази вечер — прошепна тя. И без да осъзнава, скочи, прибра полите на роклята си и метна крак през прозореца.

— Къде отиваш? — извика Хариет.

— Ще хвърля поглед на нашия скандален съсед — отговори Лоти и прехвърли и другия си крак. — Как мога да опиша някой злодей, ако не съм виждала такъв?

Загрижеността на приятелката ѝ накара Лоти да спре. Не беше присъщо на Хариет да се колебае, затова Лоти предположи, че намерението ѝ е възмутително.

— През остатъка от живота си ще имам време да реша дали това, което правя сега, е разумно. Остават ми само няколко минути свобода.

С тези думи тя се измъкна бавно през прозореца. Увисна на ръце и краката ѝ достигнаха клона под нея. През ученическите години беше събрала забележителен опит да се катери по дърветата.

— Какво ще правя, когато дойдат да те потърсят? — извика Хариет след нея.

Всичко щеше да мине добре, ако връзките на корсета не се бяха закачили за глупавия пирон, а Хариет не беше изчезнала внезапно.

Все още висеща между дървото и прозореца, Лоти дръпна за последен път плата. Неочаквано връзката се скъса. За миг Лоти се поколеба дали да посегне към прозореца или към клона. Това наруши равновесието ѝ и тя падна назад към короната на дървото. Вик на ужас заседна в гърлото ѝ.

За щастие не падна лошо.

Приземи се върху бодлива възглавница от клони, ухаеща на пролет и свежа зеленина. Зави ѝ се свят и помисли, че лондонските клюкари трябва да почакаат, преди да обсъдят преждевременната ѝ смърт. Изведнъж главата на Хариет се показва на прозореца.

— О, там ли си! — извика радостно тя. Лоти я изгледа мрачно.

— Къде се скри? Навярно отиде да пиеш чай?

Сарказмът на Лоти не засегна приятелката ѝ. Без да се вълнува въобще, тя показва един тъмен вързоп.

— Донесох ти пелерината. Навън е хладно, а ти не искаш да пипнеш пневмония, или?

— Летяла съм четиридесет крачки надолу, а може и повече — осведоми я мрачно Лоти. Като огледа съжалително горната част на роклята си, извика. — Хвърли я. Май имам нужда от нея.

Пелерината падна на главата ѝ, така че не можеше да вижда нищо. Лоти отметна от лицето си меката вълнена материя, смачка я и я хвърли през зида.

Хариет загрижено я следеше от прозореца.

— Какво да правя, докато те няма?

— Бъди така добра и ми намери игла и конец.

Лоти натика обратно едната си гърда, която се беше освободила от деколтето, и обясни:

— Не мисля, че Лора е имала точно това предвид, когато казваше, че дебютът ми ще бъде основната тема за разговор във висшето общество.

И като хвана големия клон над себе си, Лоти се изправи на крака. Сега, когато отново можеше да пази равновесие, не се затрудни да слезе по дебелия клон, който стърчеше от другата страна на зида. Точно тогава чу тропота на една каляска и приглушените гласове на седящите в нея.

Имаше много по-малко време, отколкото се беше надявала. Първите гости вече влизаха. Когато се наведе да вдигне наметалото, до ушите ѝ достигна остър познат глас от другата страна на зида.

— Цяло чудо е, че момичето празнува своя дебют. Винаги съм предупреждавала Карлота, че някой ден може да изпадне в положение, от което не би могла да се измъкне с помощта на чара си.

— Някой ден, мис Търлигър — прошепна Лоти и наметна мекото си наметало. — Но не и тази нощ.

Хейдън Сент Клер седеше сам в библиотеката на градската си къща и четеше в светлината на свещите. Полугласно промърмори едно изречение от последния брой на „Газет“: *Обвитият в тайна маркиз убиец бе забелязан вчера на Бонд Стрийт, когато влезе в един клуб.*

— Голямо постижение — промълви тихо. — Не знаят ли, че от понеделник не съм напускал тази къща. — Той отвори следващата страница на вестника и потърси колоната с продължението. *Предполага се, че е планирал пребиваването си в Лондон така, че да съвпадне с началото на сезона, за който в града са пристигнали на лов за съпрузи внушителен брой изчервяващи се красавици.*

Хейдън потрепера, когато си представи вълк в елегантно вечерно облекло, с плячка от тълпа кискащи се дебютантки.

Ако маркизът убиец наистина е решил да си търси жена, пишещият тези редове би посъветвал булката да избере като най-подходяща за случая черната сватбена рокля.

Той изфуча полуразвеселен, полуядосан.

— Много смешно, нещастници такива!

След което доближи памфлета до пламъка на свещта и търпеливо изчака огънят да обхване хартията. Наведе се от тапицираното с брокат

кресло, хвърли вестника в студената камина и с удоволствие загледа как се превърна в пепел заедно с днешните броеве на „Таймс“, „Сейнт Джеймс Кроникъл“, „Куриер“ и „Спай“. Много по-лесно щеше да се освободи от вестниците, ако си бе направил труда да запали дървата в камината. Но в сравнение с яростните ветрове, които духаха над Бодмин, влажният лондонски студ изглеждаше приятно мек. Беше само от две седмици в Лондон, но вече мечтаеше за соления морски въздух и за грачещите чайки, които кръжаха над покритите с пяна вълни.

Той си помисли какво ли биха написали клюкарските вестници, ако знаеха, че е дошъл в Лондон да търси жена, а не съпруга. Навярно би успял, ако вестникарите с техните опити да го очернят не се стараеха толкова.

„Тетлър“ беше отишъл още по-далече, твърдейки, че Хейдън е отпътувал от Корнуол, за да избяга от духовете, които го преследвали в имението му. За разлика от професионалните клюкари той не беше толкова глупав да вярва, че духовете се подвизават само в прорязаните с пропасти стръмни морски скали или сред брулените от вятъра блатата. Те биха могли да дебнат също толкова добре и в една меланхолична пиеса за пиано от Шуберт, която звучеше от прозореца на Бедфорд Скуеър. Спотайваха се в полъха на ухаещия на цветя парфюм, дълго след като притежателката му е преминала покрай него в тълпата по улицата. Криеха се и в хубавите млади момичета със свежи лица и весело трептящи къдрици, които минаваха, бърборейки, покрай витрините на Риджънт Стрийт и предизвикваха усмивката на всеки мъж покрай тях, на всеки мъж, който не беше в състояние да разбере, че радостта на един може да се окаже нещастие за друг.

Дори днес сутринта Хейдън видя едно такова същество — една русокоса горска фея. Тя слезе от карета с герб, закачливо извика нещо на момичето, което я придружаваше, и влезе в съседната къща. Той я наблюдаваше от спалнята на горния етаж. Остана като вцепенен, вдигнал ръце да завърже възела на връзката си. Въпреки че бързо затвори прозореца и плътно дръпна завесите, видяното за един мъчително кратък миг лице го преследваше през целия ден.

Стана и приближи до елегантното кожено сандъче на писалището. Днес му го бяха доставили. Внимателно отвори капака и погледна съдържанието, лежащо върху копринената подплата.

Мислеше си, че всичко това е само мизерен заместител на съкровището, което мечтаеше да намери. То можеше спокойно да остане в Корнуол, но съдържанието му беше много важно, за да го повери на грижите на секретар, адвокат или друг посредник, колкото и дискретни да бяха те. Започна да спуска инкрустирания с месинг капак, за малко спря, като че ли се колебаеше дали да скрие съдържанието на сандъчето.

Все още беше зает да опакова книгите и документите си в пътната чанта от едната страна на писалището, когато на вратата се почука. Хейдън не обърна внимание, тъй като знаеше от опит, че не след дълго посетителят ще си отиде. Веднага след чая той освободи прислугата, за да може да се наслади на последната вечер в Лондон.

Но месинговото чукче не млъкваше, напротив — звукът стана по-силен и по-настойчив. Хейдън нетърпеливо сложи последните книги в чантата, с бързи крачки мина през фоайето и рязко отвори входната врата.

Това, което видя, прогони моментално всяко съмнение, което може би таеше по отношение на призраците.

Един дух от миналото се беше подпрял на железните перила и в оскъдната светлина на уличния газов фенер русата му коса приличаше на сребърен ореол на светец. Хейдън не беше виждал сър Едуард Таунсенд от онзи ветровит есенен ден преди четири и половина години. Това беше денят, в който Хейдън отдаде на жена си последна почит в семейната гробница в Оукли. Въпреки че погребението на Жюстин трябваше да се състои без гости, Хейдън нямаше сърце да изгони Нед. В края на краищата и Нед я беше обичал.

Не отказа на Нед да се прости с нея, но напусна гробището, без да размени и дума с приятеля си.

По-рано навярно той щеше да го прегърне и да го потупа приятелски. Сега сдържаното поведение на Хейдън забраняваше подобен жест.

— Нед — каза той потиснато.

— Хейдън — отговори леко иронично Нед.

Преди Хейдън да успее да възрази, Нед влезе покрай него в къщата и застана вътре, като въртеше бастун между пръстите си. Изглеждаше точно като онова дванадесетгодишно момче, с което Хейдън се запозна преди много години в Итън — едно дългокрако

същество, което изглеждаше безупречно от главата до петите, от модната прическа до блестящо лъснатите обувки на краката си.

— Влез — сухо процеди Хейдън.

— Благодаря. Ще вляза. — Нед се завъртя и затропа с края на бастуна по дъбовия паркет. — Не можех да допусна да се измъкнеш незабелязано от Лондон, без да сме се видели. Може би слугата ти не е сметнал за необходимо да те осведоми, но тази седмица се отбивах всеки ден. За съжаление не получих никакъв отговор от теб. — Погледът му се спря върху една масичка със сребърна купа, препълнена с неотворени визитни картички и покани на луксозна хартия. — Ясно, слугата не е виновен, а аз. Заложих на добрите маниери, на които майка ти, мир на душата ѝ, се мъчеше да те научи.

Хейдън се облегна на вратата и скръсти ръце пред гърдите си. Страхуваше се да не изглежда виновен.

— Моята майка ми е внушила, че не бива да се месиш в делата на другите.

Нед не му обърна внимание, взе една купчина визитни картички и започна да ги разглежда.

— Лейди Солсбъри, лейди Скифингтън, дукеса Баркли — Той изгледа Хейдън с повдигнати вежди. — Всички тези дами принадлежат към най-аристократичните кръгове. Кажете ми, какво е да си един от най-търсените ергени в Лондон?

Хейдън взе картичките от ръцете му и отново ги захвърли в купата.

— Не се интересувам от обществото на хора, които парадират с добрите си маниери, а не с приятелство и доброта. Те не търсят четвърти за играта на карти или партньор за валса на дъщеря им. Те ме канят, за да могат гостите им да шушукат зад ветрилата или пурите. Забележителност, която да зяпат любопитно и да клюкарстват.

— Ах да, „маркизът убиец“, който подхранва вестниците и жълтата преса. Учудващо е, че имам смелостта да го посетя. — Нед погледна изпитателно пръстите си с грижливо поддържан маникюр. — Тъй като не възнамерявам да спя с никоя от бъдещите ти съпруги, не трябва да се страхувам, че ще ме предизвикаш на дуел или така ще се ядосаш, че ще се нахвърлиш върху мен с лъжица от мармалад в ръка.

Засегнат от грубите думи на приятеля си, Хейдън каза:

— Бъди спокоен, няма нужда. Не възнамерявам да се женя отново.

— Съжалявам. — В хладните сиви очи на Нед се четеше съжаление, а не съчувствие. — Ти беше най-преданият и любящ съпруг, за който може да мечтае една жена.

Известно време и двамата мълчаха. Тогава зъбите на Нед блеснаха както по-рано, когато се усмихваше:

— Ела с мен тази нощ, Хейдън! Дук дьо Бофор се е разплатил с Хариет Уилсън и тя се е установила в Париж, откъдето тормози света с мемоарите си, но сестрите ѝ са тук и знаят добре как да вдигат купони. Можем да се напием, да си намерим женска компания и въобще да правим всичко, като че ли сме осемнадесетгодишни момчета, току-що излезли от Итън. Ела с мен! Ще видиш, че ще бъде като в доброто старо време.

Въпреки шумните уверения на Нед и двамата добре знаеха, че миналото никога няма да се върне. От тримата буйни и красиви млади мъже, опияняващи си от непозволените удоволствия на големия град, бяха останали само те двамата.

Далечните спомени извикаха усмивка по лицето на Хейдън.

— Страхувам се, че тази нощ ще трябва сам да ухажваш очарователните сестри Уилсън. Мисля скоро да си лягам, тъй като утре рано заминавам за Корнуол.

Нед гледаше в тъмното пространство зад себе си.

— Няма да понеса мисълта, че в последната нощ на цивилизацията ще клечиш сам в този мавзолей. Позволи ми поне да ти изпратя едно малко удоволствие, което да те стопли.

— Не е необходимо. Готвачът ми е оставил на печката един задушен заек, а на масата — бутилка мадейра. Това са удоволствията, от които се нуждая. — И Хейдън отвори входната врата.

Нед не загуби време да се прави на обиден или че не разбира. Но се спря на прага, обърна се и погледна замислено приятеля си:

— Не трябваше да отхвърляш толкова бързо предложението ми. Дори и най-апетитният заек се нуждае от подправки.

Хейдън гледаше как Нед се качи в каретата си. Обезпокои го дръзкото му намигване. В Итън това винаги означаваше неприятност, главно от женски род.

Поклати глава, затвори вратата и заключи навън както нощта, така и призраците.

Лоти внимателно избираше пътя през сенките на дървото и беше благодарна, че не позволи на Хариет да я придружи. Хариет не умееше да се движи безшумно. Тя имаше злощастния навик да тропа с крака и да стъпва тежко като товарен кон, дори когато е обута с меки обувки.

Мъглата се стелеше върху влажната земя и призрачно трептеше в оскъдната светлина на лунния сърп. Когато излезе от сянката, закри глава с качулката на пелерината, за да прикрие светлата си коса.

Тясната триетажна къща стърчеше тъмна и отблъскваща. Лоти можеше да се закълне, че ако не бяха разговорите на прислужничките, щеше да я сметне за изоставена.

Тя наблюдаваше редицата тъмни прозорци на третия етаж и се питаше кой ли от тях е на спалнята на маркиза. Беше много лесно да си представи как той лежи в копринените чаршафи с чаша фино бренди в елегантната си ръка, със сардонични искри в погледа и цинична усмивка на устните.

Когато преди единадесет години поиска ръката и се ожени за вече починалата си жена, Хейдън Сент Клер, така му беше името, беше най-желаният ерген в цяла Англия. Съобщението за годежа с най-младата дъщеря на някакъв неизвестен френски благородник, както разказваха, беше свързано с истерични припадъци и сърцераздиращи потоци от сълзи. Макар че бракът му с момичето завърши с трагедия, споменът за бурния роман можеше да предизвика носталгична усмивка по лицето и на най-строгата матрона. И въпреки бурния скандал, предизвикал сензация, Лоти не се съмняваше, че всяка матрона с удоволствие би го поканила в салона си, дори и само за да задоволи любопитството на гостите си.

Вместо това той избра заточението в дивия Корнуол. Редките му пътувания до Лондон бяха обвити в тайнственост. По ирония на съдбата усилията му да остане незабележим подклаждаха общественото любопитство и осигуряваха на скандалните вестници материал, изпълнен с предположения и полуистини.

Лоти чакаше вече доста време, нетърпеливо пристъпвайки от крак на крак, а тъмната къща не даваше никакъв признак за живот.

Навярно маркизът не е отшелникът, за когото целият свят говореше. Навярно точно по това време е в някой клуб или игрален дом и се е отдал на тъмните удоволствия на града.

Тя се обърна и се нареди да се покатери по дървото, за да се върне в стаята си. Точно тогава забеляза трептящата светлина зад френските прозорци в ъгъла на сградата.

Пулсът ѝ се ускори, опитваше се да се убеди, че това навярно е някоя прислужница или лакей, проверяващ дали са затворени всички прозорци. Въпреки това се плъзна в сянката покрай стената. Когато стигна до ъгъла на терасата, светлината изчезна.

Лоти хвърли поглед към дома на леля си. Оттам все по-често долиташе тропот на пристигащите карети. Музиката на цигулките звучеше все по-отчетливо. Не можеше да си позволи да остане по-дълго. Зет ѝ я носеше на ръце, но висшето общество не без основание му беше дало прозвището Дявола от Девънбрук. Ако пропуснеше първия танц на дебютантския си бал, адът щеше да се разтвори за нея...

Отново се появи светлина, слабо трептене, толкова съблазнително, за да бъде пропуснато, и пак изчезна. Лоти се повдигна на пръсти над терасата и се закле само един единствен път да погледне в пещерата на маркиза, преди да се върне в целомъдрените ръце на добродетелта.

Вдигна ръка, за да се предпази от лунната светлина, и се приближи плътно към прозореца.

Близката врата се отвори. Показа се мъжка ръка, която я сграбчи ѝ и я вмъкна в къщата. Прекалено изумена, за да се разкрещи, Лоти гледаше бледа от ужас лицето на маркиза убиец.

2

Лицето му беше колкото ужасно, толкова и привлекателно, а в мрачната му красота се отразяваше черната му душа...

Въпреки че светлината на свещите засенчваше лицето, беше изключено да сбъркаш този мъж с някой слуга. Над изтърканите си кожени ботуши носеше тесни прилепнали панталони, тясна жилетка и кремава риза без яка, отворена на врата. Само един джентълмен би могъл да си позволи това небрежно облекло. Аромат на лавър обгръщаше кожата му и се примесваше с опияняващата топлина на виното в дъха му. Беше една глава по-висок от Лоти и широките му рамене закриваха погледа ѝ към огряната от луната градина.

— Да го вземат дяволите този Нед! Предполагам, че това е представата му за дискретност, като те е пратил зад къщата и те е накарал да се промъкваш като крадец в храстите.

Гласът му беше мек като коприна, макар да говореше грубо. Това едновременно успокои и развълнува възбудената душа на Лоти.

— Слава богу, че слугите са навън тази вечер.

— Т-така ли — заекна тя, като установи, че никога досега не е оставала сама с мъж, който не ѝ е роднина или слуга. И никой досега не беше си позволявал да се отнася към нея с такава ужасяваща интимност. Хватката му се разхлаби, но той не пусна ръката ѝ.

Палецът му бавно галеше ръката ѝ над ускорения пулс.

— Поне няма да има свидетели.

— Няма? — повтори Лоти като папагала на леля ѝ Даяна, Живата ѝ фантазия рисуваше мрачни предположения за това, какво един мъж би направил, когато няма свидетели. Повечето от тях включваха удушаване или друг жесток край на живота ѝ, както и една отчаяна Хариет, надвесена над трупа ѝ.

Пръстите му не бяха дълги и аристократични, както си въобразяваше, а груби, силни и леко мазолести. Когато взе нейните леденостудени ръце в своите, тя се мъчеше да не мисли за това, как те ще се впият в шията ѝ.

— Трепериш. Не е трябвало да стоиш дълго на този студ, глупаче.

Обикновено Лоти би протестирала силно, ако поставят под въпрос нейната интелигентност, но в този момент и тя самата силно се съмняваше, че такава съществува.

— Не забелязах карета на улицата. Вероятно Нед те е изоставил тук.

Тъй като не получи отговор, той поклати глава:

— Знаех си, че този подлец крои нещо. А има претенциите да смята, че аз съм бил с лоши маниери. Е, нищо не помага, нали? Ела с мен. Ще запаля камината в библиотеката.

Той затвори прозореца, пусна резето и взе един сребърен свещник от масичката от черешово дърво. Лоти позна треперливата светлина, която бе забелязала през прозореца. Когато стигна до вратата, осъзна, че това навярно е последната ѝ възможност за бягство. Но може би и последният шанс да изживее някакво приключение, преди да започне безкрайно скучният живот. Ако останеше, щеше всичко да разкаже на Хариет. Разбира се, ако оживее.

Когато той изчезна зад един ъгъл, тя го последва, като че ли вързана с невидимите нишки на неговата воля. Не беше от сорта мъже, които търпят възражения.

Докато навлизаше все по-дълбоко в къщата, тя тайно се оглеждаше и се мъчеше да запомни нещо. Не би могла да докладва много на Хариет как изглежда жилището. Мъждукащата светлина на свещта засилваше тъмните сенки. Всички мебели бяха лакирани в бяло и придаваха призрачен вид на помещенията. Стъпките ѝ отекваха върху дъбовия паркет и бяха единственият шум.

Господарят на дома ѝ хвърли любопитен поглед през рамо.

— Не си от най-приказливите?

Лоти трябваше да прехапе устни, за да не се изсмее на глас. Защо го нямаше Джордж да чуе тези думи! Брат ѝ навсякъде твърдеше, че тя млъква понякога само за да си поеме дъх.

— По-добре така. И аз не съм особено бърлив. По-точно едва издържам и собствената си компания.

Той отново я погледна.

— Всъщност си е чудо да намериш жена, която може да си държи езика зад зъбите.

Лоти наведе глава и стисна зъби, за да не се съблазни да отговори.

Когато домакинят я преведе през една врата с арка, раменете ѝ докоснаха гърдите му. Тя остро си пое дъх, изненадана колко е неподготвена за вълната от сладки усещания, които предизвика у нея краткото докосване. Това накара бузите ѝ да поруменеят.

Въпреки че мебелите в тази стая не бяха с калъфи, малката библиотека имаше същия негостоприемен вид като останалата част на дома. Лавиците бяха празни и покрити с дебел слой прах. Маркизът остави свещника върху писалището и светлината огря тясното кожено сандъче. Проследил погледа на Лоти, бързо се отправи към сандъка, затвори капака със загадъчна физиономия и го заключи. Това само засили любопитството ѝ. Какво ли бе скрито там? Може би прясно написани страници, в които описваше ужасяващите си дела? А може би отрязаната глава на поредната жертва?

Лоти стоеше като закована, обхваната от страшни мисли, а той се доближи до камината, наведе се и запали купчината наредени дърва. Усилията му с огнивото и ръжена скоро се увенчаха с успех и пламъците запращаха върху решетката и засветиха с уютна светлина в тъмнината на къщата.

Огънят освети очертанията на широките му рамене и тесни бедра. Едва когато се доближи до писалището и влезе в светлината на свещите, Лоти за пръв път можа ясно да го разгледа.

Чрез настойника си, брат си и чичо си Лоти през целия си живот беше заобиколена от красиви мъже и когато на улицата край нея минеше мъж, тя едва го удостоверяше с поглед. Но ако някога бе срещнала *този* мъж, вероятно би хукнала след него. Лицето му не беше красиво, а по-скоро завладяващо. За пръв път в живота ѝ въображението ѝ я напусна. Въпреки че я гледаше подозрително, нямаше сардонични искри в очите му, нямаше цинична усмивка на устните му. Беше много по-млад, отколкото си го представяше. Имаше масивна и волева брадичка и широки скули. Разрошената му коса беше

тъмнокафява, почти черна. Остро се нуждаеше от подстригване. Лоти едва се сдържаше да не отметне една къдрица от челото му.

Най-привлекателни бяха зелените му очи под тъмните вежди. Те бяха дълбоки и ясни, пламваха и застиваха, осветени от трептящата светлина на свещите.

На Лоти ѝ се зави свят. Това ли е маркизът убиец? Това ли е безсъвестният мошеник, убил жена си и най-добрия си приятел?

Той се закашля и посочи към маса с едва начената храна и половин бутилка вино, които говореха за самотна вечеря:

— Кочияшът ми навярно ще се върне скоро. Искаш ли нещо за ядене? Или чаша мадейра, за да прогониш студа от костите?

Лоти поклати глава, не смееше да проговори от страх, че ще се издаде.

Той я изненадваше. Но може би виното е отровно?

— Тогава позволи ми да взема пелерината ти.

Докато се реши да откаже, той преодоля малкото разстояние между тях. С неочаквана нежност смъкна качулката от главата ѝ.

Лоти стисна очи и се молеше той да не разбере, че тя не е жената, която навярно чака.

Ръката му остана неподвижна върху косата ѝ. Тя рискува и отвори очи. Между палеца и показалеца той нежно държеше една руса къдрица, изплъзнала се от прическата ѝ, и я гледаше очарован.

Замислен, отбеляза тихо:

— Все пак, Нед е постъпил разумно като не ми е изпратил брюнетка. — Той вдигна поглед и я погледна в очите. — Къде те намери? Да не би да си братовчедка на Фани Уилсън? Или е посетил мисис Гоуън?

Лоти смътно беше чувала тези имена, но тъй като докосването му смути чувствата ѝ, тя се помъчи да си спомни собственото си име.

Той махна ръка от косата ѝ и нежно обгърна бузите ѝ. Погали нежната кожа и достигна опасно близо до устните.

— Кой би помислил, че дявол като Нед може да открие такъв ангел.

През живота си Лоти беше наричана с различни имена — лудетина, скандалджийка и проклетница. След като запали римски огън във вилата в Хертфордшир, Джеремайа Дауър, градинарят, я

нарече „подпалвачка“. Досега обаче никой не я беше свързвал с божествено създание.

— Със сигурност не съм ангел, сър — промърмори тя и го погледна с полуотворени очи.

Ръката му се плъзна по врата под меките ѝ къдрици, а топлите му пръсти докосваха чувствителната ѝ кожа и като че ли трябваше да бъдат точно там.

— Навярно не си ангел, но се обзалагам, че с теб всеки мъж може да вкуси небето.

Когато погледите им се срещнаха, той се откъсна от нея и тихо изруга. Отправи се към камината и прокара пръсти през косата си.

— Господи, какво правя? Изобщо не трябваше да те пускам в дома си.

Той стоеше с профил към нея, напълно неподвижен и само мускулите на лицето му потрепваха.

— Навярно ви дължа извинение, мис. Както и сумата, която ви е обещана. Очевидно и двамата сме жертви на безвкусна шега.

Лоти беше потресена от неговото отстъпление, както и от близостта му преди това.

— Нямате вид, че се забавлявате — отбеляза тя.

Опрял юмрук върху перваза на камината, той наблюдаваше пламтящия огън.

— О, не се съмнявам, че Нед ми желае доброто. Той още си въобразява, че ми е приятел и знае, че няма да посмея да вляза в някое увеселително заведение, където кучетата от жълтите вестници ще следят всяка моя крачка. Добре е измислил да ми изпрати жена без име и лице. — Той ѝ хвърли поглед, от който ѝ стана горещо. — Но не мога да си обясня защо точно теб е довел в ада.

Би трябвало да се шокира от небрежно вмъкнатата ругатня, но бе впечатлена от самотата в очите му. Вестниците не лъжеха. В душата си този мъж бе преследван от духове.

Той направи крачка към нея, после още една.

— Не мога да направя това тук — обясни разпалено той. Не се спря, докато не стигна до нея и протегна ръце за да обхване лицето ѝ. Гласът му премина в дрезгав шепот. — Или... как мислиш?

Лоти не можеше да му отговори. Когато той наклони глава, започна да трепери. Положението беше много по-лошо, отколкото

предполагаше. Този опасен непознат не искаше да я убива. Искаше да я целуне. А тя искаше да му позволи да строи това.

Неволно затаи дъх, когато устните му допряха нейните. Те бяха меки, както изглеждаха, но и достатъчно твърди, да направят устата ѝ покорна с една единствена нежна ласка. Устните ѝ пареха, готови бяха да се отворят, когато той упражни нежен натиск, повече молец, отколкото настоятелен. След момент на прекрасно напрежение той се откъсна от Лоти. Очите ѝ се отвориха точно в момента, когато изрече развеселено:

— Ако не знаех коя си, можех да се закълна, че никога преди това не си се целувала.

Докато тя се чудеше дали това е комплимент или обида, усмивката му угасна.

— Не знам какви указания са ти дали — обясни той презрително, — та се правиш на девственица. Не съм от застаряващите сластолюбци, които предпочитат млади момичета.

Лоти отговори възмутена:

— Много по-хубаво е така.

Преди да отговори, устните му отново бяха върху нейните с покана и тя не можа да продължи.

Е, добре, мислеше Лоти. Тя няма да му покаже колко глупаво и неопитно създание е. Вярно, никога досега не се беше целувала, но често бе наблюдавала сестра си и зет си, така че бе запозната с тази дейност. Без задръжки и без да помисли дали постъпката ѝ е разумна, тя обви ръце около врата му и притисна устните си върху неговите.

Смелостта ѝ се изпари, когато езикът му проникна в устата ѝ. Би трябвало това да е противно, но нежният допир бе покоряващ. Той разучаваше меката ѝ уста, а тя се вкопчи в него, не за да докаже готовността си да стане жена, а защото чувстваше, че ще се разтопи. Той не целуваше като убиец, целуваше като ангел — дълбоко, горещо и сладко, с мъка сдържайки страстта си.

Когато тя докосна с върха на езика си неговия, от гърлото му се изтръгна стон. Обви с ръце талията ѝ и я притисна по-здраво до твърдото си мъжко тяло. Наклони я назад и коленете ѝ опряха тапицирания гръцки диван, който се намираше в сянката. Наметката ѝ се плъзна на пода и оголи врата и раменете ѝ.

Лоти беше напълно забравила за повредената си рокля. Колко лесно беше за един мъж да плъзне ръце под разкъсания плат и нежно да обхване гърдите ѝ. Когато Хейдън Сент Клер направи това, тя внезапно изтръпна, разкъсвана между ужаса и удоволствието.

Отначало Лоти помисли, че чукането идва от ударите на сърцето ѝ. После обаче забеляза, че някой действителна чука с меденото чукче по входната врата.

Те се отдръпнаха един от друг, останали напълно без дъх. Погледите им се срещнаха: нейният — гузен, неговият — развълнуван.

Той изруга:

— Ако това е представата на Нед за шега, ще го удуша.

Лоти отвори уста, но издаде само някакъв звук.

— Оставаш тук — заповяда той, — а аз ще отпратя посетителя, ако още е там.

Едва излязъл, дъхът, както и съзнанието ѝ, се възвърнаха. Какво ли щеше да стане, ако новодошлият беше тайнствената жена, с която я сбърка. Още по-лошо би било ако Стърлинг бе открил липсата ѝ и бяха тръгнали да я търсят. Беше все едно какво ще последва, повече от очевидно бе обаче, че ще бъде удушена. Уплашена и търсеща път за бягство, Лоти се огледа. Тя дръпна тежките кадифени завеси на прозореца и погледна нагоре. Въпреки че Хариет не се виждаше, светлината струяща от другата страна на градината от прозорците на втория етаж изглеждаше примамлива. Навярно докато домакинът е зает, ще успее да избяга през прозореца и да изчезне в сянката, напръскана с лунна светлина.

Но преди Лоти да успее да вземе пелерината си, в стаята влезе жена с тъмnochервено кожено палто, с рокля, бродирана с перли, а блестящите ѝ кестеняви коси бяха прибрани във впечатляваща фризура. Красотата ѝ беше неоспорима, макар и крещяща, и подходеше повече за корицата на модно списание, отколкото за Ковънт Гардън.

Маркизът я следваше плътно по петите.

— Навярно сте сбъркали, мис. Не можете да се настанявате тук, като че ли къщата е ваша.

— Не е грешка — отговори жената. — Това е адресът, който дадох на кочияша.

Тя свали черните си дантелени ръкавици и започна да развързва копирените връзки на коженото си палто. Елегантността ѝ беше в пълен разрез с простоватия ѝ акцент от Ийст Енд.

— По-добре да побързаме, знаете ли. Навън е студено и влажно като в пещера. Бедното момче няма вечно да чака. — Тя изглежда Хейдън от горе до долу, както един пристанищен плъх би погледнал апетитно парче сирене, и добави тихо. — Колко жалко.

Без да забележи, Лоти навярно беше издала звук. Жената се насочи към нея.

— Какво правите тук?

Хейдън решително не желаше да се отклонява от темата.

— Може би вие ще ни обясните какво правите тук?

Жената го изглежда учудено:

— Е, мисис Макгоуън ме изпраца.

Мисис Макгоуън, Фани Уилсън. Изведнъж Лоти осъзна ужасния смисъл на тези имена и те прозвучаха като фалшиви тонове от разстроено пиано. Често ги беше срещала в скандалните вестничета. Двете жени имаха лоша слава. Това бяха жени, които продаваха телата си на всеки, който беше достатъчно богат, за да си позволи най-скъпите и най-развратните удоволствия. От гняв лицето ѝ стана яркочервено и тя бавно осъзна за кого я беше взел Хейдън Сент Клер. Отчаяна, загърна с наметалото изпокъсания си корсет, но въпреки това се чувстваше като гола.

Жената започна да се приближава към Лоти, изглежда я от главата до петите, както малко преди това бе огледала Хейдън.

— Изисканият господин, който ме нае, не спомена и дума за вашата дама.

„Вашата дама“. Думите я поляха с вода. Тя изчака маркизът да възрази, но той мълчеше.

— С тази млечнобяла кожа и с големите сини очи, тя е апетитно парче, нали?

За огромно облекчение на Лоти жената отново насочи вниманието си към Хейдън с алчен блясък в очите:

— За мен няма значение дали сте мил. Когато видите какво ще направя с вас ще платите, колкото ви поискам. Удоволствия като тези струват скъпо, дори и за господин като вас.

Хейдън наклони глава и загледа замислено Лоти. За миг тя ужасена помисли, че той действително ще приеме отвратителното предложение на жената. Тогава той каза много тихо, като че ли в стаята бяха само той и Лоти:

— Щом тя е изпратена от мисис Макгоуън, тогава вие какво правите тук?

— Аз... аз веднага ще си тръгна. — Лоти пусна очарователна усмивка и внимателно се придвижи към вратата. — Тъй като слугите ви са свободни тази вечер, ще намеря пътя сама. Не е необходимо да ме изпращате.

Той обаче ѝ препречи пътя.

— Не е необходимо. Мисля, че другият ми гост е този, който трябва да си тръгне.

— Ами тогава да ѝ покажа вратата — предложи Лоти, хвана жената за ръка, като че ли беше удавница в Темза, на която бяха подхвърлили въже.

— Ей, момент, господине — запротестира жената и махна ръката на Лоти. — Не искам доброто ми име да пострада. Всеки ден и всяка нощ Лидия Смайлз задоволява клиентите си без грешка.

Без да отклонява поглед от Лоти, Хейдън взе една снопче банкноти от отворения куфар върху писалището и ги хвърли на жената.

— Мисля, че това ще обезщети напълно времето и усилията ви, мис Смайлз. И ви уверявам, че в момента нищо не може по-добре да ме задоволи от вашето незабавно напускане.

Въпреки оскърблението, изписано върху лицето ѝ, жената чевръсто скри банкнотите в деколтето си. Докато си оправяше ръкавиците, погледна Хейдън съжалително, а Лоти със съчувствие:

— Жалко, че няма да остана. Едва ли можеш да се справиш с него.

Лоти не успя да отговори. Жената напусна стаята и веднага след това се чу шум от затръшната врата. Съдбата на Лоти беше решена.

Хейдън Сент Клер се облегна на писалището, скръсти ръце пред гърдите с убийствен поглед, точно както го рисуваха вестниците.

— Пишете, нали?

— Откъде ви хрумна това? — Лоти хвърли таен поглед към ръцете си и ги скри зад гърба. В чест на дебюта си във висшето

общество тя толкова се беше старала да изтрие всички следи от мастило от пръстите си.

— Да изтъкнем една основателна причина. — Очите му се стесниха. — И така, кой от онези отвратителни вестници ви изпрати да ме шпионирате? Може би „Тетлър“? Или може би дори „Таймс“ дотолкова е пропаднал, че си служи с подобни средства? — Той поклати глава. — Не мога изобщо да повярвам, че са изпратили жена. Особено жена като вас. — Той я изгледа от главата до петите и изпитателният му поглед я обля с топлина. — Боже мили, ами ако наистина бях такъв човек... — Той не довърши изречението, като че ли не бе сигурен, какъв човек точно искаше да бъде.

Лоти изпъна рамене.

— Мога да ви уверя, милорд, че не съм шпионка.

— Тогава бъдете така любезна да ми обясните защо ви залових, когато искахте да проникнете в дома ми през прозореца.

Тя отвори уста, но веднага я затвори обратно. Той чакаше с вдигната нагоре вежда. Лоти наведе рамене.

— Добре, щом непременно искате да знаете. Шпионирах ви. Но не за никакви си вестници, а за да задоволя собственото си любопитство.

— И успяхте ли? — Неизказаното предизвикателство в погледа му ѝ напомни, че преди няколко минути тя беше в прегръдките му, целуваше го и чувстваше парещата му ръка върху голата си кожа.

Почувства как бузите ѝ пламнаха и започна да се разхожда напред-назад пред прозореца.

— Не знам защо се сърдите така. Нищо лошо не съм направила...

И другата му вежда се изви нагоре.

— Тъкмо се приготвих за тържеството, когато Хариет влезе и ми каза за какво си шепнат прислужниците — в съседната къща на леля ме живее уб... — Тя бързо замлъкна и го погледна неспокойно.

— Маркизът убиец — добави тихо той.

Тя реши, че ще е най-добре нито да потвърди, нито да отрече.

— И докато се усетя, вече висях на едно дърво, моята прекрасна рокля се скъса, а котката на леля ми мяучеше. — Тя спря. — Можете ли да разберете?

— Не напълно — отговори по-любезно той и скръсти ръце. — Но, моля ви, не спирайте.

Тя отново започна да се разхожда напред-назад, настъпвайки подгъва на наметалото, което беше праметнала през ръката си.

— След като едва избягнах срещата с ужасната Търлигър, видях подозрителна светлина във вашия дом. Нещо гореше тук. Боже, аз може би ви спасих живота. И така ми се отблагодарявате. Дръпвате ме в къщата, наричате ме малка глупачка и после, после... — Тя се завърта обвинително. — После ме целунахте.

— Навярно най-голямото провинение — отвърна тихо той и я изгледа по-скоро развеселен, отколкото с чувство за вина. — Дори и смъртта бледнее пред него.

Тя простря ръце и не забеляза как наметалото ѝ падна на земята.

— Не разбирате ли! Все още не бива да ме целуват. Още не съм представена.

— Но вече ви целунаха!

Стресната от погледа и гласа му, станал отново груб, Лоти се огледа и видя как по време на възбудената ѝ обиколка, деколтето на повредената рокля се е смъкнало надолу. Една бледорозова пъпка от гърдата ѝ се подаваше над коприната. Тя смутено дръпна плата нагоре и тогава чу как още един шев се скъса.

Решена да възстанови разума и достойнството си, тя отвори прозореца, посочи къщата на леля си от другата страна на градината и обясни:

— Тази вечер ще бъда въведена в обществото. Там, в онази къща!

Еlegantната къща блестеше ярко осветена. Чувахе се шум от конски сбруи, тропот на копита, на колела от карета, шумен смях и говор. Струнният квартет беше настроил инструментите си и вече всеки звук наподобяваше музика. Тъй като всичко вървеше по план, Лоти се надяваше, все още да не са забелязали отсъствието ѝ.

Лицето на Хейдън се промени бавно, от опасно до смъртоносно.

— Вие сте! — прошепна той и я изгледа, като че ли я виждаше за пръв път. — Вие не работите за скандалните вестници, а сте детето отсреща, което срещнах сутринта. — Той прокара ръка през косите си и отметна нетърпеливо една къдрица от челото си. — Господи, какво направих!

— Нищо — увери го бързо Лоти, едновременно разтревожена и зарадвана от реакцията му. — А аз не съм чак толкова дете. След два месеца ще стана на двацет и една. Спомнете си, че Мери Шели е била на шестнадесет, когато е избягала с Пърси Биш Шели^[1] във Франция.

— За нещастие на първата госпожа Шели, с която той преди това е трябвало да се разведе.

Хейдън сновеше напред-назад зад бюрото, като че ли искаше да издигне стена между тях.

— Улеснен съм от факта, че сте надраснала пелените, но двацет и една не е ли малко късна възраст за дебют?

Лоти вирна брадичката си.

— Не съм стара мома, както смятате. Но когато бях на осемнайсет, бяхме в Гърция. На следващата година, за нещастие — и тя се поколеба, тъй като й беше ясно, че обяснението не подхожда на зряла жена каквато искаше да бъде, — се разболях от шарка. В тежка форма — добави тя — и добре че не беше скарлатина, защото щях да умра.

— Щеше да бъде голяма трагедия и ние никога нямаше да се срещнем.

Лоти схвана думите му погрешно. Той можел да бъде и много саркастичен.

Без да обръща внимание на мрачния й поглед, той се опря с двете ръце върху писалището.

— Имате ли представа в какво непоносимо положение се оказахме, мис... мис...?

— Фърли — отговори тя, подаде смело ръка и направи изискан реверанс, с който мис Търлигър би била горда, въпреки че придържаше с другата си ръка корсета на роклята. — Мис Карлота Ан Фърли. Но семейството и приятелите ми ме наричат Лоти.

Пренебрежителният звук от устата му не остави никакво съмнение.

— Разбира се. И така, мис Фърли, не цените ли доброто си име? Никой не го цени, преди да го загуби. Вярвайте ми, добре знам това.

— Нищо не съм загубила — отвърна тя.

— Все още нищо — промърмори през зъби той. Когато заобиколи бюрото и се доближи до нея, Лоти бавно отиде към отворения прозорец.

— Какво да правя с вас, мис Фърли, предложете нещо.

Тя му се усмихна с надежда:

— Вместо да ме нарежете на парчета и да скриете трупа ми на боклука, би било най-добре да ми помогнете да се върна незабелязано в дома на леля си, преди Стърлинг да е открил липсата ми.

— Стърлинг — повтори невярващо той. — Това Стърлинг Харлоу ли е? Дявола от Девънбрук?

Тя кимна с глава.

— Всъщност не изглежда толкова дяволски, както го наричат. Родителите ми загинаха при пожар, когато бях на три години. Майката на Стърлинг, лейди Елинон, ни прибра при себе си, но тя умря, когато бях десетгодишна и Стърлинг стана за мен и баща, и брат. След това се ожени за сестра ми Лора.

Маркизът я наблюдаваше мрачно.

— Тогава не ми остава нищо друго, освен да ви хвана за ухото, да ви заведа там и да поискам да ви натупат, което очевидно заслужавате.

Усмивката изчезна от лицето ѝ.

— А не е ли по-добре на боклука...

Сянката му падна върху нея. Отначало тя помисли, че ще я изхвърли през прозореца, но той само се приближи, вдигна наметалото и го сложи на раменете ѝ. Тя почувства горещите му ръце през плата.

— Искам да изясним още нещо, мис Фърли. Защо се отнесохте така с мен? — Той насочи поглед върху устните ѝ и тъмните мигли закриха зелените му очи. — И това ли беше задоволяване на любопитството?

Неспособна да отговори, Лоти облиза устните си с върха на езика.

— Не — каза тя, — това беше, защото исках да ви зарадвам.

Може би щеше отново да я целуне. Очите ѝ за момент потъмняха, преди да чуе отговора. Този път той нежно обхвана лицето и с двете си ръце и я целуна, като че ли това беше първата и последна целувка. Когато пхна език в нейната сладка като мед уста, се случи нещо невероятно. По вените на Лоти като се разляха златни звуци, невероятно сладки и тържествени. Нужен ѝ бе един миг, за да може да разсъждава ясно, че тези звуци не се разнасят от сърцето, а от балната зала в къщата на леля ѝ.

— О, не! — Тя прегърна мускулестото тяло на Хейдън и го изгледа ужасено. — Музикантите засвириха първия валс. Трябваше отдавна да съм слязла по стълбите и всички да ме гледат с възхищение, Стърлинг трябваше да ме поведе по паркета за първия танц.

Хейдън погледна през прозореца.

— Страхувам се, че в момента е зает с друго.

Лоти бавно се обърна към прозореца и погледна нагоре, обзета от мрачно предчувствие, какво ще види там, а в стомаха ѝ като че ли имаше ледена топка. Тя можа да различи, че салонът на втория етаж не е празен. Напротив, беше пълен с хора.

Лоти видя също и бледото отвратително същество, облечено изцяло в черно, надвесено над прозореца с нейния театрален бинокъл в ръка. Момичето затаи дъх, когато Агата Търлигър подаде бинокъла на високия мъж и застана неподвижна до него.

Беше твърде късно да затварят прозореца и да дърпат пердетата. Когато Стърлинг вдигна бинокъла, всичко което Лоти можа да направи, бе да застине в прегръдките на Хейдън Сент Клер.

[1] Пърси Биш Шели (17–18 век) — голям английски поет романтик. Жена му, Мери Шели, също е писателка. Романът ѝ „Франкенщайн“ е световноизвестен. — Б.пр. ↑

3

*Страхувам се, че безразсъдството
превъзхождаше моята невинност...*

— Момичето е компрометирано. Напълно компрометирано. — Агата Търлигър вдигна лорнета си и огледа с порицание присъстващите в елегантния салон на Девънбрук Хаус. — Стана точно това, от което се страхувах. Винаги съм знаела, че ще свърши зле.

При тази забележка хълцането на Хариет премина в силен плач. Тя лежеше върху мек диван в дамаска на зелени и златни райета с подпухнало от плач лице и с подут глезен, двойно по-голям от нормалното, издигнат върху възглавница.

— Няма да се карате на Лоти! Аз съм виновна за всичко. Всичко обърках! Ако не се бях уплашила и не се бях спънала в дупката на лехата, никой нямаше да разбере, че я няма тук.

— А ако аз и моите придружители не бяхме чули как стенеш, все още щеше да лежиш без дъх в тревата като риба на сухо.

Упреквана по този начин от бившата си учителка, Хариет изпадна в нова нервна криза.

Братът на Лоти Джордж извади от джоба на самото си украсена с монограм носна кърпа и ѝ я подаде. Носейки името на свети Георги, той рядко устояваше на изкушението да помогне на поредното момиче, похитено от дракона.

— Не поемайте вината върху себе си, мис Дъмуинкъл — обясни той. — Мис Търлигър алармира всички, че не може да намери Лоти в стаята ѝ. Ако не беше толкова настойчива, гостите едва ли щяха да разберат, че сестра ми я няма. — Той се облегна грациозно върху перваза на камината, като че ли уморен от живота — маниер, който беше възприел от Европа — и отметна една непокорна къдрица от окото си. — Навярно положението не е толкова безизходно, както се страхуваме. Това едва ли е първата каша, в която Лоти се замесва.

— Но май ще бъде последната — каза мис Търлигър, хвана с костеливите си ръце бастуна и го изгледа с унищожителен поглед. — Бихте ли ми казали нахалството ваша семейна черта ли е?

Лицето на Джордж се опъна. Упоритият израз на лицето го правеше да изглежда на дванайсет, а не на дваайсет и две години. Отвори уста, но бързо я затвори, убеден, че каквото и да отговори, това само ще потвърди преценката ѝ.

От тапицираното кресло в ъгъла на стаята Лоти наблюдаваше разигралата се пред очите ѝ драма. Тя седеше там, с боси крака, скрити в нощницата, с кашмирен шал около врата, а в скута ѝ се беше сгушило едно сиво котенце. Куки, любимата стара прислужница, която се грижеше за нея от люлката, сложи в ръцете ѝ чаша горещ шоколад. Досега нещата приличаха на лоша простуда, а не на опозоряване от безчестен убиец.

Така беше само защото настойникът ѝ още не беше се появил, след като я беше натоварил на една карета и я беше отвел от дома на леля ѝ. Когато видя Стърлинг за последен път, той я връщаше от къщата на Сент Клер и неясните опити за обяснение още звучаха в ушите ѝ. Лоти загрижено отпи от шоколада и се помъчи да си представи за какво са си говорили двамата мъже.

Тиктакането на позлатения часовник върху перваза на камината беше единственият звук през тези напрегнати минути. Чуваше се също и непрестанното хълцане на Хариет. Мис Търлигър задряма, беловласата ѝ глава се наклони към гърдите, а черното дантелено боне се килна към ухото ѝ.

Всички се изплашиха, когато входната врата на замъка се затръшна. Твърдите стъпки на Стърлинг, прекосяващ мраморното фойе, не можеха да бъдат сбъркани. Котенцето скочи от скута на Лоти и се скри под близката отоманка. На Лоти ѝ се искаше и тя да стори това.

Изправи се, когато Стърлинг и Лора влязоха в стаята. Въпреки че в светлокестенявата коса на Стърлинг вече личаха първите сребърни нишки, той изглеждаше добре, точно като преди десет години, когато се ожени за сестра ѝ. И ако не бяха бръчките, прорязващи гладкото чело под блестящите кафяви къдрици, слабата и елегантна Лора, майка на две деца, можеше да бъде сбъркана с дебютантка. Още от дете Лоти бе по-пълничка от по-голямата си сестра.

Лоти се опита, доколкото е възможно, гласът ѝ да прозвучи безгрижно.

— А, ето ви и вас! Мислех вече, че няма да дойдете. Къде са Никълъс и Ели? Не са ли с вас? — Надяваше се, че присъствието на любимата ѝ племенница и на палавия ѝ племенник ще разведри мрачното настроение, което цареше в къщата.

Лора подаде на чакащия лакей обшитото с норка кожено палто и отбягна погледа на Лоти.

— Децата ще прекарат нощта при братовчедите си. При създалите се обстоятелства Даяна реши, че това е най-малкото, с което може да помогне.

Лоти отново седна на стола. Хълцането на Хариет беше мъчително. Не можеше вече да го издържа или да чуе, че още някой ще поеме вината.

Лора седна бавно на една кремава софа, без все още да поглежда към Лоти, а Стърлинг отиде до високия шкаф в ъгъла и си наля чаша бренди. Изпразни я на един дъх, а широките му рамене се бяха изпънали от напрежение. Лоти още повече се уплаши. Тя знаеше, че Стърлинг не понася алкохол и че много рядко си позволява да пие.

Куки отново влезе в салона с табла в ръка. Надвеси се над Лоти с усмивка.

— Хайде, малката, трябва да хапнеш нещо с какаото.

Стърлинг се приближи. Кокалчетата на ръката, с която държеше чашата, бяха побелели.

— За бога! Няма ли най-после да престанеш да я глезиш! Само това ѝ липсва в положението, в което се намира!

Ръката на Лоти замръзна над таблата. Дори и Хариет млъкна. Ехото от избухването на Стърлинг увисна като облак в тишината. През всичките години, в които Куки беше прислужница, той никога не ѝ беше повишил глас.

Старата жена бавно се изправи, вирнала гордо треперещата си брадичка:

— Както желаете, ваша светлост.

Тя направи реверанс, при който ставите на колената ѝ изпукаха, обърна се и с достойнство напусна стаята.

Стърлинг отпусна рамене, докато я наблюдаваше. Лора заговори първа:

— Мили, престани да измъчваш себе си и останалите! През целия път отказваше да разговаряш с мен. Но не можеш вечно да криеш какво се е случило между теб и маркиза.

Стърлинг остави празната чаша на писалището, обърна се и изглежда присъстващите. За пръв път неговите тридесет и осем години проличаха.

— Лорд Оукли каза, че не възнамерява да се жени повторно, твърди, че не е компрометирал сестра ти и отказва да ѝ направи предложение за женитба.

Хариет се задъха и така пребледня, че Джордж посегна да намокри кърпата си от шишенцето с амоняк, което мис Търлигър му подаде.

Трепереща, Лоти си пое дъх и започна сама да се убеждава, че чувството, което се надига в гърдите ѝ, е чувство на облекчение.

— Много добре — обяви тя и ѝ стана много обидно, че всички говорят за нея като че ли отсъства. — Тъй като изобщо не желая да се омъжвам за него. Аз не го познавам. И освен това той е в хронично лошо настроение.

Всички погледи се отправиха към нея.

— Не ме гледайте така ужасно! Вече ви разказах, че си скъсах роклята, когато се покатерих на прозореца. Онзи човек е с маниери на селски простак, но не е лъжец. Той е невинен. Не ме е компрометирал.

Лора я изглежда остро с големите си кафяви очи. Тя изучаваше лицето на сестра си.

— А можеш ли да отречеш, че те е целунал?

За свой ужас Лоти забеляза, че се изчервява. Предизвикателната забележка на сестра ѝ събуди неочаквани спомени. Тя си представи Хейдън Сент Клер, загледан в къдрицата между пръстите му, като че ли беше изтъкана от злато. Спомни си мъчителната самота в гласа и погледа му, когато я гледаше, нежността, с която докосваше гърдите ѝ. Помъчи се да преодолее спомените и си наложи да отвърне на погледа на Лора.

— И какво му е лошото на една безобидна целувка? Смея да твърдя, че и Джордж е опитал, но никой не го принуждава да се жени.

Брат ѝ изведнъж като че ли прояви голям интерес към украсата на камината.

Стърлинг поклати сериозно глава:

— Страхувам се, че този мъж е откраднал повече от няколко невинни целувки. Открадна ти всякаква надежда да се омъжиш за почтен човек.

Истината в думите му накара дори и Лора да пребледнее.

— Може би не трябва да прибързваме с присъдата, Стърлинг. Ами ако наистина, както твърди Лоти, това е била само невинна целувка? Сигурно ще има и други предложения.

— О, предложения няма да ѝ липсват — отговори горчиво Стърлинг. — Но не и такива, каквито очаквахме. Утре рано цял Лондон ще чете в скандалните вестничета за падението на сестра ти.

Лоти замислено изгледа Хариет. Навярно това беше наказанието ѝ задето носеха в училище точно такива вестничета, четяха за нещастията на другите и се кискаха.

— Изобщо не виждам защо трябва да се женя — упорито заяви Лоти. — Навярно съществуват и други възможности една жена да изгради живота си.

Мис Търлигър почука с края на бастуна си по пода.

— По изключение, момичето има право. Вижте мен. Аз съм живият пример, как една жена не се нуждае от мъж, за да води дълъг и съдържателен живот.

Докато съсухрената жена вадеше една избеляла носна кърпа от чантата и избърсваше с нея носа си, Лоти се насили да потисне треперенето си.

— Навярно сте права, мис Търлигър — отговори Лора меко, — но знатните семейства или Министерството на образованието няма да назначат гувернантка или учителка, чието минало е опетнено от скандал. А със сигурност не и такава красива жена като нашата Лоти.

— Не искам да бъда гувернантка или съпруга — отговори Лоти и почувства някакви наченки на надежда. — Искам да стана писателка. Всичко, от което ще се нуждая, е мастило, хартия и малка къща до морето.

Мис Търлигър изсумтя:

— Не бих определила като писателство смешните истории, които би изфабрикувала. С тези ридاءщи бели дами и търсеци от мъщение графове, които скитат из някакви замъци с глава в ръката. Подобни глупости стават само за постелка в клетките на птиците.

Преди Лоти да отговори, иначе боязливата Хариет се обади в нейна защита:

— Историите на Лоти ми харесват, дори и когато сънувам кошмари след това и си затискам главата с възглавница.

— Литературните умения на Карлота не са на дневен ред — прекъсна ги остро Стърлинг. — Става дума за нейното бъдеще. — Когато клекна пред Лоти и хвана двете ѝ ръце, тя помисли че отново ще се разкрещи. Гневът му се понасяше по-леко от разочарованието му.

— Ти не осъзнаваш все още какво направи, нали, кукличке? Това не е прилича на кошницата с жаби, която завърза за шлейфа на лейди Хюитс или на лисицата от лова на лорд Деймънд, която скри под леглото си. Не мога да направя нищо. Цялото ми богатство, титлата ми, политическото ми влияние, общественото ми положение, всичко рухва след скандал като този. Едно опетнено име не е като скъсана рокля, която можеш да зашиеш с игла и конец. Веднъж рухнало, то остава загубено завинаги. — Той протегна ръка и я погали по главата, а в очите му се четеше съжаление и смущение. — За всичките тези години теб единствена не можах да опазя.

Лоти притисна ръцете му към бузите си, сразена от чувството за безпомощност, което разтърсваше този силен мъж, застанал пред нея на колене. Лора стискаше устни. Хариет отново взе кърпата на Джордж, за да изтрие лицето си. Лоти също започна да се бори със сълзите си.

— Простете ми! Така исках да се гордеете онази вечер с мен. Честна дума, само това исках.

Усилието на Стърлинг да се усмихне, разби сърцето ѝ.

— Знам, мила. Защо не отидеш да си легнеш и да поспиш малко, докато ние със сестра ти решим какво да правим.

... докато ние със сестра ти решим какво да правим...

След тези думи на Стърлинг беше невъзможно да си легне в топлото легло и да заспи. Тя не можеше да се отърси от подозрението, че той вече е намерил решение за съдбата ѝ. След като Джордж изпрати мис Търлигър до каретата ѝ, а двама лакеи заведоха Хариет в една стая за гости, Лоти отново се спусна по стълбата, благодарна, че лампите във фойето горяха приглушено през нощта.

Високите врати на салона все още бяха отворени. Тя се прислони зад една от тях и започна да наблюдава през пролуката между вратата и пантата. Стърлинг седеше до писалището и ръката му се плъзгаше по лист хартия за писма.

Лора се разхождаше зад него, а хубавото ѝ лице бе потъмняло от тревога.

— Не е ли по-добре да се успокоим? В крайна сметка този лорд Оукли едва ли е съпругът, който търсехме за Лоти. Какво знаем за него освен клюките по вестниците?

— Едва ли от онези писания може да се съди за характера на човека.

Лоти си помисли дали Стърлинг не намеква за скандала, който предизвика прибързаната му сватба с Лора. Ключарската преса не искаше да повярва, че прочут бонвиван като Дявола от Девънбрук може да се влюби в осиротялата дъщеря на беден свещеник. Но в действителност всичко бе много по-шокиращо, отколкото ключарските писания.

— Не е ли по-добре, че той отказва да се обвърже — каза Лора. — Как да накараме Лоти да си омъжи за човек, когото не желае?

С ужас, Лоти установи, че сестра ѝ не бе права. Тя желаше Хейдън Сент Клер. Но не и като съпруг.

— Мъж, когото навярно никога няма да обича — заключи Лора.

Стърлинг натопи перото в мастилницата и продължи да пише.

— Много дълги и успешни бракове са се крепили на доста по-съществени причини отколкото любовта.

— Нашият обаче не! — напомни тихо Лора. — Както и на Тейн и Даяна или на Куки и Дауърс. Ние сме тези, които са показали на Лоти, че единствената причина за брак е любовта. Как може да сме толкова жестоки, да искаме от нея да прекара целия си живот без любов. — Лора започна да масажира скованите му рамене. — Защо не прескочим този сезон и да не се върнем в Харфордшир. Там сме най-щастливи. Няма да трае дълго и нов скандал ще измести от съзнанието на хората спомена за Лоти и този маркиз.

Стърлинг се обърна и я погали по ръката.

— Мила, времето няма да разреши проблема. Опасявам се, че обществото има добра памет. Хейдън Сент Клер знае най-добре това — прибави горчиво той. — Напротив, ще е само въпрос на време да се

появят обладани от скрупули хора от нашето обкръжение, независимо дали сме в Лондон или в Харфордшир. Те навсякъде ще дрънкат колко им е мъчно, че сме изпаднали в това трудно положение и ще предлагат на нашата Лоти съчувствие или защита. Само не и добро име.

Отчаяна, Лора поклати глава:

— Не е възможно това да е нейното единствено бъдеще.

Той сгъна листовите, капна отгоре восък и постави печата си.

— Няма да се случи. Ще го предотвратя. — Стърлинг стана и енергично посегна към звънеца, който висеше до шкафа.

Лоти се скри по-плътно зад вратата, когато Адисън, слугата на дука, изскочи от един тъмен коридор и влезе в стаята. Никой не можеше да предположи, че е вдигнат от сън. Изглеждаше бодър и напълно облечен. Лоти предположи, че спи с акуратно изгладени панталони, колосана риза и сако.

— Позвънихте ли, ваша светлост? — попита той Когато Стърлинг се обърна, държеше в ръка две писма, почти еднакви на вид.

— Искам тези писма да бъдат доставени възможно най-бързо.

Лоти сбърчи чело и се разтрепери, като видя решителната му физиономия. Какво налагаше да бъдат изпратени тези писма посред нощ? Тя напрегна очи и погледна часовника върху камината. Или в първите минути на новия ден?

Лора хвана мъжа си за ръка и в гласа ѝ прозвуча паника:

— Стърлинг, какво правиш?

— Каквото трябва да се направи — той нежно освободи ръката си — Е, Адисън?

— Да, ваша светлост.

— Освен това се погрижете pistolетите ми да бъдат готови на разсъмване.

Лоти притисна с ръка устата си, за да заглуши отчаян писък.

За пръв път Стърлинг успя да шокира камериера си. Адисън се поколеба преди да отговори бавно:

— Да, ваша светлост. Лично ще се погрижа.

В поклona му липсваше обичайната прецизност. Лора, която наблюдаваше невярващо мъжа си, застана пред него с отворена уста:

— В името на всичко свято, какви ги вършиш?

Той отново се обърна към писалището и започна да затваря мастилницата и да поставя восъка в кутията.

— За да защита честта на моята балдъза, извиках лорд Оукли на дуел. И помолих Тейн да ми бъде секундант.

— Тейн няма да го направи. Даяна няма да позволи. — Лора поклати решително глава. — Както и аз!

Стърлинг се беше опрял с две ръце на писалището, с гръб към жена си:

— В този момент никой няма избор, дори и ти!

От очите на Лора потекоха сълзи.

— Това не е истина, нали? Ти знаеш колко обичам малката си сестра, но сам каза, че е твърде късно да спасяваме честта ѝ. Защо правиш всичко това?

— За да покажа, че тя означава нещо за нас и че ни е скъпа. Толкова скъпа, че ще се борим за нея.

Лора се вкопчи в раменете му.

— Толкова скъпа, че трябва да умреш за нея?

Стърлинг се обърна и я изгледа с влажни очи:

— Да, толкова.

Лора го изгледа дълго и безпомощно, преди да се хвърли в прегръдките му. Той силно я притисна и затвори очи, преди да зарови лице в меките ѝ коси.

Лоти бавно излезе от сянката на слабо осветеното фоайе. Чудовищната глупост, която беше извършила, тежеше върху раменете ѝ и изгаряше стомаха ѝ. Това тук не беше прекрасна мелодрама, както се надяваше. Ставаше въпрос за живота на зет и, за сърцето на сестра ѝ и за бъдещето на племенниците ѝ. Този път не се беше опозорила само тя, ами направо беше разрушила всичко.

Мъжът, който не се бе поколебал да убие на дуел най-добрия си приятел, разбира се, нямаше да има предразсъдъци да довърши и един чужд човек. Превъзбудената ѝ фантазия рисуваше пред очите ѝ как Хейдън Сент Клер стои сред росната поляна с развята от вятъра коса и държи димящ пистолет. Виждаше Стърлинг да лежи в локва кръв, Лора, обляна в сълзи, носи безжизненото му тяло и нейните нежни кафяви очи са изпълнени с горчивото обвинение. Обвинение, което щеше несъмнено да прерасне в омраза, когато осъзнае докрай колко скъпо струва лекомислието на сестра ѝ.

Лоти затвори очи, за да прогони ужасната картина и само за един предателски миг видя и Хейдън Сент Клер лежащ блед в локва кръв,

със затворени от тъмните си мигли очи. Никой нямаше да заплаче за него, никой нямаше да вдигне трупа му и да страда за смъртта му.

Когато Лоти отвори очи, те бяха сухи. Стърлинг се бе излъгал в своята благородна упоритост. Все още имаше избор.

Тя прекоси с решителни крачки фоайето и се затича, преди да стигне стълбите.

Изчервих се от неговото рисковано предложение...

Когато чу настоятелното чукане на входната врата, Хейдън най-после беше потънал в пухената завивка на наетото заедно с къщата легло и беше изпънал уморените си крака.

— И това ли е част от шегата — изстена той, обърна се по гръб, за да се скрие по-дълбоко в леглото. Една от хубавите страни на посещението му в Лондон бяха няколкото часа несмущаван сън. Но вероятно и това му беше отказано. Навярно онзи подлец Нед бе измислил ново дяволско мъчение. Хейдън най-много ценеше самотата си, която преди няколко часа беше смутена първо от една любопитна девойка, после от безсрамна лека жена и накрая от един разгневен дук. Навярно отново беше Нед, за да му съобщи, че онова представление е било колосална шега, че очарователната дебютантка и разгневеният ѝ зет са били само актьори, наети да изпълнят този смешен фарс, в който Хейдън несъзнателно е изиграл главната роля.

Ако това бе истина, тогава жената, която бе държал в прегръдките си, бе наистина много талантива артистка. Всяка блудница от Флийт Стрийт можеше да пресъздаде страст, но невинността, която усети при целувката, не може да се сбърка.

Тропането престана. Хейдън се наслади на блажената тишина и не смееше да диша. Може би все пак беше камериерът или някой друг слуга, който се връща посред нощ от кръчмата.

Отново се обърна настрана, решен да поспи до изгрева на слънцето. Чуването се възобнови — силно и настоятелно. Хейдън отметна завивката и скочи от леглото. Облече халата си и с несигурно движение завърза колана. След това запали свещ и слезе по стълбите. За човек, който не искаше нищо друго освен да бъде сам, общуването с

него в този момент щеше да бъде много трудно. Когато отвори вратата, последният човек, когото очакваше да види, беше Карлота Ан Фърли.

Тя отвори уста. Той затръшна вратата.

Не след дълго на вратата отново се почука, но този път двойно по-силно. Хейдън отново отвори вратата и изгледа неканената си гостенка със страховит поглед. Тя беше сменила скъсаната си вечерна рокля с кафява пола и подплатен с кожи вълнен жакет от смарагдовозелена коприна и изглеждаше вече като притеснена, но и много очарователна девойка. Късото жакетче обгръщаше тънката ѝ талия и подчертаваше меките очертания на гърдите ѝ. Върху къдриците си носеше филцова шапка, украсена с розово перо. Точно това малко перо върху шапката неочаквано развълнува сърцето на Хейдън. Тя добре прикриваше уплахата от срещата си с този разгневен висок мъж с навъсено чело, облечен само с тъмночервен халат.

— Добър вечер, мис Фърли. Или по-скоро добро утро. — Той огледа улицата зад нея. Точно в този момент зад ъгъла изчезна един нает файтон и уби в зародиш всички надежди да я изгони веднага. — Сама ли дойдохте, или всеки момент чичо ви или някой братовчед ще изскочи от храстите с меч в ръка?

— Сама съм — отговори тя и хвърли нервен поглед през рамо.

— Това ми създава грижи. Не трябваше ли да сте вече в детската? Ако спазвахте обичайния ход на нещата, навярно щяха да бъдат спестени много ядове, особено за мен.

Хейдън се постара да забрави, че преди няколко часа за малко да я вкара в своето легло. Въпреки че вероятно нямаше да стигнат подалеч от гръцката софа в библиотеката.

Тя въздъхна:

— Както по-рано се опитах да ви обясня, лорд Оукли, отдавна вече не спя в детската стая.

— Това значи, че сте достатъчно голяма, за да разберете колко е рисковано да наемате файтон и да посещавате един джентълмен без жена и на всичко отгоре през нощта.

Прегърнала копринената си мрежеста чантичка, като че ли беше талисман, тя изпъна рамене.

— Семейството ми мисли, че съм изгубила доброто си име. Нямам какво да губя повече.

— Ако мислите така, мис Фърли, — отговори той с опасно тих глас. — Вие в действителност сте много по-млада и наивна, отколкото смятах.

Въпреки че се стараеше да не отмести погледа си, бузите ѝ почервеняха.

Хейдън се почувства като най-зъл тиран. Той въздъхна и направи крачка назад.

— Можете да влезете, дори и ако някой ви види. Навярно има хора в Лондон, които смятат, че прелъстяването на дебютантки е в списъка на прегрешенията ми.

Тя побърза да се възползва от колебливо изречената покана. Преди вратата да се затвори, вече се бе отправила към библиотеката.

— Чувствайте се като у дома си, докато се облека — извика той. — Както оде.

След малко Хейдън се върна в библиотеката и откри, че тя бе разпалила отново камината и седеше на стола пред писалището, като че ли се намираше у дома си. Ако не друго, беше изобретателна.

Хейдън се настани зад писалището и я загледа. Въпреки че много писатели и поети биха определили сърцевидното ѝ лице като ангелско, това, което го привличаше, бяха дяволитите пламъчета, които проблясваха в небесносините ѝ очи. Веждите с цвят на мед контрастираха с русата ѝ коса. Пълните ѝ устни бяха очарователно извити. Нежният нос бе вирнат в края, а високото чело издаваше решителност.

Точно както се опасяваше, той беше целта на тази решителност. Момичето свали ръкавиците си, пхна ги в чантичката и заговори:

— Сигурна съм, че сте учуден защо ви безпокоя в толкова неподходящо време.

Хейдън допусна, че тя би могла да го безпокои по всяко време на денонощието.

— Изгарям от любопитство — каза той и забарабани с пръсти върху писалището, но сухият звук издаваше нещо съвсем различно.

Тя се наведе напред, а лицето ѝ изглеждаше обезпокоително сериозно.

— Малко е неудобно, но сметнах, че бих могла да ви уговоря да се оженим за мен.

Хейдън дълго не можа да отговори. Облегна в креслото си, покашля се един път, два пъти, три пъти. Накрая попита:

— Да не би да ми правите предложение, мис Фърли?

— Всъщност, да. Макар че в очите на внуците ни би било поромантично, ако вие го бяхте направили.

Нейният глас бе изпълнен с такава безнадеждност, че той се принуди да отговори тихо:

— Страхувам се, че никога няма да има внуци. Както вече недвусмислено обясних на настойника ви, нямам намерение да се женя отново. Нито сега, нито по-късно. Изобщо никога. Освен това му обясних, че няма основание за женитба и че не съм ви компрометирал. — Когато Хейдън отново помисли за мекотата на гърдите ѝ, почувства известни угризения на съвестта. Може би не беше съвсем честен, дори и пред себе си.

Без да се засяга от отказа му, Лоти се осведоми:

— А, ако бях компрометирана?

Той внимателно обмисли отговора.

— Тогава като мъж на честта бих бил принуден да ви предложа защита чрез името си.

Тя сведе глава. От спомена за отминалия опит с жените Хейдън знаеше, че ще последват многословни молби, обвинения и дори няколко изкуствени сълзи. Само не беше подготвен за това, че тя ще свали шапката си. Перото клюмна, когато я постави на писалището. Ръцете ѝ се плъзнаха по косата, тя свали една след друга инкрустираните с перли фиби и водопад от светли коси покри слабите ѝ рамене.

Тогава вдигна глава и в погледа ѝ, освен невинност, се четеше смела покана. Хейдън почувства как устните му пресъхнаха, жертва на въздържанието, което сам отдавна си беше наложил. Чувствената ѝ смелост щеше да сътвори още беди, ако не беше забелязал, че пръстите ѝ треперят, когато започна разкопчава облечените с плат копчета.

Хейдън заобиколи писалището, осъзнал, че отново може да се движи. Той взе ръката ѝ в своята и помисли, че няма да ѝ е приятно, когато забележи, че пръстите му също треперят. Чувстваше ударите на сърцето и през тежкото кадифе.

Гласът му беше станал още по-груб:

— Извинете, че питам, но вие навярно сте дошла да ме уговорите да се ожения за вас и да ме съблазните.

— Нито едното, нито другото. А може би и двете. Има ли значение последователността? — тя го изгледа и въпреки старанието очите ѝ гледаха отчаяно. — Не можете да излъжете, че не изпитвате желание. Не бихте имали нищо против да ме компрометирате, ако не мислехте, че трябва да платите за това.

— Но цената, която искате, е прекалено висока. — Той изучаваше лицето ѝ с притворени очи. — Чичо ви е един от най-богатите хора в Англия. Навярно имате голяма зестра. Като гледам хубавото ви лице, съм уверен, че както сега, така и в бъдеще няма да ви липсват обожатели. Защо, за бога, искате да се омъжите за човек като мен с толкова лоша репутация?

Тя нервно преглътна и прокара върха на езика по устните си:

— Защото ви намирам... за неустоим.

Когато този път се почука на входната врата, Хейдън дори и не мигна с очи, но Лоти почти излезе от кожата си.

— Останете точно където сте — заповяда ѝ кратко той и я погледна изпитателно.

Когато Хейдън се върна в стаята, Лоти седеше в същата поза и наблюдаваше огъня в камината. Той хвърли писмото, което беше получил, в скута ѝ, като ѝ даде възможност да види счупения печат на зет си.

Раменете ѝ увиснаха и тя въздъхна:

— Ако не искате да се оженим за мен, моят зет ще бъде принуден да защитава честта ми на дуел. — Тя отправи поглед към него. — Не мога да понеса мисълта, че Стърлинг ще загуби живота си за нещо толкова незначително като моето добро име.

Хейдън се опря на ъгъла на писалището.

— Откъде сте сигурна, че вашият настойник ще изгуби дуела?

Лоти разтреперана пое дъх и отбягна погледа му.

— Известно е, че вие сте много добър стрелец.

Въпреки че лицето на Хейдън не се промени, той като че ли отново чу оглушителният трясък на два пистолета, които отекнаха едновременно, вдъхна отново острата миризма на барута и съкрушен видя Филип, паднал на земята с израз на учудване върху младото си лице. Когато заговори, тонът му беше ледено спокоен.

— Дори и най-добрият стрелец понякога пропуска целта, ако противникът е също толкова добър. Откъде знаете, че няма да бъде проляна кръвта от моето сърце? — Той тихо се засмя, но това беше сух звук, без всякаква веселост. — О, забравих, че скандалните вестници вярват, че нямам сърце.

— Докажете, че се лъжат! — отговори Лоти изпитателно и упорито вирнатата ѝ брадичка предупреждаваше за проблемите, от които се страхуваше. — Като се ожените за мен и спасите живота на зет ми.

Той наклони глава в настрана.

— И така, вие сте загрижена повече за неговия живот, отколкото за вашия?

Тя държеше писмото в ръце и беглата ѝ усмивка беше изпълнена със самоирония.

— Подслушах разговора между Стърлинг и сестра ми. Както изглежда, още от тази вечер трябва да бъда готова да приемам парада от безнравствени господа, които изгарят от нетърпение да ме полюлеят на коленете си.

Хейдън би се изсмял на думите ѝ, ако нарисуваната от нея картина не се беше загнездила в съзнанието му. Какво щеше да се случи, ако Девънбрук е прав? Ако отказът му да се ожени я осъдеше на живот извън обществото?

Навярно се беше случвало млада жена от най-добро семейство да бъде захвърлена в калта, след като е била замесена в скандал. За хубавица като Лоти не би било трудно да намери богат закрилник, който щеше да я глези, докато не намереше ново по-младо и по-хубаво лице и да я прехвърли на следващия мъж. И отново на друг...

Хейдън несъзнателно сви ръцете си в юмруци и почувства как пръстите му се впиват в дланите.

Той заобиколи стола на Лоти, наведе се над раменете ѝ, така че дъхът му раздвижи меките къдрички над ухото ѝ.

— А какво би станало, ако аз съм мъжът, за когото е говорил зет ви? Как ще знаете, че не искам само да ви вкарам в леглото си тази нощ, а утре, опозорена, да ви върна на семейството. Какво би могло да ме спре да ви направя любовница, а не съпруга?

Тя обърна глава така, че кораловите ѝ устни почти докоснаха неговите:

— Вашата дума!

Хейдън я погледна в очите, които отговориha откровено на погледа му. Много отдавна никой не бе разчитал на думата му. За своя настойник тя бе готова доброволно да жертва както девствеността си, така и своята гордост. Беше готова да му позволи да омърси нежната ѝ млада плът с опетнените си от кръв ръце.

Той бавно се изправи и се върна до писалището, върху което все още се намираше елегантното сандъче, което след няколко часа щеше да поеме пътя към Уелс. Хейдън горчиво си помисли: „По-добре да бях останал там!“ Далеч от хубави млади жени и техните роднини, които обезателно трябваше да се намесят.

Хладно и изпитателно отново изглежда гостенката си.

— Искam да разбера, мис Фърли, дали вашият настойник ви е дал добро образование.

Тя закима с глава, въпреки че въпросът я шокира.

— Две години прекарах в образователния институт за млади дами на мисис Литълтън. По време на престоя си там научих наизуст много глави от книгата на мисис Чапънс „За развитие на интелекта“, между тях са: „Любезност и съвършенство“, „Обуздаване на сърцето и желанието“ — Тя сви извинително рамене. — Трябва да си призная, че никога не научих добре „Обуздаване на темперамента“.

— Както и аз — промърмори той.

Лоти започна да изброява с пръсти уменията, които най-много се ценяха:

— Мога да рисувам доста приятни акварели, портрети с познавателна ценност, да бродирам. — Лицето ѝ се освети. — О, мога и много добре да свиря на пиано.

— Без музика! — каза той като поклати глава. — Нямам влечение.

Тя беше смаяна.

— Също зная много добре френски, мога да шия прав бод, да танцувам валс и менует и...

— Можете ли за склоните едно латинско име?

Тя го изглежда учудено, тъй като очевидно това не се отнасяше до уменията на една съпруга.

— Моля?

— Можете ли за склоните едно латинско име? — повтори той нетърпеливо. Завъртя кожения глобус, който се намираше до писалището и попита:

— Можете ли да намерите на глобуса Маракеш? Можете ли да ми кажете през коя година остготите завладяват Рим? Изобщо имате ли нещо полезно в главата си освен поръбването на носни кърпи или разранени пръсти, причинени от учителя по танци.

За да запази самообладание, Лоти така здраво стисна устни, че мускулите на челюстите ѝ изпъкнаха:

— Кое от всички склонения ви интересува: а-, о-, е-, и- или консонантното склонение? — Преди да изчака отговора, продължи. — Маракеш е столицата на Южно Мароко. Намира се в Северозападна Африка. А остготите никога не са завладявали Рим. Това са направили вестготите през 409 година след раждането на Христа, ако не се лъжа.

Хейдън с усилие се въздържа да не изстене. Ако се беше представила като глупачка, чиято глава е пълна с безполезни глупости, навярно без съжаление щеше да я остави на съдбата ѝ.

Когато взе ръката ѝ и я вдигна на крака, известието за дуел от настойника ѝ падна незабелязано върху килима. Той се запъти към вратата, а тя се запрепъва зад него, тъй като на всяка негова крачка трябваше да прави три.

— Къде ме водите? — останала без дъх попита тя. — Искате да ме компрометирате ли?

Той рязко се спря пред вратата, обърна се и се върна до писалището. Взе шапката и я нахлупи върху главата ѝ. Перото се наклони още повече над чипия и нос, така че тя кихна.

— Не, мис Фърли — обяви той през зъби. — По, дяволите, ще се ожения за вас.

Докато елегантната карета на маркиза трополеше по заспалите улици на лондонския Уест Енд, затъмнените прозорци на градските къщи се струваха на Лоти като затворени очи. На изток небето все още не се беше осветило в розово. Дори и слугите, с ранните си задължения, по това време все още бяха в леглата си.

Завиха зад ъгъла и неприятно чувство сви корема на Лоти, когато видя ярко осветен дома на Девънбрук. Тя хвърли разтревожен поглед към Хейдън, но неговото застинало лице не изразяваше нищо.

Входната врата беше леко отворена и Лоти и Хейдън влязоха незабелязано. Слугите в предверието тичаха натам-насам и никой не забеляза пристигането им.

Стърлинг излезе от салона с изтощено лице.

— Как така я няма! — извика той. — Не може да изчезне. Преди няколко часа я изпратих да си легне.

Куки го следваше обляна в сълзи.

— Леглото ѝ е празно, ваша светлост. И никой не е спал в него.

Лора изтича срещу него.

— Мислиш ли, че е избягала? Навярно се е уплашила да не би да я принудим да се омъжи за това чудовище.

Лоти почувства как мускулите на Хейдън се стегнаха. Докато измисляше нещо умно, върху което да се съсредоточи, Адисън излезе от библиотеката. В ръката си държеше продълговата кутия от лакиран махагон.

Слугата спря пред Стърлинг и отдаде чест. В лицето му се отразяваше важността на задачата.

— Пистолетите ви, ваша светлост. Току-що смазани и заредени.

— Навярно трябва да се махнем от тук — прошепна Лоти и задърпа Хейдън към вратата. — Моментът не е подходящ да съобщим радостната новина.

— Точно обратното! — прошепна Хейдън. — Вашият настойник се нуждае спешно от малко радост. — И докато Лоти се мъчеше да го отклони, той я улови за ръката и тръгна с нея през залата.

Предупреден от покашлянето на Куки, Стърлинг се обърна.

— Вие! — извика той. — Какво, по дяволите, правите тук? Не беше ли достатъчно това, което сторихте на нашето семейство тази нощ! — Когато забеляза и Лоти, Стърлинг добави тихо. — Вероятно не е било достатъчно.

— Искам да ме чуете само за пет минути, за да обясня всичко... — започна Лоти.

Стърлинг я прекъсна:

— Интересува ме само отговорът на един въпрос. Прекара ли тази нощ в леглото му?

Сплела топли пръсти в тези на маркиза, Лоти почувства как се изчервява.

— Момент — взе думата Хейдън и пристъпи напред. — Не мога да търпя, когато поставяте под съмнение честта на една млада дама.

— Не вашата чест, а липсата на такава ми създава грижи — отговори гневно Стърлинг. — Не считам за необходимо да я обсъждаме тук. Тази възможност ще имаме най-добре на полето на честта.

— Дойдох да ви съобщя, че дуелът е излишен — обясни Хейдън. За момент Стърлинг мълчаливо го изучаваше, преди да отговори хладно:

— Навярно сте прав!

Когато взе от ръцете на Адисън кутията и отвори капака, Куки изпищя, Лора падна в ръцете му, а той с усилие се откъсна от ръката на съпругата си. Стърлинг взе един от заредените пистолети и се прицели в сърцето на Хейдън.

Въпреки че нито един мускул на трепна по лицето на маркиза, Лоти застана пред него, за да го защити с крехкото си тяло.

— Скрый оръжието, Стърлинг. Намеренията му са почтени. Той дойде, за да поиска ръката ми.

Стърлинг бавно отпусна пистолета, без да изпуска от поглед лицето на маркиза.

— Вярно ли е това?

— Да! — отговори Хейдън.

— Как така променихте решението си? Преди няколко часа, когато разговарях с вас, вие ми се заклехте, че никога няма да се ожените.

Ръцете на Хейдън прегърнаха раменете на Лоти и тя потрепера от силата им.

— Не знаех колко убедителна може да бъде вашата балдъза.

Стърлинг отправи поглед към Лоти:

— Какво става с теб? Навярно следващото, което ще ми съобщиш е, че си влюбена до ушите в него.

Лоти беше благодарна, че Хейдън не може да види лицето ѝ, когато погледна настойника си право в очите и каза:

— Много продължителни и щастливи бракове са изградени върху доста по-стабилни основи, отколкото е любовта.

Стърлинг отпусна рамене и се предаде. Не можеше да се отметне от думите си. Подаде пистолета на изненадания Адисън и се обърна

към Хейдън:

— Елате с мен, Оукли. Да поговорим в салона.

Когато вратата се затвори зад двамата мъже, Лоти погледна към Лора. Сестра ѝ я наблюдаваше с изпълнени със сълзи очи.

— О, Лоти, какво направи пак?

Лоти изпъна рамене и се насили да се усмихне:

— Май хванах в мрежите си един маркиз.

*Той не отстъпи. Щях да бъда негова жена,
а не на някой друг...*

— Маркиз Оукли — съобщи прислужникът, когато се появи на вратата. Въпреки че набръчканият стар слуга успя да запази безизразно лицето си, рунтавите му бели вежди се бяха извили нагоре, като че ли предчувстваха опасност.

Точно в този момент, когато Хейдън Сент Клер влезе в салона за пушене в градската къща на Нед Таунсенд в Кенсингтън, от устата на Нед излизаха кълба цигарен дим. Въпреки че се опита набързо да събере разпръснатите по масата клюкарски издания и вестници, беше много късно да направи повече от това, да се облегне върху тях и да ги закрие с тялото си, като се надяваше, че по този начин отвратителните статии щяха да останат незабелязани.

— И така, най-накрая се реши да ме посетиш — каза Нед и се усмихна. — Все пак добрите ти маниери не са чак толкова потънали в прах от липсата на употреба, както се страхувах. На какво дължа честта на твоето посещение? Мислех, че днес рано трябваше да отпътуваш за Корнуол. А сега е късен следобед.

— Отдавна бих бил на път, ако не беше ти със своите пъклени планове — отговори Хейдън с леден поглед в зелените си очи.

Нед не смееше да попита дали точно същото беше видял Филип на поляната на Уимбълдън Комън преди почти пет години.

Видът на Хейдън беше в пълно противоречие с късата подстригана коса на Нед, с колосания шал и блестящите месингови копчета. Ботушите на му бяха протрити по върховете и поне от три години излезли от мода, шалът му беше небрежно и накриво завързан. Носеше широко сако, което висеше около сухото му тяло, като че ли доскоро беше гладувал. Както обикновено бобровата му шапка се намираше в ръката му, вместо на главата и поради това косата му беше

разрошена от вятъра. Въпреки благородническото му потекло от него винаги лъхаше на нещо диво и нецивилизовано, което благородните дами, както и леките момичета, намираха за неотразимо. Когато бяха принудени да избират между Хейдън, Нед и Филип, безусловно винаги предпочитаха Хейдън.

Както беше направила и Жюстин.

С невинна физиономия Нед посегна към цигарите си.

— Не разбирам за какво говориш?

— Не се преструвай, че си единственият в Лондон, който не е чул за провала от последната нощ. — Погледът на Хейдън се спря върху вестниците и той стисна зъби. — Както виждам, вече си информиран.

Преди Нед да успее да докаже обратното, Хейдън издърпа „Таймс“ изпод лакътя му. Вдигна го срещу ярката слънчева светлина, струяща в помещението през високия прозорец с арка, и с драматично задоволство прочете големите заглавия: „Ново престъпление и жертва на страстта на маркиза убиец“. Нед се отдръпна и се отпусна върху един стол, а Хейдън взе други два вестника и зачете „Маркизът убиец затрива с целувка една невинна“.

— О, не трябва до отменим и написаното в „Сейнт Джеймс Кроникъл“, бастиона на всевластната журналистика „Дебютантка преживя обсебващата прегръдка на господаря на смъртта“.

— Господаря на смъртта — повтори замислено Нед. Не намираш ли, че това звучи много по-поетично, отколкото „маркизът убиец“?

— Хейдън захвърли вестниците върху масата.

— Надявам се, че си доволен. Този боклук определено се купува много повече от мемоарите на Хариет Уилсън.

Нед се наведе, за да изтръска пепелта от цигарата си в една медна купа, оформена като крак на слон.

— Неприятен инцидент. Но не виждам каква е моята вина.

— Виновен си, защото без теб нищо нямаше да се случи. След като улових това момиче, което се промъкваше през градината ми, я помислих за една от пеперудките на мисис Макгоуън и, че ти си я изпратил.

Нед остана с отворена уста и цигарата му увисна. Преди да е паднала, той я улови между палеца и показалеца и се облегна на стола, неспособен да възпре смеха си.

— О, небеса. Това е прекрасно. Бедното малко същество. Моля те не ми казвай, че си...

— Разбира се, че не съм — изръмжа Хейдън. Въпреки твърдението си, се затрудни да погледне Нед в очите, а Нед го наблюдаваше с особен интерес. — Не водя в леглото си всяка жена, която почука на вратата или на прозореца ми.

— Ако беше го направил, нямаше да си в толкова лошо настроение. — Нед постави пръст върху „Таймс“. — И така, кое е това момиче? Вестниците предполагат няколко, но не са се осмелили да споменат името й.

Хейдън седна в едно тапицирано със сатен кресло и скръсти крака.

— Карлота Ан Фърли — каза той и изговори името така, като че ли с него подпечатваше своята гибел.

Въпреки че Нед отново се опита да прикрие веселото си настроение, очите му отново заблестяха от смях.

— Малката Лоти Фърли? Дивачката от Харфордшир, в целия й блясък?

Хейдън го изглежда подозрително.

— Вече си чувал за нея?

— Разбира се, едва ли ще намериш човек в Лондон, който да не е чувал за нея.

— Нищо не разбирам. Как така е известна, след като още не е представена в обществото?

— А откъде знаеш, че не е била представена? — осведоми се Нед и не можа да скрие смеха си.

— Тя ми разказа, че по време по-предишния сезон е била в Гърция със семейството си, а предишния се е разболяла тежко от шарка.

Нед изсумтя критично.

— По-скоро се е разболяла от неловко положение. Навярно настойникът й искаше да изчака, докато затихнат клюките около първия й дебют. — Като видя с какво внимание го слуша Хейдън, Нед се облегна на креслото и продължи: — Девънбрук я доведе в града за сезона, когато тя беше на седемнадесет и бе твърдо решен да я въведе в обществото. Преди бала, който бе организирал в чест на дебюта й, както е прието, искаше да я представи в двора.

Сега беше ред на Хейдън да изсумти. И двамата добре знаеха, че крал Джордж бе запазил навика на някогашния Уелски принц и използваше всяка възможност да отнеме девствеността на хубавите дебютантки, които се стремяха да му се харесат.

Нед продължи:

— Представи си, как милата Лоти, сред рояк развълнувани млади дами, чака на опашка да бъде повикана при краля. Когато ѝ дошъл редът, тя пристъпила към нашия благороден суверен. Нежният ѝ бюст бил украсен с изящни диаманти, с които може да се подкупи всеки крал, а щраусовите пера, с които била украсена прическата ѝ, се поклащали смело при всяка нейна крачка. Когато прихванала полите си, за да направи реверанс, се доближила твърде близо до краля и погъделичкала с перата носа на бедния Джордж. Той започнал да киха, а копчетата на жакета му се скъсали. — Нед сви рамене. — Разбира се, това не би се случило, ако не се е бил натикал в тесния вечерен костюм като салам в черво.

— Момичето не е виновно за безмерната разгулност на негово величество.

— Една оценка, която и негово величество очевидно споделял, защото, за облекчение на всички и особено на младата дама, той започнал да се смее. Когато слугите пълзели по земята да събират копчетата, той забелязал златно пламъче. Безцеремонно бръкнал в недокоснатите дотогава дълбини на деколтето на мис Фърли.

— По дяволите! — изкрещя Хейдън, опря лакти на облегалката на стола и закри с ръка очите си, сякаш искаше да се скрие от онова, което следваше да се случи.

— И когато уплашената мис Фърли почувствала как подобният на наденица кралски пръст опипва прелестния ѝ млад бюст, тя защитила добродетелта си като истинска дама.

Хейдън изглежда Нед през пръстите си.

— Само не ми казвай, че му е ударила шамар.

— Разбира се, че не. — Нед още повече се ухили. — Ухапала го.

Хейдън отпусна ръка.

— Какво, ухапала краля?

— И то доста силно, както ми разказваха. Били необходими три седмици, за да изчезнат следите от перлените ѝ зъбки по ръката му.

Въпреки мрачната му физиономия, в очите на Хейдън се появиха недвусмислени искри на облекчение.

— Учуден съм, че не се е озовала в Тауър — каза той.

— Без намесата на настойника си навярно би я сполетяла точно такава съдба. И това е причината, поради която Девънбрук са изчакали Джордж да се оттегли в Уиндзор заради влошеното си здраве и тогава отново да я предложат на брачния пазар. Както чувам, момичето е все така буйно и палаво и има склонност към прокламираните в литературата модни възгледи за жената. — Нед махна с цигарата си. — Обаче след като не си я компрометирал, не виждам защо тя е от значение за теб.

— За нещастие настойникът ѝ не споделя твоите толерантни възгледи — отговори сухо Хейдън. — В момента когато разговаряме с теб, той вади документи за венчавка при архиепископа.

— О! — възкликна Нед в миг отрезвял. — Чувал съм, че Девънбрук има известен опит в тази област. Въпреки че оттогава са минали десет години, все още в определени кръгове се шушука за грандиозния скандал, разразил се около неочакваната женитба на дука. — И така, приемаш ли поздравления?

— По-скоро съболезнования, тъй като против волята си, се обвързвам в брачни окови с едно дете.

Нед тихо се засмя.

— Хейдън, ти си само на трийсет и една, а това съвсем не е преклонна възраст. Мисля, че още можеш да я удовлетвориш.

Хейдън го изглежда мрачно.

— Не възможностите ми ме притесняват, а търпението. Предишната ми жена отне и последния запас, с който разполагах.

— Беше много млад, когато се ожени за Жюстин. — „... и я погребя“. Думите увиснаха неизказани във въздуха между тях, когато Нед издиха дима от цигарата си. — И така, на какво дължа честта на твоето посещение? Може би ще ме предизвикаш на дуел. Да предупредя ли секундантите си?

Хейдън се изправи и започна да мачка шапката в ръцете си. Въпреки че изглеждаше, като че ли ще се задави всеки момент от думите, най-накрая ги произнесе:

— Сватбата ще се състои утре в Девънбрук Хаус в десет часа. Мислех... дали няма... дойдох да те помоля да ми станеш кум.

Нед се облегна назад, видимо развълнуван.

— О, небеса, чувствам се поласкан.

— Недей — отговори Хейдън с познатия дяволски пламък в очите — Просто нямам друг избор. Ти си единственият ми приятел.

Когато се обърна и тръгна към вратата, Нед не се въздържа да добави:

— Нямах основание да се отчайваш. Ще бъдеш с Карлота, докато смъртта ви раздели.

Хейдън застина на прага, но не се обърна. Когато мина покрай застиналия от изумление слуга, в ушите му все още звучеше смехът на Нед.

— „Господарят на смъртта“ — повтаряше замислено Лоти и единственото, което виждаше пред себе си освен „Сейнт Джеймс Кроникъл“, бяха къдриците, оформени във висока прическа. — Хм, това не звучи лошо, нали? Навярно бих могла да нарека първия си роман „Господаря на смъртта и булката“. — Тя погледна през вестника към Хариет. — Или пък „Жената на Господаря на смъртта“ би звучало още по-вълнуващо.

Хариет я изглежда.

— Не мога да повярвам, че така спокойно говориш за това. И особено когато ти ще бъдеш тази булка.

Двете седяха една до друга на леглото на Лоти, зарити в купчина вестници. Очевидно Стърлинг не беше отменил указанията да глежат Лоти и затова ѝ беше позволено да остане до обед в леглото. След като се събуди, всяко нейно желание се изпълваше с учудваща бързина и точност. Хариет видя няколко лакеи до леглото си, а една прислужница чакаше да повдигне глезена ѝ. Куки пристигна с най-любимите лакомства на Лоти, между които и една малка френска тортичка, напоена с ром и мед във формата на сърце. Дори и Джордж подаде глава през вратата и я покани на партия вист, тъй като навярно ѝ било доскучало да чете клюките по вестниците, дошли в голямо количество, с незасъхнало още мастило по тях. Лоти навярно би се зарадвала на това внимание, ако не чувстваше загрижеността на Куки и съчувствените погледи на останалите слуги.

Вместо да се радват, че се беше сгодила за един богат маркиз, всички се държаха с нея като със заболяла от смъртоносна болест. Тя започна да разбира как се чувства осъденият, когато му устройват богата вечеря, преди да го заведат на гилотината.

И точно това беше причината, поради която избра да показва на всички колко е спокойна. Тя отказваше да се самосъжاليا, когато усещаше как всички останали си позволяват с ожесточено задоволство да ѝ съчувстват. След като с дебюта си беше подлудила за Стърлинг, но не искаше това да се повтаря и на сватбата ѝ. И тъй като щеше да присъства на собствената си екзекуция, искаше да го стори с вдигната глава. За щастие Хариет беше много погълната с драмата, която се разиграваше пред очите ѝ, за да разбере колко изкуствена бе веселостта на приятелката и.

Захвърли „Кроникъл“ и придърпа от френската тортичка на таблата в скута на Хариет.

— Не ми с приятно, че ме вземат за героиня от трагедия. — Тя облиза една капка мед от устните си. — Най-добре ще е да гледам на предстоящата женитба като на събиране на материал за моя първи роман. Какъв шанс — да изследвам душата на маркиза и да разбере причината за смъртта на първата му жена.

— Всичко това е прекрасно — отговори Хариет мрачно, — но кой ще разкрие обстоятелствата около смъртта на втората му жена?

Лоти хвърли укоризнен поглед към приятелката си и изкоментира писанията в следобедното издание на „Тетлър“.

— Нечувано! Статията описва нашата отчаяна тайна любов и рисува Стърлинг като безсърдечен злодей, застанал между нас и щастието ни.

— Ужасно романтично! — извика Хариет и се хвана за сърцето.

— Тъпо и смешно! — Лоти махна памфлета настрана и се опита да отпъди обзелата я тъга. — Мога да те уверя, че маркизът не изпитва и капка любов към мен, нито тайно, нито явно. Освен това трябва да добавя, че Стърлинг изглеждаше снощи много подло с пистолет в ръка. — Тя бегло прочете една особено сензационна статия, разказваща за събитията през изминалата нощ в най-евтиния вестник, който се продаваше на доковете.

— О, небеса! — извика тя и почувства как гърлото ѝ пресъхва — Според това описание, ние сме били заварени във *flagrante delicto*.

— Къде? Мислех че в Мейфеър — попита Хариет, която в училище най-много мразеше латинския, следван от географията и благоприличното поведение на дамите.

С въздишка Лоти се наведе и шепнешком ѝ обясни, че това, преведено, означава: „в деликатно положение“.

— О, боже! — прошепна Хариет и се изчерви до корените на косата си. — Сигурно никой няма да приеме, че си могла да направиш нещо толкова ужасно. При това с него!

Преди Лоти да добави нещо, на вратата тихо се почука. Тя се отпусна върху купчината възглавници и зачака още някоя френска тортичка. Но в стаята влязоха сестра ѝ Лора и леля и Даяна, съпроводжани от двама лакеи. Очите на Лора бяха зачервени от плач, а Даяна гледаше мрачно.

Братовчедката на Стърлинг не беше истинска леля на Лоти, но нейната любвеобилност и здравият ѝ разум отговаряха на това определение. Въпреки строгата зелена рокля и стегнатия кок, целувката върху челото на Лоти беше майчински топла.

— Здравей, малката ми. Да ни извини милата мис Дъмуинкъл, но сестра ти и аз трябва да поговорим с теб.

— Не може ли и Хариет да остане? — попита Лоти, която чак сега започна да разбира колко ще се чувства самотна без приятелката си. Хейдън настояваше непосредствено след сватбата, още утре следобед, да заминат за Корнуол.

— Това касае само теб — отговори Лора и хвърли многозначителен поглед към Даяна.

Лоти любопитно чакаше и мълчеше, а двамата лакеи изведоха Хариет. След като внимателно затвори вратата, Лора седна от едната ѝ страна на леглото, а Даяна — от другата.

Даяна хвана Лоти за ръката, въздъхна дълбоко и започна да обяснява:

— Сестра ти и аз смятаме, че трябва да споделим с теб нещо важно и че сме длъжни да те подготвим за това, което ще се случи през следващите дни...

— ... и нощи — добави Лора и се изчерви.

— Да, и нощи — продължи Даяна.

Лоти неспокойно загледа ту едната, ту другата. Може би още не е късно да се скрие под възглавниците и да се направи на заспала.

Даяна стисна толкова силно ръката ѝ, че кокалчетата изпукаха.

— Както навярно знаеш, жената има едно най-благородно и най-хубаво задължение към съпруга си.

— А това задължение е най-сладко в радостния момент на сватбената нощ — добави Лора и долната ѝ устна се разтрепери.

Даяна ѝ хвърли предупредителен поглед.

— Тогава настъпва дългоочакваният момент, когато... влечението между мъжа и жената... — тя млъкна при тази дума и непоклатимото ѝ досега самообладание започна да се разпада, — намира телесен израз.

— И по този начин нежното начало на един живот става... пълен с взаимно уважение, преданост и щ-щ-щастие.

Последната дума беше произнесена толкова дълго, че прозвуча като стон, а Лора прегърна Лоти и се обля в сълзи.

— За бога, Лора, престани. — Даяна сама изтриваше сълзите си с кърпичка. — Ще уплашиш до смърт бедното дете.

— Е-е — промърмори Лоти примирително, улови Даяна да ръка и погали меката коса на сестра си. — Наистина не е необходимо да ми обяснявате за плътската любов: забравяте, че съм отраснала сред овцете на село.

Лоти знаеше, че сестра ѝ, както и леля ѝ, добре осъзнаваха колко различни бяха техните сватби от тази на Лоти. И двете бяха дарени от бога със съпрузи, които им донесоха лукс, какъвто никога сами не биха имали. Вместо това от нея се очакваше доброволно да отиде в леглото на един непознат — мъж, който беше принуден да се ожени за нея, също така непознатата, и за който може би удоволствието стоеше пред нежността. Мисълта за Хейдън събуди у нея едно тъмно влечение, което я плашеше повече дори и от образа на маркиза-убиец.

Даяна изтри последните сълзи от очите си и на лицето ѝ се изписа решителност.

— Има неща, които не се научават от животните, мила моя. Неща, които могат да подчинят на волята ти и най-непокорния мъж.

Заинтересувана, Лоти се обърна и се заслуша във всяка дума на леля си. Лора вдигна рязко глава, толкова шокирана, че сълзите ѝ спряха след едно задавено изхълцване.

— Даяна, навярно нямаш предвид...

— Напротив. След като Лоти трябва да влезе във вражеския лагер, трябва да бъде добре въоръжена. И ти, и аз знаем с кои оръжия трябва да я въоръжим.

Ако се съдеше по потиснатото настроение в Девънбрук Хаус през следващия следобед, можеше да се помисли, че обитателите са се събрали на погребение, а не на сватба.

Лора и Даяна се бяха притиснали плътно една до друга с готови носни кърпички, а стойките им бяха също така застинали, както и лицата им.

За да не бъде облечена в черно, както предлагаша скандалните вестници, булката беше в розово. Нямаше време да викат шивачка, затова Лора и Даяна се справиха сами, като се спряха на една нежнорозова сатенена рокля с наметка от дантела в цвят слонова кост, която измъкнаха от собствените си гардероби. За да спре треперенето, булката стискаше в двете си ръце букет от тъмносини хиацинти, които Куки беше набрала от градината в задния двор. Сълзите на Куки още блестяха като роса върху цветята.

Лоти за малко не изпусна букета, когато Хейдън Сент Клер се появи на вратата. Придружаваше го висок, слаб господин, чиято модно подстригана коса беше повече сребърна, отколкото златна.

Когато мъжете заеха местата си пред мраморната камина, която щеше да послужи за олтар, непознатият я изгледа нахално и като че ли й намигна. Това стана толкова неочаквано, че Лоти почти беше склонна да му отговори, когато се сети, че трябва да го изгледа строго под мрачно и сбърчено чело. Би било скандално, ако младоженецът остане с впечатлението, че булката флиртува под носа му. Трябваше да пристигне жива в Корнуол. Представи си опечаленото си семейството, ридаещо при лошата новина за трагичната ѝ гибел, причинена от заплитането на шлейфа ѝ в колелата на каретата.

Една самотна цигулка засвири — знак Лоти да хване ръката на настойника си и той да я поведе към младоженеца. Тя пое дълбоко въздух. След като трябва да тръгва към гилотината, време беше да се изправи ѝ пред палача си.

Целият в черно — освен ослепително бялата риза, маншети, яка и шал, Хейдън Сент Клер изглеждаше някак по-висок и по-

впечатляващ, отколкото си го спомняше. Тя отбеляза зарадвана, че е предприел опит, може би не твърде успешен, да оправи непокорните си коси. Обръснал гладко бузите и брадичката си, той повече се доближаваше до възрастта на Джордж, отколкото до възрастта на Стърлинг.

Когато Лоти се приближи, хиляди малки, досега незабележими подробности ѝ напомниха, че изобщо не го познава: почти невидимата бенка на челото му, финият белег под лявото му ухо, леката сянка над горната му устна, която и най-острият бръснач не можеше да отстрани.

Когато застана до него, си пожела леля ѝ и сестра ѝ да не бяха ѝ давали съвети. Въпреки че любопитството я беше накарало да попие всяка дума, тя не можеше да си представи, че този мъж ще извърши с нея шокиращите неща, които ѝ бяха описали. Или тя с него.

Затвори очи, надявайки се той да отдаде изчервяването на младостта ѝ.

Когато епископът покани Стърлинг да даде ръката ѝ на младоженеца, Лоти леко се възпротиви, преди да сложи тясната си ръка в неговата.

Замръзналата усмивка върху лицето на Стърлинг не се промени, когато се наведе към Оукли и каза тихо, така че само той го чуе.

— Ако промените решението си, ще ви счупя врата.

Когато Лоти и Хейдън коленичиха пред епископа, ръката на младоженеца беше топла и суха, гласът му — дълбок и ясен, когато се закле да ѝ бъде верен, докато смъртта ги раздели. Лоти повтори тържествената клетва, като се питаше дали той мисли за другата жена, на която някога бе казал същите думи.

Остатъкът от сватбената церемония премина за нея като в мъгла. Когато Лоти дойде на себе си, епископът затваряше молитвеника и ги помоли да се изправят. Очите му зад телените очила блестяха весело, когато разреши на младоженеца да скрепи любовта си с печата на целувката.

Поднасяйки на Хейдън бузата си за целувка, тя скришом прошепна:

— Съжалявам, че така ви обвързах.

— Доволен съм, че понесохте по-добре моето внимание, отколкото това на краля — измърмори той и дъхът му премина по чувствената ѝ ушна мида. — Поне не ме ухапахте.

Лоти се отдръпна и го погледна смаяна. Беше толкова шокирана, че забрави да шепне.

— Кой ви разказа това...

Преди да успее да довърши изречението, устните на мъжа ѝ се намериха върху нейните и ги затвори с една истинска целувка.

*Можех ли да се надявам поне на мъничко
нежност от неговите безцеремонни ръце...*

Когато Хейдън най-после успя да избяга от напрегнатата атмосфера на сватбената закуска, приготвена от новия му баджанак и новата му балдъза, установи, че каретата му е толкова натоварена с куфари и сандъци, че едва се вижда под планината багаж. Една истинска армия от лакеи се мъчеше да завърже купчината с въжета и търсеше пролуки, които запълваше с още багаж.

— Мили боже! — каза Нед, който недоверчиво гледаше осите на каретата. — Новата ти съпруга очевидно не е свикнала да пътува с малко багаж.

— Настояникът ѝ вече изпрати две коли. — Хейдън невярващо поклати глава. — Ако не бях качил слугите на друга кола, навярно трябваше да наема товарна платформа, за да отпътуваме от Лондон.

— Това не е ли...? — и Нед посочи един странен уред, завързан върху багажа.

Хейдън погледна с присвити очи нагоре и видя дървените части на едно колело — най-модното средство за придвижване, изобретено от някакъв немски барон, който се нуждаел от удобно средство да обхожда обширните си паркове и градини.

— Да, това е велосипед.

Точно в този момент Лоти излезе от къщата, натоварена с върбова кошница, три пъти по-широка от самата нея. Хейдън я пресрещна, за да ѝ помогне, но тя не му позволи.

— Благодаря, не си правете труда. Сама ще се справя — увери го тя и пъшкайки отнесе кошницата в каретата. Откакто спомена за нейната злощастна среща с краля, тя го гледаше с подозрение.

Един бърз лакей отвори вратата на каретата и тя стовари кошницата си върху една от седалките. Хейдън я наблюдаваше през

рамо, заинтригуван от тайнствените звуци, които излизаха от кошницата.

Въпреки че нямаше и най-малко понятие къде може да се намери и един сантиметър място, предложи:

— Да сложим и този багаж върху покрива.

Кошницата мърдаше, леко се тресеше и подскачаше и като че ли запротестира.

Лоти излезе и затвори вратата под носа на мъжа си.

— Не е необходимо. Това е моят обяд.

Хейдън повдигна едната си вежда, като мислеше, че ако нарече младата си жена изпечена лъжкиня, бракът им ще тръгне несполучливо още от самото начало.

Тя беше сменила сватбената си рокля със зелен пътнически костюм с яка от колосана дантела и широки кожени ревери. Кокът, в който преди това бяха подредени къдриците ѝ, беше изчезнал и бе заменен от прическа, завършваща с широкопола сламена шапка, отрупана с креп, панделки и малки розови копринени пъпки. Помисли си, че е решила да сложи това модно творение, за да изглежда солидна, но в действителност приличаше на малко момиченце, облякло дрехите на майка си. В никакъв случай нямаше вид на достатъчно голяма, да бъде жена на когото и да било. Особено негова!

— Чакай, Лоти! Забрави Мистър Скокльо!

Хейдън се отмести встрани, когато мис Дъмуинкъл изскочи от дома, носейки една черна котка, която махаше с опашка.

Лоти взе малкото космато същество и го постави върху ръцете си като жив маншон.

— Няма да ви пречи, ако взема със себе си и котката, нали? — попита тя и една необяснима червенина заля бузите ѝ.

— Разбира се, че не — увери я Хейдън, — убеден съм, че животното скоро ще се чувства като у дома си в Оукуайлд. Хамбарите там са пълни с мишки.

— Хамбарите — повтори Лоти и в очите ѝ проблеснаха искри, които предвещаваха беда.

Преди да успее да каже още нищо, останалите от семейството излязоха от къщата. Настоятникът на Лоти създаваше впечатлението, че се разкайва за решението си да повери на Хейдън своята безценна непълнолетна балдъза. Девънбрук без съмнение би подкрепил идеята

те да прекарат сватбената нощ в къщата. Но Хейдън не възнамеряваше да остане нито минута повече пред зорките очи на този мъж. Един неволен стон от разкошните устни на Лоти и дукът щеше отново да прати да му донесат пистолетите.

Когато братът на булката, сестра ѝ, леля ѝ и чичо ѝ, както и слугите, я обградиха от всички страни, прегръщаха я, целуваха я и ѝ пожелаваха щастие, Хейдън застана в сянката на една от високите колони на входа. В техните очи той винаги щеше да бъде натрапникът, злото чудовище, който отнася със себе си тяхната обичана принцеса.

Когато Хейдън се отдръпна, към него си приближи Нед и го потупа по рамото.

— Къде тръгна?

— Да целуна булката, разбира си. Тъй като съм твой кум, това е мое свещено задължение.

— Само през трупа ми — отговори Хейдън. — Или през твоя, ако жена ми разбере, че ти си ми разказал случката с краля.

Нед се отказа и се облегна на колоната.

— Ако зъбите ѝ са толкова остри, колкото и умът ѝ, нашият монарх трябва да е благодарен, че е останал жив.

На Лоти не ѝ беше приятно, че съпругът ѝ стоеше настрана, но когато реши да го повика, Хариет обви ръце около врата ѝ и се притисна толкова силно, че имаше опасност да ѝ счупи кокалите, а котката запротестира и замаяка.

Хариет хлипаше и сълзите замъгляваха дебелиите стъкла на очилата ѝ.

— Как бих искала да дойда с теб в Корнуол. Знаеш, че нямам никакъв шанс на брачния пазар. Кой би се оженил за простодушната дъщеря на един мирови съдия без подобаващо състояние?

— Не се прави на гъска — прекъсна я Лоти. — В края на сезона ще ми пишеш и ще ми разказваш за дузините предложения, които си получила. И че просто не можеш да решиш на кого първи да сломиш сърцето. — И като предаде котката на брат си, подаде собствената си кърпа на Хариет и я принуди да се издуха.

С поглед, изпълнен със съмнение към Хейдън, Джордж се наведе и ѝ пошепна:

— Ако не можете да се понасяте двамата, винаги можеш да го отровиш.

Въпреки изопнатите си нерви Лоти се изсмя. Никой от двамата не беше забравил как десетгодишната Лоти в пристъп на сляпа ревност беше опитала трайно да отстрани Стърлинг от живота на сестра си, като сложи в сладкиша му отровна мухоморка.

— Ако се съди по репутацията на маркиза, много по-вероятно е той да ме отрови — отговори тя. Брат ѝ силно я потупа по раменете. Въпреки че отношенията им бяха смесица от неприязън и симпатия, той най-добре от всички я познаваше. И най-много я обичаше. Тя знаеше, че той се срамува, но въпреки това го прегърна. За нейно учудване Джордж не се отдръпна, когато го целуна, а ѝ отговори с още по-силна прегръдка.

— Трябва да се радваш за мен — прошепна на ухото му тя. — Не се случва всеки ден обикновена пасторска дъщеря да стане съпруга на маркиз.

Джордж дръпна една от къдриците ѝ.

— С теб никога не е било просто.

— А това точно е основанието да не се притеснявате за мен. Аз ще го накарам да ме обича.

— Разбира се — увери я Джордж. Той колебливо я пусна и кривата му усмивка отново изрази безпокойство.

След това се приближи Куки и ѝ даде едно завито във восъчна хартия пакетче. По топлината и по аромата на подправки, който се разнасяше от него, Лоти разбра, че това са току-що изпечени медени бисквити. Въпреки зачервения си нос, Куки прегърна Лоти с обичайната си сърдечна усмивка.

— Ако този красив мошеник не се грижи добре за моето агънце, ще му направя от ония мои овесени бисквити, да знаеш.

Лоти избухна в смях. Прословутите овесени бисквити на Куки бяха толкова твърди, че и великан можеше да си счупи зъбите.

Когато готвачката се отмести и започна да бърше сълзи в престилката си, настъпи моментът, от който Лоти най-много се страхуваше. По време на дългото сбогуване бе успяла да запази бодро настроение. Но когато се обърна към Стърлинг и Лора, очите ѝ блестяха подозрително.

Лора бе поела върху крехките си плещи отговорността за малкото семейство, когато самата тя бе едва на тринайсет години.

Въпреки това никога не показва на Лоти и Джордж, че за нея това е тежко бреме и досадно задължение.

Лора бързо и нежно прегърна Лоти. Очите ѝ бяха сухи.

— Ако имаш нужда от мен, достатъчна е само една дума и веднага ще дойда.

— Тогава трябва да си стягаш багажа — отговори Лоти. — Винаги се нуждаю от теб.

Когато Лора отстъпи назад и потърси утеха в прегръдките на Даяна, Стърлинг постави ръка на рамото на Лоти. Устните ѝ се разтрепериха и тя се помъчи да се усмихне.

— Обещавам ти да бъда най-добрата съпруга, каквато можеш да си представиш. Този път ще ви накарам да се гордеете с мен, обещавам.

Стърлинг поклати глава и неговата усмивка също не беше съвсем уверена.

— Винаги ще бъдем с теб, кукличке, винаги.

И когато нежно я целуна по челото, цялото семейство потъна в неловко мълчание.

Стърлинг отново се отдръпна. Джордж ѝ подаде котката. Не ѝ оставаше нищо друго, освен печалният лакей да ѝ помогне да се качи в каретата и да изчака съпругът ѝ да заеме мястото си до нея.

Хейдън даде знак на един слуга, който държеше за поводите красив жребец. Когато Хейдън го възседна, дори и приятелят му Нед остана учуден.

Хейдън застана до отворената врата на каретата.

— Никога не съм можел да понасям тясното пространство вътре — обясни той. — Мисля, че няма да ви пречи, ако яздя.

— Разбира се, че не — отговори тихо Лоти и погали котката в скута си. — Мистър Скокльо е компанията, от която се нуждаю.

Не можеше да разбере защо съпругът ѝ постъпваше така.

Тя знаеше, че я избягва, когато настояваше да язди много мили на гърба на коня, вместо да пътува в сравнителното удобната карета. Дебелата кадифена тапицерия омекотяваше друсането. Лоти се наведе навън и почти си изкриви врата, за да хвърли бегъл поглед към новоизпечения си съпруг. Тя не можеше да не признае, че фигурата му върху гърба на коня е много красива. Наметката му се вееше от вятъра, а с разрошената си коса изглеждаше толкова мрачен и див, също като

злодея в нейния разказ „Подлият пастор от Девъншир“. В края на трагичната история героинята на Лоти беше решила да се хвърли от най-високата кула на манастира, вместо да жертва добродетелта си заради похотливия църковен служител. Лоти можеше само да се надява, че от нея не се изисква такава жертва.

Пръстите я засърбяха, толкова се нуждаеше от мастило и хартия, за да обрисова Хейдън, но те бяха някъде из багажа. Тя познаваше опасностите, които криеше писането в движеща се карета. Преди време изля от разсеяност цяло шише мастило върху чисто новото сако на Джордж. В продължение на две седмици брат ѝ отказваше да разговаря с нея.

Като се помъчи да преодолее пристъпа на меланхолия, тя се настани удобно на седалката. Бяха изминали вече много часове и много мили, но думите за раздяла, изказани от семейството, все още звучаха в ушите ѝ. За пръв път в живота си се почувства напълно сама. През първите години от смъртта на родителите ѝ тя винаги имаше до себе си Джордж и Лора. Сега нямаше никого. Котаракът върху скута ѝ потърка главата си в ръката ѝ, като че ли искаше да ѝ напомни, че това не е напълно вярно.

Тя го почеса под брадичката и той замърка.

— Ти си едно мило същество, въпреки че не можеш да говориш.

Тя облегна глава и се опита да задреме, за да минат по-бързо безкрайните часове. Но преди да затвори очи, забеляза под седалката отсреща полиран месинг. Наведе и разпозна сандъчето, което видя на писалището в дома на Хейдън и което той затвори бързо, щом тя влезе в стаята. Какво ли се криеше там, та той не се бе осмелил да го даде при слугите или да го изложи на вятъра и дъжда извън каретата?

Тя се запита какво ли ще е толкова ценно за един мъж, за който се говори, че е циник и убиец. Тя погледна крадешком през прозорчето.

Хейдън яздеше далеч напред, изложил широките си рамене на вятъра.

Лоти не искаше да се поддаде на изкушението, упрекна се и здраво стисна ръце в скута си. Тя беше вече лейди, маркиза. А една маркиза не би трябвало да рови в нещата на другите, независимо от това колко съблазнителна беше възможността.

„Добродетелта сама по себе си е награда“ — прошепна няколко пъти тя. Може би щеше да повярва в любимия израз на мис Търлигър, ако достатъчно често го повтаря.

Като че ли за да я изпита, лъч слънчева светлина се промъкна през прозореца на каретата и накара медения обков да заблести като златен. Лоти стисна устни и безмълвно изстена. Да беше Парсифал, в този момент и Светият Граал не би й изглеждал по-съблазнителен.

Като захвърли уплашения котарак върху седалката до себе си, тя коленича на пода и извади продълговатото сандъче от укритието му. Прокара ръка по капака и установи, че е заключено.

И тъй като разполагаше с известен опит да си пъха носа в непозволени неща, Лоти извади една игла от шапката и се опита да отключи. Тя така беше погълната от работата си, че не забеляза как каретата спря да се люлее. Вратата се отвори и един мъж се изкашля насреща й.

Тя застина, осъзнала факта, че съпругът й е зад гърба й. Благодарна на широката си пола, тя ритна сандъка и той зае предишното си място под седалката.

Триумфално вдигнала иглата от шапката, тя каза през рамо на Хейдън:

— Падна ми една игла от шапката. Но си я намерих.

— Цяло щастие — отговори той проточено и погледна творението от панделки и цветя върху главата й. — Не трябва в никакъв случай да загубим тази шапка.

Преди да добави още нещо, погледът му падна върху червенокафявия котарак, който се беше разположил като дебел паша върху седалката.

С намръщено чело наблюдаваше животното.

— Не може да бъде — каза той. — Бих се заклеял, че котаракът беше черен.

Лоти зае мястото на седалката срещу него.

— Навярно е оптична измама. Светлината не е била силна и Кратунчо е изглеждал по-тъмен.

— Кратунчо ли? Мислех че името му е Мистър Скокльо?

— Ама разбира се! Мистър Скоклив Кратунчо.

Котката се изпъна и изглеждаше толкова дебела и мързелива, че беше невъзможно да си представиш как би изпълнявала такава

напрегната дейност като скачането.

Хейдън пое дълбоко въздух и потърка врата си под яката.

— Спрели сме на пощенска станция, за да сменим конете. Мислех, ще искате да се освежите. — Той кимна към кошницата до нея и в очите му засветиха весели пламъчета. — Разбира се, може и да споделите с мен провизиите си.

— О, не! — Лоти се спря на вратата. — Ще си ги оставя за после, Куки ми е направила само една порция. — Тя пое подадената ръка и докато слизаше от каретата, почувства топлината ѝ през кожената ръкавица. Почти бе стигнала до вратата на странноприемницата, когато усети, че той не я последва.

— Няма ли да дойдете и вие? — обърна се към него тя. Той гледаше в каретата с угрижено лице.

— Нещо изгубих апетит.

Когато Лоти след известно време се запъти към каретата, решена да изнесе незабелязано кошницата, докато Хейдън е зает в конюшната, вида, че и кошницата, и Кратунчо бяха там, където ги бе оставила. Само тайнственото сандъче беше изчезнало.

Лоти се опита да не мисли за нощта, която предстоеше. Когато обаче сенките на храстите се удължиха и започна да се стъмва, а преминаващите покрай прозореца полета се оцветиха във виолетово и сиво, осъзна, че този ден не можеше да трае вечно, а с това и нейната невинност. Когато стигнеха странноприемницата, в която щяха да пренощуват, от нея се очакваше да легне в едно легло със съпруга, на когото току-що се беше заклела, както всички булки по света.

Хейдън щеше да отпрати слугите и да се погрижи да не бъдат смущавани. Нямаше да има слуга, който да подготви банята, или прислужничка, която да ѝ помогне в обличането. Навярно възнамеряваше сам да поеме тези задължения. Неясно си представи как той откопчава едно по едно перлените копчета на корсета ѝ и го разтваря, а под нежната коприна се открива бледото очертание на гърдите ѝ.

Или ще изчака тя да си легне, ще загаси свещите и под закрилата на тъмнината ще дойде при нея. Ще вдигне нощницата до талията ѝ, нежно, ако е търпелив, или грубо, ако не е, после ще легне върху нея и... и...

Въпреки изчерпателните обяснения на Лора и Даяна, Лоти не можеше да достигне в мислите си до неизбежния край. Когато ѝ разказаха, че ще бъде малко болезнено, но и много приятно, ако съпругът ѝ подготви тялото ѝ, тя подхвърли язвително, че навярно е по-добре да разговаря с него вместо с тях.

Леля ѝ и сестра ѝ също така я предупредиха, че са чували за мъже, които са много примитивни по отношение на плътската любов. Мъже, които възсядали жените си и се съвкупявали с тях, както овенът, оставен за разплод с овцете, като веднага след това се изтърколвали встрани и моментално захърквали. И по разбираеми причини жените на тези мъже гледали на брачното легло по-скоро като място за изпълняване на неприятно задължение, а не като място за удоволствие. В случай че Хейдън се прояви като такъв мъж, те дадоха на Лоти много предложения и препоръки как да му достави удоволствие и по този начин да бъде съблазнен да ѝ отдели повече нежност. Цяла редица от ужасни, но без съмнение прелъстителни картини преминаха през ума ѝ, така че най-накрая я заболя глава. Лоти потърка чело и се замисли как да се сети за всичко, което ѝ бяха разказали. Навярно трябва да си води бележки.

Нямаше проблеми да си спомни колко умело Хейдън я беше погалил със силните си ръце, как езикът му като топъл мед помилва устните ѝ и потъна в устата ѝ. Тя беше почти уверена, че съпругът ѝ няма нужда от указания и точно знае какви лоши неща трябва да извърши с нея, кои тайни места трябва да докосне, за да я предразположи така че да не му откаже.

Разтреперана, Лоти се загърна в шала. Междувременно навън се бе стъмнило съвсем, но каретата все още не забавяше хода си. Когато луната изгря, тя видя, че минаха покрай една странноприемница, после покрай друга, а мамещите светлини бързо бяха поглъщани от тъмнината. Въпреки че Лоти бе твърдо решена да остане будна, успокояващото мъркане на котката в скута ѝ и поклащането на каретата я накараха да потъне в дълбок сън.

Когато многообещаващите светлини на странноприемницата „Адлър Трай Ин“ заблестяха между дърветата, Хейдън даде знак на ездача пред каретата и на кочияша. Най-добре за него би било да язди до пълно изтощение, но конете не заслужаваха такова мъчение.

Каретата спря в двора на една приятна малка странноприемница. Търкайки сънливо очи, две конярчетата дойдоха от обора, за да разседлят конете. Хейдън хвърли на едното от тях повод, слезе от коня и с мъка потисна болезнения стон, който напираше върху устните му при всяко налягане на схванатите мускули. Докато кочияшът слизаше от капрата, Хейдън отиде да наеме стаи за нощуване.

Кочияшът се покашля предупредително.

— Милорд?

Хейдън се обърна и го видя да стои пред отворената врата. Като забеляза как настойчиво разглежда върховете на ботушите си, Хейдън се доближи до каретата и погледна вътре. Лоти лежеше върху една от тапицираните седалки, шапката ѝ се беше смъкнала, устните ѝ леко се бяха отворили и едно малко сиво рунтаво кълбо със снежнобяла муцунка и бели лапи се беше свило под лакътя ѝ. Хейдън наблюдаваше спящото котенце с полуотворени очи, но погледът му бе отвлечен бързо от нещо друго. Полите на пътническия костюм на Лоти се бяха вдигнали нагоре и разкриваха пред очите му един съблазнителен изглед на везани копринени чорапи, завързани с лента, и завършващи с дантели долни гащи. Топлината, която моментално се разнесе по бедрата му, показа на Хейдън, че усилията му да изчерпи силите си до пълно изтощение са били напълно неуспешни. Той можеше да язди до ада и обратно, но една такава гладка никога нямаше да го остави безразличен.

Бе успял обаче да изтощи Лоти. Слабата светлина на лампата в каретата подчертаваше сенките под очите ѝ. Хейдън тихо изруга. Изглежда се грижеше повече за конете, отколкото за жена си.

Въпреки че с леко порозовялата кожа и с поставените под брадата ръце Лоти изглеждаше като малко момиченце, ритмичното повдигане и спадане на бюста ѝ напомняше, че тя е жена, а не дете. Неговата жена!

Упорито се мъчеше да разбере, откъде идваха тези предателски мисли. Защото седемте години, прекарани с Жюстин го бяха научили, че никой не може да притежава другия и колкото повече искаш да задържиш някого, толкова повече го загубваш.

— Да я събудя ли, милорд?

Хейдън дръпна надолу полата на Лоти. Почти беше забравил присъствието на мъжа до него. Най-разумно беше да остави кочияша

да я събуди, а той да се погрижи за настаняването.

— Не е необходимо — чу се да казва. Подаде на кочияша котенцето, наведе се и вдигна жена си на ръце.

Когато за пръв път видях неговата крепост, разбрах, че съм се оженила за господаря на ада...

Докато Хейдън внасяше Лоти в странноприемницата, тя се притисна до гърдите му и обви ръце около врата му. Съдържателката, по халат и нощно боне, бе изтичала да запали огъня в камината на най-добрата си стая, а сияещият ѝ съпруг посрещна госта с думите, че не всяка нощ има честта да приюти един благородник и неговата съпруга. А когато Хейдън се появи в горния край на стълбата, стопанката чакаше до вратата със свещ в ръка.

Той ѝ подаде една банкнота и я помоли да не ги безпокоят до сутринта.

Хейдън затвори вратата, свали шапката от главата на Лоти и внимателно я остави на леглото. Както всичко в този дом, завивката беше избеляла, но чиста. Тя с въздишка се отпусна върху мекия пух, без да го изпуска от прегръдката си. Хейдън хвана ръцете ѝ и нежно се освободи. Тя направи недоволна физиономия и още по-дълбоко се зарови във възглавницата, като мърмореше, без да отваря очи, нещо за френски тортички и Мистър Скокльо.

Хейдън направи една крачка и загледа напълно облечената жена в леглото му. Навярно преждевременно беше отпратил хазайката.

Не че не бе запознат с тайнствената система от връзки, панделки, копчета и закопчалки, които бяха част от облеклото на една жена. Но докато беше във властта на Жюстин, тя сама разкопчаваше част от тях.

Разтърсен от мрачни спомени, той свали обточената с кожа пелерина и нежните ботушки, след това разкопча едно по едно перлените копчета на дрехата. Когато бръкна под долната ѝ риза да освободи панделките, пристягащи корсета, той си припомни, че има

право да направи това. Защо тогава се чувстваше като най-големият развратник?

Въпреки безстрашието на Лоти всичко при нея изглеждаше малко. Ранимостта ѝ събуди у него инстинкта на закрилник. Беше опитал да закриля и Жюстин, но напразно.

Неволно докосна с китката си мекото възвишение на една от белите ѝ гърди. Отправи поглед към лицето ѝ. Когато я освободи от стегнатите банели на корсета, от устните ѝ се изтръгна блажена въздишка.

Гърлото на Хейдън пресъхна. Спомняше си колко сладки бяха тези устни. Колко нежно и доверчиво се притискаха към неговите. Искеше отново да ги опита, да прокара език между кораловите им очертания и да си открадне глътка нектар.

Спомни си мрачно, че това няма да е кражба. Имаше пълното право върху целувките ѝ, както и върху всичко останало. Вече нямаше бдителен настойник, който да се меси във всичко и да го възпре да мушне ръка под полите на дрехата ѝ и да намери нежната пролука в коприненото ѝ бельо. Нямаше и нито един журналист от скандален вестник, за да го оклевети, когато стигне до нежното ѝ тяло и започне с пръстите си да извлича нектар, много по-горещ и по-сладък от този на устните ѝ, докато въздишките преминат в стонове, а бедрата ѝ се разтворят подканващо. Нямаше да има клюкари, които да разнасят по света лъжи и слухове, когато вдигне полата ѝ нагоре и покрие нейното тръпнещо от желание тяло със своето.

Трябваше да я направи своя любовница, вместо да се ожени за нея. Тогава нямаше да има опасност тя да проникне в миналото му, а дори и в сърцето му. Като се проклинаше, че е най-големият глупак, Хейдън се наведе и погали с устни нежната кожа на Лоти. Тя се обърна настрани и въздъхна радостно. Навярно Стърлинг щеше да я остави да спи до обед или най-малкото дотогава, докато Куки не почука на вратата с табла топъл хляб и кана горещ шоколад.

Тя се сгуши още по-дълбоко във възглавницата, като се надяваше да се върне отново към отлетялото блаженство на съня. Смътно си спомни силни ръце, които я носят, като че ли е перце, широки гърди, върху които е опряла лицето си, топли устни, които я целуват с неизказана нежност — отначало по челото, след това по устните.

Лоти отвори очи. През кръглите стъкла на един чужд прозорец се стелеше млечната светлина на изгряващия ден. Груби греди украсяваха стените и минаваха като ребра по варосания таван. Навярно така изглеждаше всяка странноприемница между Лондон и Корнуол. Последният ѝ спомен беше как сънливото поклащането на каретата я беше накарало да се унесе в дрямка. Отвори очи и разсея мъглата на съня, като се мъчеше да отдели истината от съня.

Готова бе да се закълне, че силните ръце бяха на съпруга ѝ. Но Хейдън можеше спокойно да предостави на кочияша или на който и да е коняр досадната задача да я сложи в леглото. Тя пое дълбоко въздух. До кожата ѝ все още достигаше слабият аромат на лаврово и сандалово дърво. Това беше неговият мирис, който я обгръщаше, очароваше и привличаше.

Лоти бавно се обърна по гръб и стисна устни за да не изпищи, когато открие на възглавницата до себе си тъмен кичур коса.

Само че леглото до нея бе празно и студено. Тя беше сама.

Седна и закри лицето си с ръце, разкъсвана между облекчение и смущение. Беше проспала първата си брачна нощ и прекрасните поучения на Лора и Даяна бяха останали неизползвани. Навярно съпругът си мислеше, че е глупава гъска.

Но какво бе станало с целувката? Тя сън ли бе, или спомен? Когато прокара пръсти по устните си, една мисъл я ужаси. Ами ако е проспала не само нощта, а и нещо повече? Като се бореше с надигащата се паника, тя внимателно се огледа. Смачканите чаршафи не издаваха нищо. Тя никога не спеше спокойно, хвърляше се на всички посоки, така че леглото ѝ изглеждаше като че ли през него е минала вихрушка. Бавно повдигна завивката и погледна под нея. Въпреки че дрехите, обувките и корсетът липсваха, ризата, долните гащи и чорапите бяха на местата си.

— Не мога да реша кое е по-обидно — разнесе се проточен мъжки глас, който звучеше и меко, и грубо едновременно, — дали съм способен да изнася спяща жена, или че се мъчиш да си спомниш дали съм го направил.

Първоначалният импулс на Лоти беше да се скрие под завивката. Вместо това си наложи да сведе очи. Хейдън стоеше облегнат на отворената врата. Изглеждаше като излязъл от рекламата на мъжко списание. Въпреки че не можеше да мине за денди като Нед, шалът

беше завързан както трябва, а самото му беше току-що изгладено. Велуреният брич за езда се беше опънал върху тънките му бедра. Беше току-що избръснат, а косата му — намокрена и вчесана назад. Неочакваното му желание да изглежда добре повлия на Лоти да се почувства още по-зле при вида на собственото си оскъдно облекло.

Развълнувана, че е прочел мислите ѝ, тя придърпа завивките към гърдите си и го погледна дръзко през облак разрешени коси.

— Роклята ми е изчезнала. Искях да се уверя, че не съм загубила нещо ценно.

— Беше напълно съсипана тази нощ, затова помолих гостилничарката да ти свали дрехите.

Той кимна към един стол с висока облегалка в ъгъла, върху който бе застлано одеяло.

— Аз спях там.

Лоти изкриви лице. Навярно столът е бил ужасно неудобен, особено след тежкия ден върху седлото.

— Ти ли ме донесе дотук?

Той кимна.

— За щастие, беше късно след полунощ и имаше само няколко пътници в гостната. Навярно никак не би било добре, когато из Лондон плъзнат слухове, че съм удушил младата си жена преди брачната нощ.

Тя го наблюдаваше с притворените си очи, но не успя да разбере дали се шегува с нея или със себе си. Хейдън не би отнел невинността на една спяща жена, но би ли откраднал една целувка? Или лекото докосване на устните му по челото бе само сън?

Той се отдели от вратата.

— Ако желаеш, мога да изпратя някоя прислужница да ти помогне с обличането. Мисля, че ще предпочетеш да закусиш долу. — Вдигна едната си вежда и продължи. — А може би ще си хапнеш от храната в кошницата, която Куки ти приготви вчера?

— Кошницата! О, боже, кошницата! Напълно забравих за нея! — Без да я е грижа за оскъдното облекло, Лоти отметна завивките.

Леко притеснен, Хейдън пресече на две крачки помещението и отново я зави.

— Нямах основание за тревоги. Кратунчо, Мистър Скокльо и очарователната им спътничка се намират в кухнята на странноприемницата и лочат сметана от една паничка.

— О! — изглежда го виновно Лоти, облегна се на една възглавница и изпъна колене. — Навярно щях по-рано да ти кажа, но се страхувах, че не обичаш котки.

— О, напротив, обичам котки. От кожата им се правят най-меките и най-гладките ръкавици.

Лоти се задъха. Той вече бе преполовил пътя към вратата, когато осъзна, че я е ядосал. Поне този път. Тя отново сви колене.

— Навярно ме мислиш за неблагодарна. Досега нито веднъж истински не съм ти благодарила, че се ожени за мен и запази живота на Стърлинг.

— Не е необходимо — отговори той, без да се обръща. — Не мога да понасям дуелите. Никога нямаше да приема поканата на зет ти за дуел.

Когато Лоти потъна във възглавниците, онемяла от учудване, той затвори вратата след себе си и я остави да си блъска главата над нова загадка.

Отново пътуваха вече почти час към Корнуол, когато от оловносивото небе започна да вали студен дъжд. Лоти отвори прозореца на каретата и се показа навън, за да почувства капките дъжд върху лицето си. Сега Хейдън щеше да е принуден да се скрие на сухо при нея и навярно да я посвети в тайнството на брака. Възможно ли е да прояви нещо като симпатия към нея? За да ѝ покаже, че я е направил своя жена не от съжаление или по задължение, а защото го иска?

Когато Хейдън дръпна юздата на коня, тя го погледна с очакване. Но той само поспря, за да извади нещо от чантата върху седлото. Когато разгърна широките гънки над главата си, Лоти видя, че това е импрегнирана пелерина, направена да предпази притежателя си от природните стихии. Главата му остана непокрита, но той изтръска водата от косата си и подкара напред.

Изглежда мъжът ѝ предпочиташе да язди под студения дъжд, вместо да прекара няколко часа в нейна компания. Лоти се отпусна на седалката и се помъчи да припише паренето в очите си на острия вятър.

По-късно след обед Лоти се събуди от неспокойния си сън и откри, че котаракът Кратунчо спи върху скута ѝ. Мистър Скокльо и малкото ѝ сиво-бяло котенце Мирабела се бяха свили на кълбо върху отсрещната седалка. Сега, когато вече не бяха осъдени да пътуват контрабандно, те се радваха с пълна сила на уютната карета.

Въпреки че плющенето върху тавана на колата беше престанало, небето оставаше все така сиво и надвиснало. Лоти отмести спящата котка и се надвеси да отвори прозореца. Когато погледна навън, дъхът ѝ спря.

Грижливо подредените поля, ниви, поляни, живи плетове и каменни синори бяха изчезнали и преминали в пейзаж, който ѝ беше чужд колкото безкрайната сивкава шир на пустинята. Вятърът свиреше над море от треви и отводнени поля и воят му напомняше хор на духове, извиваше се над високи скали, с които беше осеяно неплодородното тресавище. Изглеждаше така, като че ли това парченце земя никога не е усещало целувката на пролетта, а дреме непрекъснато под зимното небе. Въпреки цялата си безнадеждност обаче пейзажът предлагаше странна сурова красота, една впечатляваща дивост, които Лоти никога досега не бе срещала по грижливо подредените правоъгълни площади в Лондон или по заоблените хълмове на Харфордшир.

Тя се изложи вдъхновено на вятъра. Не бе трудно да разбереш защо наричаха Корнуол страна на митовете и легендите. Можеш да си представиш как рогатият великан Корморан с дебела тояга в ръка прекрива високите скали, като че ли са парченца чакъл, преследван от Джак, убиеца на великани. Като че ли вятърът довя звуци от металните удари от меч на крал Артур, когато среща за последен път на бойното поле незаконния си син Мордред. А сянката на облаците над отводнените поля приличаше на банда отвратителни джуджета, които излизаха от прастарите гробове, за да плашат пътуващите или да откраднат бебе.

Хвърли бегъл поглед към Хейдън, който яздеше далеч пред каретата. Колко хубаво би било да седи на кон, вместо да пътува в задушната карета. Морският мирис гъделичкаше носа ѝ. И тогава за пръв път видя имението Оукуайлд.

Домът беше построен от тъмни сиви камъни, които рязко се открояваха на фона на надвисналото облачно небе. С тресавището

отзад и стръмните скали отпред, изглеждаше така, сякаш са стигнали до края на света.

Хейдън пришпори коня и прескочи плета. Вятърът брулеше косата му и той, заедно със сивото небе и с развълнуваното море, като че ли самият беше част от пейзажа. А ако това бе краят на света, то той беше неговият господар.

И нейният.

Каретата зави към една тераса, покрита с грубо издялани камъни. Когато Лоти вдигна лице към небето, новият ѝ дом се показва пред нея. Хейдън беше господарят на този дом, а скоро тя щеше да бъде господарката.

Дори по стандартите на Стърлинг изграденият в Елизабетински стил замък с двете си обширни крила и двора по средата беше впечатляващ. Въпреки че стръмният покрив бе покрит с множество комини, над много малко от тях се виеше пушек. Без слънчева светлина, която да се отразява в тях, множеството прозорци проблясваха мътно и отегчено като полузатворени очи. Къщата не изглеждаше мъртва, но беше в унисон с мрачното небе и с бруленото от вятъра тресавище. Лоти се огледа и се попита дали тук изобщо някога огрява слънце.

Каретата се заклати и спря. Вратата се отвори и повече от две дузини слуги излязоха и се строиха в шпалир, за да посрещнат господаря и жена му. Лоти се учуди, че са толкова малко. За къща като тази трябваше да има двойно повече слуги.

Лоти никога не бе страдала от срамежливост, но изведнъж се поколеба да напусне защитената удобна карета. Беше факт, че е съпруга на маркиза, но сега трябваше да се представи пред всичките му хора като негова жена. Тя се забави, за да сложи котките в кошницата, да оправи гънките по полата си и да завърже шапката си. Накрая вратата на каретата се отвори. Протегнатата ръка не беше на лакея или на кочияша, а на Хейдън.

Със смела усмивка на лицето тя пое ръката му и слезе. Дългите престилки на слугите плющяха от вятъра, а Лоти се принуди да прихване с ръка шапката си. Докато се приближаваха до къщата Хейдън напрегнато наблюдаваше строения персонал. Според Лоти нямаше нищо интересно за гледане, което да обясни това напрежение. От достопочтените слуги и високата кокалеста икономка с връзката

ключове около кръста, до лакеите и изчервените камериерки с розови бузки — всичко беше като в нормален господарски дом.

— Добре дошли, милорд — започна икономът и пристъпи напред. — Колите с багажа пристигнаха и са разтоварени.

— Много добре, Джил — отговори Хейдън, но лицето му оставаше напрегнато.

Много от жените гледаха Лоти с нескрито любопитство. Навярно Хейдън бе разпоредил на слугите, дошли преди това с багажа, да подготвят пристигането на съпругата му. А може би не?

Когато вече бе започнало официалното представяне, от ъгъла на къщата се появи една пълна, обветрена жена, чиято външност напомняше на яребица. Появяването ѝ щеше да остане незабелязано, ако не водеше със себе си едно момиче на около десет години и не го беше хванала за ухото.

Хейдън замръзна, а на Лоти ѝ оставаше само да наблюдава. Слугите не поглеждаха към театъра, който като че ли се разиграваше всеки ден.

Въпреки че челото на момиченцето бе упорито свъсено, то не направи никаква физиономия и не издаде никакъв звук на протест, когато жената и слугите го доवлякоха пред Хейдън. Жената държеше отзад ръцете на детето, за да не избяга.

То беше високо, но ужасяващо слабо. Имаше остри черти, които един ден щяха да станат изящни. Тъмните коси бяха най-красивото нещо у него. Те обгръщаха лицето му като храсталак, пуснат да расте неподрязан. Лоти я засърбяха ръцете, да извади гребен и панделка и да привърже дивите коси.

Ако Куки беше тук, щеше да тъпче детето с джинджифилов хляб и пудинг, за да добие малко месо по костите.

Въпреки че някой се бе постарал да придаде на детето приличен вид, един от чорапите му се беше смъкнал и усукал около крака му. Синята престилка беше скъсана и изпъстрена с петна от трева, а панделката в същия цвят се беше разхлабила и косите на детето падаха върху лицето му.

Лоти като че ли долови нещо познато в упоритото навъсено чело, в недоверчивия поглед на виолетовите очи, в стиснатите устни...

Помисли, че си въобразява. Според нея детето беше или на някой слуга, или някое сираче от близкото село, приютено в замъка.

И Стърлинг приемаше от време на време в дома си такива деца, като се грижеше за образованието им, докато пораснеха и можеха да ги наемат за прислужници.

Жената гледаше Хейдън, като че ли с любезното примигване на топлите ѝ кафяви очи искаше да компенсира лошото настроение на детето.

— Добре дошли вкъщи, мастър Хейдън. Много се радваме отново да ви видим. Надявам се, че по време на пътуването сте намерили всичко, което сте търсили. — Тя обърна луничавото си лице към Лоти и ѝ се усмихна.

Въпреки че се учуди на свойския тона на жената, на Лоти не ѝ оставаше нищо друго, освен да отвърне със същата топла усмивка.

— Дори напротив, Марта — отговори Хейдън със самоирония в гласа. — Намерих значително повече от това, което търсех.

— Виждаме — обади се детето и тръсна косите си. — Коя е тази? Това ли е новата ми гувернантка?

Преди Лоти да реагира на този абсурден въпрос, Хейдън хвана за лакътя облечената ѝ с ръкавица ръка и съобщи:

— Не, Алегра, това е новата ти майка.

*Дали жена му излезе от плесенясалия гроб
за да ме уплаши или... за да ме предупреди.*

Лоти трудно можеше да определи кой е по-потресен от обяснението на Хейдън, тя или момичето. В продължение на една ужасна секунда те се гледаха една друга, после отпавиха поглед към Хейдън. Лоти направи опит да се изтръгне от ръката му, но той я стискаше здраво, а лицето му изглеждаше недостъпно.

Чу се едно изумено мърморене сред събралите се слуги. Очевидно дъщерята не бе единствената, която се изненада от новината. Една от слугините дори си позволи да се изкиска тихо и това принуди икономката остро да изсъска.

Като избягваше погледа на Лоти, Хейдън каза:

— Лоти, бих желал да ти представя дъщеря си Алегра.

— Дъщеря ти? — прекъсна го Лоти. — Не си споменавал, че имаш дъщеря.

В момента, в който думите се откъснаха от устата ѝ, тя се разкая и си пожела да ги върне обратно. Въпреки че изглеждаше невъзможно, лицето на момичето стана още по-затворено.

— Не се тревожете. На него най-много му харесва да се прави, че не съществувам.

Мускулите около челюстите на Хейдън се стегнаха и той почти заприлича на момичето.

— Знаеш много добре, че това не е вярно, Алегра. Смятам за ненужно да подхранваме любопитството на хората.

— Защото се страхуваш да не те поставя в неудобно положение — обвини го пламенно Алегра.

— Не, защото се страхувам някой теб да не постави в неудобно положение — отговори той.

Лоти се почувства принудена да се намеси преди размяната на думи да прерасне в открит скандал.

— Алегра, не се сърди на баща си, че не ни е съобщил за съществуването на другата. Ако неговият... нашият брак не бе станал толкова набързо, навярно бих имала време да прелистя регистъра на благородниците. — И като заби нокти в рамото на Хейдън, Лоти му се усмихна.

— Искаше да бъде изненада, нали, мили?

Алегра скръсти кокалестите си ръце пред гърдите, с което заприлича още повече на баща си, и каза:

— Мразя изненадите.

— Е, млада госпожице, не вярвам, че това напълно отговаря на истината — обясни Хейдън и лицето му се отпусна.

Въпреки че можеше да натовари със задачата някой от лакеите, той сам се върна до каретата и отвори задното помещение за багаж. Най-отгоре върху купчината беше поставена тайнствената кутия, предизвикала любопитството на Лоти. Докато Алегра с подозрително безразличие наблюдаваше как баща ѝ се доближи до нея, от напрежение Лоти прехапа долната си устна. По нареждане на господаря един лакей прекрачи напред и взе кутията, а Хейдън извади от джоба на жилетката си малък златен ключ и го пхна в ключалката. Лоти и слугите проточиха врат, когато капакът се отвори и Алегра видя съдържанието ѝ.

Лоти не можа да потисне възхитената си въздишка. Вместо отрязана глава върху кадифената подплата лежеше най-красивата кукла, която бе виждала някога. Тя беше облечена в дреха от швейцарски памук с цвят на лавандула, изпъстрена с избродирани цветенца. Беше обута с копринени чорапи и обувчици от ярешка кожа. Дългата ѝ черна коса падаше на букли до раменете. Талантлив майстор бе оформил и изрисувал чертите на лицето ѝ. Устата, приличаща на розова пъпка, беше разтворена в усмивка, а виолетовите очи гледаха високомерно под гъстите клепачи и като че ли проблясваха.

Погледът на Лоти се отмести бавно от куклата към Алегра. Хейдън беше изразходвал много усилия и средства, за да му изготвят точно копие на дъщеря му, по-точно не на детето, а на жената, в която тя един ден щеше да се превърне.

Хейдън толкова напрегнато наблюдаваше дъщеря си, че Лоти можеше да се закълне, че не диша. С безизразен поглед Алегра незаинтересовано гледаше към кутията. Тишината се проточи и Лоти не можа да издържи.

— Колко е прекрасна! — извика тя, усмихна се на Алегра и протегна ръка да докосне бузите на куклата. — Господи, та тя толкова прилича на теб.

— Не ставайте глупава — отвърна момичето и ѝ хвърли унищожителен поглед. — Изобщо не прилича на мен. Тя е хубава.

После се откъсна от ръката на Марта и избяга с развети коси. Този път никой не се опита да я спре. Слугите се взираха във върховете на обувките си или гледаха втренчено пред себе си.

Хейдън наблюдаваше как дъщеря му изчезна зад ъгъла на къщата, а лицето му бе застинало също като на детето.

Въпреки че не можеше да каже какво я накара да бъде толкова смела, Лоти утешително стисна ръката му.

— Не си слагай на сърце думите ѝ. Като дете и аз бях изпреварила годините си и много своеволна.

— И сега си такава — отговори кратко той, затвори капака на кутията и я пъхна в ръцете ѝ. Преди Лоти да отговори нещо, Хейдън се обърна и влезе в къщата.

— Не се притеснявайте толкова от думите на господаря — каза Марта на Лоти, когато се изкачваха по широкото стълбище към втория етаж. — Още като дете имаше склонност към необмислени изказвания.

— Познавате го от дете? — осведоми се Лоти и се опря на железния парапет.

— Да, бях негова бавачка. Негова, а преди това и на баща му, мир на душата му — добави жената и бързо се прекръсти над величествения си бюст. — Тъй като мастър Хейдън бе единственото дете и наследник, баща му умираше за него. Често си мисля, че беше истински късмет, дето родителите му умряха, преди да се ожени за онова капризно френско момиче. Без съмнение, това щеше да предизвика голям скандал.

Лоти разсъждаваше за кого ли е бил късметът и гледаше жената отстрани. Навярно не за Хейдън, който се бе изложил на публично заклемяване.

По всичко личеше, че Марта не възнамерява да поеме задълженията на икономката. Например да придружи младата дама до покоите ѝ, след като съпругът ѝ позорно я бе изоставил.

Въпреки белите кичури, които прошарваха кестенявата ѝ коса, възрастната жена бе изпълнена с енергия. Дори и когато стоеше, изглеждаше подвижна. Когато преведе Лоти през плетеницата от коридори и галерии, тя не я остави спокойно да разгледа портретите на предците, украсяващи стените. А и лакеят, който я следваше, се беше нагодил към крачките ѝ и, натоварен с кутията с куклата и кошницата с котките, на искаше да изостави.

— И Алегра ли е наследила избухливия характер на баща си? — попита Лоти.

Марта изфуча:

— Страхувам се, че е наследила и този на майка си. Има хора, които с удоволствие ще обявят — и не без основание — детето за изчадие.

В края на дългия коридор жената отвори една врата. Стаята беше зарината от ракли, сандъци, куфари, кутии за шапки, пътни чанти и много други неща, като почти не беше останало място за минаване.

Като цъкаше с език, Марта едва си проправи път с едрите си бедра.

— Точно от това се страхувах. Когато колите с багажа дойдоха, мисис Кавендиш, нашата икономка, е натъпкала нещата ви в тази стая, защото се намира до класната стая. Ще повикам слугите и моментално всичко това ще бъде пренесено в покоите на маркизата.

— И къде точно се намират тези помещения?

Марта я изгледа учудено:

— Разбира се, до тези на маркиза.

Лоти се огледа. Малкото, което успя да види — бялото желязно легло, простите разнородни мебели и избелелите тапети, отчетливо ѝ напомниха за стаята, която делеше със сестра си в Харфордшир, преди Стърлинг да промени всичко с богатството си.

— Няма да е необходимо, Марта — каза тя твърдо. — Мисля че стаята е подходяща.

Жената я изгледа учудено.

— Добре, милейди — отвърна бавно тя. — Ще говоря с мисис Кавендиш да прати няколко слугини да помогнат при разопаковането.

— Мисля, че не е необходимо — увери я Лоти. Не искаше да изложи наранената си гордост на насмешките и любопитството на слугините. — Свикнала съм да се грижа сама за себе си — излъга тя. — Ще се справя.

— Както желаете, милейди. — Въпреки че лешниковите очи на Марта потъмняха от упрек, тя се отдръпна и отведе лакея със себе си.

Три часа по-късно, когато небето от сиво беше станало черно и луната се прокрадваше боязливо през облаците, Лоти все още беше там, където искаше да бъде — сама в стаята. Седеше върху един от многото сандъци, които трябваше да изпразни, облечена в една от най-елегантните си рокли, и чакаше да я повикат за вечеря.

След кратка разходка из малката градина на покрива, която откри в края на коридора, Кратунчо се сви удобно върху една възглавница, а Мистър Скокльо се разхождаше между куфарите и кутиите, следван плътно от Мирабела. Котенцето беше още толкова малко, че можеше да се придвижва само с подскоци. Най-любимото му занимание бе да скача върху нищо неподозиращите минувачи и да увисва на чорапите им. Затова Лоти беше вдигнала краката си върху капака на един сандък.

Тя приглади полата си от копринено моаре. Три пъти се преоблича, което никак не беше лесно без помощта на камериерка. Но тя беше твърде горда, за да повика някоя, след като бе отклонила предложението на Марта. Накрая се спря на дълга вечерна рокля с квадратно деколте в цвета на очите си. Въпреки че имаше цяла кутия с игли за коса и след, като употреби множество ругатни, неприсъщи за една дама, от които баща ѝ би се обърнал в гроба, най-накрая ѝ бе се удало да увие къдриците си в кок. Разтърка бузите, за да почервенеят, решена да изглежда като господарка на дома. Щом съпругът ѝ я погледне, трябва да разбере, че Лоти не е дете, изпреварило годините си, а жена, с която трябва да се съобразява.

Стомахът ѝ изстена. Тя погледна часовника, закачен на златна верижка около врата ѝ. Навярно имаше по-практични начини да се отървеш от една нежелана жена, отколкото да я оставиш да умре от глад. Подпряла ръка на брадичката си, Лоти седеше и си представяше как потресените Лора и Стърлинг щяха да получат пакет с костите ѝ,

придружено от съболезнователното писмо на съпруга ѝ. След като всички знаеха, че нито веднъж в живота си доброволно не бе отказвала храна, те щяха да разберат, че това е убийство.

На вратата се почука и Лоти така се уплаши, че едва не падна от сандъка. Изтича до вратата и спря, за да укроти дишането си и да пригладни косите, си преди да отвори. Нямаше причина да изглежда нервна. Хейдън трябва да сведе засрамено глава, тъй като я унижи пред събралите се слуги.

Тя отвори вратата. Нямаше никакъв лакей, а една червенокоса луничава слугиня, която стоеше пред нея с табла в ръка и с извинителна усмивка на лице.

— Мис Марта мислеше, че навярно сте гладна след дългото пътуване, милейди.

— Колко съобразително от нейна страна. — С бледа усмивка Лоти взе таблата.

Момичето се разшета из стаята. Запали няколко восъчни свещи, както и огъня в камината. Попита Лоти дали да не ѝ помогне при събличането, но Лоти отклони предложението и скоро отново остана сама.

За съпруга ѝ сигурно беше повече от достатъчно една прислужница да се грижи за нейното благополучие. Навярно точно в този момент той седи с дъщеря си в елегантната трапезария пред обилна вечеря. Тъй като се страхуваше, че от тези представи ще загуби апетит, Лоти започна да яде с вдъхновение и погълна до последната хапка топлия хляб и пълната чиния с боб. Марта дори се беше погрижила да изпрати и огромна порция парченца херинга и пилешко месо за котките. Добре че безсърдечният Хейдън още не бе изгонил животните в хамбара. Или не бе повикал шивача си, да вземе мярка за три чифта нови ръкавици.

След като се наяде, Лоти разпусна косата си, пребори се с елегантната си вечерна рокля, но поради невнимание едно голямо парче от прекрасната венецианска дантела се отпори от полата. Тя се спусна да рови в сандъка, за да намери нощницата си.

Най-отгоре лежеше фина риза, която виждаше за пръв път. Повдигна я на светлината на свещите и прозрачната коприна се плъзна през пръстите ѝ като вода. Самият допир с нея бе чувствено

удоволствие. Това беше дреха, подготвена за специална цел — да засили удоволствието от плътската любов между мъжа и жената.

Врѫхлетяна от самота, Лоти допря плата до бузата си. Почти виждаше как Лора и Даяна сгъват внимателно нощницата и я поставят в сандѫка заедно с всички надежди и мечти за бъдещето на Лоти.

Тя върна negliжето обратно и облече една от най-старите си раздърпани нощници. Познатата тъкан я обви успокояващо. После изгаси всички свещи без една и се покачи върху студеното чуждо легло. Кратунчо и Мистър Скокльо се бяха свили на кълбо в краката ѝ, а Мирабела се бе настанила удобно върху възглавницата, заета да играе с косите на господарката си. Котенцето беше толкова малко, че Лоти се страхуваше, да не легне върху него и да го задуши.

Лежеше и наблюдаваше играта на сенките и пламъците в камината. Вятърът свистеше печално в прозорците, а разхлабените капаци хлопаха.

Лоти гледаше незаклучената врата. Може би Хейдън не я пренебрегва, а изчаква времето, когато всички останали ще заспят. Навярно затова предишната нощ, в странноприемницата, отказа да дойде в леглото. Може би изчакваше за достигнат царството му на морския бряг, където думата и желанията му бяха закон.

Тук бе свободен от ограниченията на обществото и може би в този момент се е запътил към стаята ѝ, за да се нахвърли върху нея. Лоти се уплаши. При тази мисъл кръвта потече във вените ѝ едновременно студена и гореща. За пръв път осъзна колко зависи от благоволението му. Нямаше я Лора, да я предпазва от беди, нямаше го Джордж, да се втурне да я спасява, нямаше го Стърлинг да я предпази от самата нея. Разполагаше само с разсъдѫка си. Единствено на него можеше да се осланя.

Лоти стисна очи и отчаяно се помъчи да заспи. Дълго лежа, заслушана в лекия пукот и въздишки на къщата около нея. Точно щеше да заспи, когато дочу едно призрачно ридание. Тя толкова се уплаши, че седна в леглото. Дълго време чуваше в ушите си само ударите на сърцето си. След това отново се чу зловещият вопъл, изпълнен с толкова мъка, че не можеше да бъде сбъркан с воя на вятъра.

Лоти чу собствения си глас, който като че ли идваше от други, значително по-безгрижни времена: „Във вестниците може да се

прочете как из имението на маркиза убиец Оукуайлд броди духът на починалата му жена, като ридае и вика умрелия си любовник“.

Лоти се мушна под възглавницата, а зъбите ѝ затракаха от страх. Въпреки че през по-голямата част от живота си беше чела за призраци, дори беше писала за тях, до този момент не бе сигурна дали изобщо вярва в тяхното съществуване. Но беше напълно изключено този, ридаещ звук да излиза от човешко гърло.

Тя се скри под завивките. За цяла вечност, както ѝ се стори, докато една искра срам не се примеси със страха ѝ. Почувства се точно като безстрашната си героиня, на която искаше да прилича. В готическите романи и дори в една от собствените ѝ истории смелата героиня щеше да запали свещ и да изследва заплашителните сенки в мрачния замък.

Лоти се въоръжи с целия си кураж, отметна завивката и слезе от кревата. Хариет би се изплашила от срещата с един призрак от плът и кръв. Но маркиза Оукли бе направена от по-твърд материал.

Хейдън бродеше като фантом из пустите коридори на имението Оукуайлд. Господарският дом отдавна бе потънал в тъмнина и междувременно и най-смелите сред прислугата бяха намерили убежище зад залостените врати. Нямаше да срещне човешка душа, най-малкото жива.

Той се запита кой дявол го бе накарал да доведе тук младата си жена. Би могъл да ѝ позволи да води собствено домакинство в къщата в Мейфеър, където ще е на сигурно място в лоното на семейството си. Те определено нямаше да са единствената брачна двойка от висшето общество, която живее разделено. Или спи в отделни легла.

Очите на Марта засвяткаха осъдително, когато дойде и му съобщи, че Лоти е отказала да се премести в луксозните покои на маркизата и вместо това е предпочела една проста спалня за гувернантка. Той ѝ нареди да занесе в стаята ѝ обилна вечеря, заедно с няколко хапки за котките, като почти беше сигурен, че старата бавачка ще откаже. Какво очакваше от него Марта? Че ще остави жена си да гладува? Или, че ще отиде в източното крило и ще я завлече за косите в леглото си. Марта никога нямаше да разбере, но Лоти беше точно там,

където трябва да бъде. Далече от западното крило на къщата. И много далече от самия него.

Но това не намаляваше изкушението. Стаята на Лоти се намираше извън западното крило, далеч от стаите на прислугата. Ако искаше, може да отиде при нея и да утоли желанието си, без никой да разбере.

Хейдън потърка чело и се опита да прогони картините, които обсебваха мислите му. Това бяха нежните крачета на Лоти, преплетени с неговите, блестящите ѝ руси къдрици, разпилени по възглавницата, разтворените ѝ сочни устни, задъхани от удоволствие.

Фантазията му бе черпеше храна от сватбената нощ, когато я бе наблюдавал в съня ѝ, учуден колко безгрижно се бе завила и как беше прегърнала със слабата си ръка възглавницата, като че ли беше неин любим. Необходим му беше всеки грам воля, за да не се мушне при нея под завивките. Тази решимост не бе полезна за здравето, а повечето негови съвременници бяха на мнение, че има право, дори е длъжен да я направи своя жена.

Сам се оправда, че в момента има неотложни задължения и забави крачките си, когато мина покрай стаята на Алегра. Тънък лъч светлина се процеждаше под вратата. От малко дете, тя страдаше от кошмари и той нареди в близост до леглото ѝ непрестанно да свети лампа, в случай че се събуди през нощта и се уплаши. По-рано би изтичала при него и би го помолила да изгони чудовищата. Но това беше преди да е станал и той едно такова чудовище в нейните очи.

С края на пръстите си внимателно докосна гладкото дъбово дърво. Искаше да си я представи как лежи в леглото, прегърнала новата кукла. Но тя бе отказала подаръка и всичко, което ѝ беше донесъл. Дълго време стоя заслушан пред вратата ѝ, но не чу нищо освен едно безкрайно ридание.

Хейдън се спря, косите му настръхнаха. Дали си въобразяваше, или шумът бе по-силен от обикновено? Или по-обвиняващ? Или по-зъл? Навярно двете седмици престой в Лондон бяха изострили сетивата му. Когато стенанието отново се повтори, той не трепна, тъй като знаеше, че колкото и сърцераздирателни и пронизителни да бяха тези призрачни звуци, най-лошото тепърва предстои.

Някой свиреше на пиано. Лоти спря, когато тоновете стигаха до ухото ѝ, бавни, сладки и настойчиви. Първоначално не можа да познае пиесата, но скоро разбра, че това е първата част от сонатата на Бетовен, позната след смъртта му като „Лунната“.

Мелодията бе прекрасна, но звучеше така, като че ли оплакваше непрежалима загуба. Лоти почувства как гърлото ѝ се стяга. За миг се почуди дали изобщо е напускала леглото си, за да търси призраци и дали не сънува, че е осъдена вечно да броди по самотните коридори на замъка Оукуайлд, с мъждукаща свещ в ръка и траурна мелодия, която да я съпровожда.

Следвайки музиката, тя слезе по една извита стълба. Не чу нито веднъж зловещото стенание, което я бе накарало да напусне стаята си. С леки стъпки обиколи осветеното от луната преддверие, обърна се надясно и вървя няколко минути, докато се отзова в дълъг коридор. Спря и се послуша. Тъжните тонове като че ли идваха отвсякъде и отникъде. Като пазеше с ръка пламъка на свещта, започна да опитва всички врати. Те се отваряха без усилие и откриваха тъмни тихи помещения.

Точно когато музикантът изпълни страстното кресчендо, тя бе стигнала до най-отдалечената врата в края на коридора. Щом пръстите ѝ докоснаха месинговата дръжка на вратата, Лоти отдръпна ръката си. Тишината прорязваше една тъмна дупка в дрехата на нощта и нищо не се чуваше, освен шумът от дишането ѝ.

Бавно хвана дръжката и пое дъх, когато се опита да отвори. Но вратата не поддаде. Напъна я, но нищо не се получи. Вратата оставаше затворена. Лоти се отпусна и разбра, че макар и да се правеше на смела, в този момент бе уплашена до смърт.

След известно време тя пое дълбоко дъх и усети, че въздухът е напоен с тежък аромат на жасмин. Един студен полъх на вятъра през коридора угаси пламъка на свещта и Лоти остана на тъмно.

Винаги се бе страхувала да остане сама в тъмното. Още по-лошо бе, че не беше сама. Тя можа да почувства точно зад себе си присъствието на някой друг или на нещо странно, опасно и диво.

От сянката се разнесе тихо изръмжаване:

— Защо, по дяволите, не искаш да останеш там, където ти е мястото?

Свещникът се плъзна от ръката ѝ и с трясък падна на пода, когато две ръце я уловиха, обърнаха и грубо я натиснаха към вратата.

*Ако исках да преживея предателството му,
трябваше да взема нещата в свои ръце...*

Нищо призрачно нямаше в ръцете около раменете ѝ. Пръстите, впити в ръката ѝ, излъчваха изгаряща топлина, която накара Лоти да настръхне повече, отколкото от леденото течение.

Необходимо ѝ бе известно време, за да забележи, че не е съвсем тъмно. Луната хвърляше бледа светлина през тесния извит прозорец с цветно стъкло над двойната врата. Но преди още очите ѝ да привикнат, вече бе забелязала дивия пламък в очите на съпруга си.

В този момент Хейдън изглеждаше повече от готов да извърши убийство. Ноздрите му потреперваха при всяко накъсано вдишване, гърдите му се издигаха и спадаха и галеха нейните. Беше мушнал коляното си между нейните крака, така че всякакви бягство или съпротива бяха невъзможни. Когато погледът му падна върху треперещите ѝ устни, всичко, което можа да направи, беше да стои неподвижно в ръцете му и да изчака да я целуне или да я убие.

Погледът му бавно се избистри. Сянката на лудостта изчезна.

— Ти ли си? — въздъхна той. Когато устата му се сведе над врата ѝ, тя можа само безпомощно да отмести глава. Той помириса нежната ѝ копринена кожа, вдъхна нейния аромат, като жребец преди да се покачи върху кобилата.

— Не разбирам защо слагаш този проклет парфюм?

Лоти поклати глава и се задъха. Като че ли не ѝ достигаше въздухът в коридора. Вместо да се отдръпне, пръстите ѝ се свиха около плата на ризата му и тя го притегли към себе си.

— Какъв парфюм? Аз изобщо не употребявам парфюм.

Той я отблъсна рязко и отстъпи назад. По някаква причина тя се почувства наранена.

Хейдън прокара пръсти по лицето си.

— Какво търсиш тук? — попита той грубо. — Защо не си в леглото, където ти е мястото?

Лоти намери, че не е най-добрият момент, за да му напомни, че мястото ѝ всъщност е в неговото легло.

— Бях си легнала. Но как да заспя при този шум. Може да събуди и мъртвите.

Съжали за думите си, но те вече бяха изречени и бе твърде късно да ги върне обратно. Въпреки че изглеждаше невъзможно, но лицето на Хейдън стана още по-мрачно и затворено.

— Не знам за какво говориш.

— Боже, разбира се, че знаеш. Ти трябва също да си го чул. Ридания и стонове. — Тя посочи с пръст вратата зад себе си. — А там някой свиреше на пиано, като че сърцето му се къса.

— Нищо не съм чул — отговори той с равен глас, преди да огледа вратата.

— А ароматът на жасмин? Не усещаш ли, че миришеше на жасмин.

Той сви рамене.

— Навярно някоя от слугините е минала преди това с току-що откъснати цветя от градината. А аз съм помислил аромата им за парфюм.

Лоти се удържа, да не му напомни, че при този климат жасминът едва ли би цъфнал преди юни, ако изобщо може да цъфти тук. А и цветя посред нощ?

— А риданията, които си чула, навярно са били от вятъра, който свири през пролуката на комина. Имаш ли по-добро обяснение? — попита той и я изгледа изпитателно.

Лоти облиза пресъхналите си устни.

— Мисля, че беше дух — отговори тя.

Хейдън дълго я гледа, после изръмжа недоверчиво:

— Не се прави на глупава гъска. Духове няма, освен в писанията на скандалните вестници, които по този начин се опитват да продадат нещастните си парцали. Какво си помисли? Че умрялата ми жена е излязла от гроба, за да те предупреди?

— Не знам. Ти ми кажи. Тя ревнива ли беше?

Лоти се възхити на почти езическата красота на веждите му и на небръснатите му бузи и не можеше да повярва, че една жена не би била

ревнива по отношение на този мъж.

— Когато искаше да стане нейното — отговори тихо той, — Жюстин използваше всички средства.

Засрамена от неговата откровеност, Лоти притисна с ръка все по-силно биещото си сърце.

— Не духът ме изплаши почти до смърт, а ти.

— Навярно това е нов метод за убийство, в който още никой не се е сетил да ме обвини. Съмнявам се, че семейството ти би повярвало, но клюкарските издания ще се вдъхновят от тази новост. — Той се бе облегал на стената и погледът му под тъмните мигли беше пълен с ирония. — Кажете ми, Карлота, ако бях те изплашил до смърт, би ли се върнала, за да ме преследваш като дух?

Тя помисли малко, преди да кимне с глава.

— Съвсем определено. Но не бих бродила, ридаейки, и не бих свирила на пиано „Лунната соната“. Бих удряла по някой железен казан и с цяло гърло бих изпяла всички строфи на „Жена ми е палавница“.

Отговорът ѝ предизвика усмивка, която промени лицето му. Бръчиците около очите му станаха по-дълбоки, а на бузата му се появи трапчинка. Под погледа му тя осъзна, че съвсем не изглежда съблазнително. Той непрекъснато успяваше да я види в най-неблагоприятни моменти. Въпреки че мечтаеше да изглежда като опитна прелъстителка, тя стоеше пред него боса, с провиснала памучна нощница, а къдриците ѝ падаха безразборно върху раменете. Но той не я гледаше така, както се гледа малко момиче. Гледаше я както мъж гледа жена.

— Засрами се — натякна му тя. — Днес за втори път ме стряскаш.

Усмивката му изчезна и Лоти моментално съжали за изреченото. Хейдън взе една изящна ваза от мраморната масичка и започна да я върти в ръцете си.

— Ако можех да съобща предварително за нашия брак, бих го сторил. Но не биваше Алегра да научава за новата ми жена от някой слуга. Щеше да избяга още преди да сме пристигнали — каза той, като че ли това се случваше всеки ден.

— Защо не ми разказа за нея? Навярно си се страхувал, че и аз ще избягам?

— А би ли го направила?

— Не знам — отговори честно тя. — Но със сигурност щях да се държа по друг начин, ако знаех, че освен съпруга ставам и майка.

— Когато се запознахме, не търсех нито едно от двете.

Лоти си спомни за мига в Мейфеър, когато той се обърна към нея и я изгледа пред камината. Можеше да се закълне, че бе намерил онова, което всъщност търсеше. Ако жената, изпратена от мисис Гоуън, бе дошла няколко минути по-рано, навярно и нея би изгледал така. И навярно по същия начин би взел в ръцете си напудреното ѝ лице и би целунал начервените ѝ устни. Лоти се запита дали някога отново би я погледнал така и какво тя ще направи тогава.

Хейдън остави вазата върху масичката.

— Както вероятно си се досетила, бях отишъл в Лондон, да намеря гувернантка за дъщеря си. Марта вече не може да се справя с нея.

Лоти си спомни как старата жена доведе Алегра, безцеремонно хваната за ухото, и се усъмни в думите му, но запази мнението за себе си.

— Тя винаги е била трудно дете, но в последните няколко месеца е станала напълно непоносима.

— Мисля, че казваха и това за мен на времето — осведоми го Лоти.

— Нямах представа — сухо отговори той.

— Има няколко отлични училища, които са се специализирали, да направят и невъзможното. Не си ли опитал да я изпратиш в такова училище?

— Разбира се, че опитвах — продължи той горчиво и прокара ръка през косата си. — Най-добре би било да я отдалеча от тази къща...

Лоти ясно чу и неизречените думи: „и от себе си“.

— Но тя не иска и да чуе. Всеки път, когато започнем тази тема, изпада в ярост и се страхувам за здравето ѝ. Последния път, когато споменах за училището в Люцерн, спря да диша и трябваше да повикаме лекар. Затова реших да замина за Лондон и да взема нещата в свои ръце. — Горчива усмивка разтвори устните му. — Но уви, безуспешно, благодарение на слуховете и на клюкарската преса. Коя почтена жена би заминала за Корнуол с мъж като мен?

Лоти го гледаше и постепенно започна да разбира.

— Някоя почтена жена, но навярно някоя, която е изгубила честта си? Някоя, която е изгубила доброто си име?

Той не ѝ отговори, загледан встрани. След кратка и неловка пауза, тя се осведоми тихо:

— Защо се ожени за мен? Защо просто не ме нае?

— Не можех да доведа у дома една неомъжена млада жена дори и като гувернантка. И особено жена, за която обществото смята, че съм компрометирал.

Лоти се опита да си докаже, че трябва да е благодарна за честността му. Най-малкото я бе освободил от романтичните фантазии, преди да е станала отново за смях. И тъй като винаги бе играла главната роля в училищните представления, успя да изобрази една хладна усмивка:

— Приятно ми е да чуя, че все пак ще извлечеш полза от нашия брак. Ако ме извиниш, искам да се върна в леглото, преди вятърът отново да изстене в комина или да изсвири „Алилуя“ на пианото.

Когато искаше да мине покарай него, той я хвана здраво за ръката.

— Много съжалявам, милейди, ако си очаквала нещо повече от този брак.

Меко, но решително тя се освободи от ръката му и наведе глава, за да не види очите ѝ.

— Не е необходимо, милорд. В крайна сметка вие ми обещахте само името си.

Без помощта на свещ или призрачна музика, които да покажат пътя ѝ, Лоти направи четири опита, докато открие пътя към спалнята си. Би било приятно разнообразие да срещне някоя ридаеща бяла дама, но не срещна нищо обезпокояващо освен една малка мишка, която изглеждаше точно толкова изгубена, колкото и Лоти. За пръв път осъзна колко е странно, че никой от слугите не дойде, да се осведоми за тайнствения шум. Те навярно или всички са глухи, или лежат мъртвопияни в леглата си, за да не чуят потресаващите викове. Когато най-после влезе в стаята си, Лоти бе изпаднала в най-лошото си настроение. То не се подобри, когато почти настъпи Мирабела и когато удари пръста на босия си крак в един сандък. Вмъкна се в леглото и си

каза че няма право да се ядосва. Хейдън ѝ бе дал името си, а не сърцето си.

Потънала в мисли, погали Мистър Скокльо, облегна се и се загледа в замиращите пламъци на камината. Най-малкото, нямаше да губи време да лежи и да чака първа брачна нощ. Хейдън можеше да я убеди, че не вярва в духове, но пагубните искри в очите му доказаха, че страстта му ще принадлежи завинаги на мъртвата му жена. За него тя ще си остане само една гувернантка.

Видя пред очите си набръчканото лице на мис Търлигър. Дали ще сподели съдбата на старата жена? Дали ще пропилее младостта си в прашната учебна стая, докато кръвта ѝ и страстта ѝ се превърнат в тебеширен прах?

Преследваха я собствените ѝ думи: *Не искам да бъда гувернантка или съпруга. Мога да стана писателка, както винаги съм си представяла. Всичко от което ще се нуждая, е малко мастило, хартия и една къщичка на морския бряг.*

Лоти се изправи, окрилена от нова мисъл. Навярно замъкът на морето беше тази къщурка.

Въпреки хаоса, който цареше в стаята, Лоти лесно намери малкото кожено сандъче. С решителни движения извади хартия, перо и шишенце с мастило. Стъкна отново огъня, запали нови свещи и с мъркация котарак Кратунчо на коленете си седна до бюрото от розово дърво в тъгла.

Загриза известно време перото и написа отгоре на листа: **ЖЕНАТА НА ГОСПОДАРЯ НА СМЪРТТА** от Карлота Ан Фърли, като украси името си със завъртулки. След като размисли малко, задраска всичко и написа отдолу **ЖЕНАТА НА ГОСПОДАРЯ НА СМЪРТТА** от лейди Оукли. Тъй като мъжът ѝ не можеше да ѝ предложи нищо друго освен името си, тя щеше да извлече полза от него. Всеки издател в Лондон ще си оближе всичките десет пръста за този ръкопис. А скоро дори и мис Търлигър няма да се съмнява в таланта ѝ. Без да губи време и като потисна всички лоши мисли, Лоти взе един празен лист. Не ѝ струваше никакво усилие да си представи лицето на Хейдън и изпълнените му със страст очи в момента, когато я поведе към вратата. Перото ѝ се плъзна по листа и тя написа:

Никога няма да забравя онзи месец, когато за първи път видях мъжа, който искаше да ме унищожи. Лицето му беше колкото

ужасно, толкова и прекрасно, а в мрачната му красота се отразяваше черната му душа...

*Ако той беше господарят на ада, сега аз
бях господарката...*

На следващата сутрин Лоти реши, че след като съпругът ѝ се нуждае от гувернантка, ще я получи. Като се отказа от дрехите от блестяща розова коприна и тъмносиньо кадифе, които така обичаше, тя извади от една от раклите сребристосива сутрешна рокля. Откъсна раираните копринени шлейфове от гърба и отстрани розичките, които украсяваха полите, така че се получи дреха, сива и безутешна като небето зад прозореца ѝ.

Лоти изчетка къдравата си коса и я прибра в болезнено стегнат кок. Нито една къдрица не се подаваше от него. Огледа се в голямото огледало на стената и стисна устни в строга линия. Липсваха само телените очила и мазната брадавица върху брадичката, за да заприлича съвсем на мис Търлигър. Изглеждаше и по-стара — най-малко на двадесет и четири години.

Докато чакаше времето за закуска, започна да изследва сандъците и раклите. Навярно няма да се чувства толкова самотна, ако се обгради с познати неща. Беше изпразнила само две ракли, а всички чекмеджета и рафтове на ореховия гардероб в ъгъла вече бяха препълнени. Обзе я едно забележително чувство. Въпреки че беше чела в множеството романи на ужасите и дори сама един или два пъти беше писала за това, никога наистина не беше го преживяла. Дори косъмчетата по врата ѝ настръхнаха.

Чорапите, които държеше, се изплъзнаха от ръцете ѝ, когато Лоти бавно се обърна и се попита дали пред нея не стои духът на първата жена на Хейдън.

Но косата, която падаше върху лицето и мръсното петно върху носа придаваха напълно земен вид на съществото, надничащо от

ъгъла. Тъй като усети, че посетителката ѝ ще избяга при първото ѝ движение, Лоти отново насочи вниманието си към раклата.

— Добро утро, Алегра — каза тя с хладна вежливост. — Не искаш ли да влезеш?

С крайчеца на окото си видя как момичето с развързани връзки на обувките плахо пристъпи в стаята. Лоти беше благодарна, че бе довършила първата глава на романа си малко преди зазоряване и бе го скрила на сигурно място.

След един дълъг момент на неловка тишина Алегра попита внезапно:

— Обичате ли баща ми?

Лоти на можеше да каже защо се замисли. Всъщност тя едва познаваше бащата на момичето. Докато търсеше подходящия отговор, Алегра тропна по пода с върха на ботушите си.

— Няма да ви се сърдя, ако не го обичате. Той е непоносим.

И когато Лоти се чудеше дали отговорът да бъде положителен или отрицателен, Мирабела избра точно този момент и изскочи като една дебела мишка изпод кревата. С демонична радост тя се хвърли върху връзките Алегрините обувки.

Всъщност Лоти очакваше Алегра да се наведе и да погали котенцето и да му се порадва, както биха направили всички останали малки момичета, но тя гледаше незаинтересовано предмета, който Лоти извади от раклата.

Лоти вдигна очуканата кукла и нежна усмивка озари лицето ѝ.

— Сестра ми я донесе от първото си пътуване до Лондон, когато бях на същата възраст като тебе. Лора мислеше, че прилича на мен. Можеш ли да си представиш, че тази клета парцаливка тук беше някога точно толкова хубава, колкото и куклата, която баща ти ти подари.

Личеше, че куклата някога е имала руси къдрици. Те бяха събрани в очарователен кок, но Лоти беше унищожила голяма част от тях, когато реши да ги накъдри с машата. Нарисуваните в розово бузи бяха избелели, рюшовете на фустата разкъсани и мръсни, а малкият чип нос беше отчупен. През едното око минаваше черна копринена превръзка.

— След като загуби едното си око при трагичен инцидент със стрелба с лък, брат ми и аз започнахме да играем на пирати с нея —

обясни Лоти. — Закачахме я на тавана на плевнята — от това е и счупеният връх на носа ѝ.

Алегра замислено гледаше куклата.

— Харесва ми — каза тя. — Мога ли да си поиграя с нея?

Лоти не беше подготвена за такава дръзка молба. Но трудно можеше да се устои на настойчивия детски поглед. Въпреки уверенията на Хейдън, че Алегра изпада в ярост, Лоти имаше чувството, че детето моли за много малко и очаква още по-малко.

Лоти приглади полите на куклата и я подаде на момичето.

— Навярно няма да я повредиш повече от мен.

— Благодаря — и без да каже нито дума повече, Алегра гушна куклата и излезе от стаята.

Лоти се появи на закуска и установи, че Хейдън я чака. Той седеше начело на махагонова маса с такива впечатляващи размери, че върху гладката ѝ повърхност можеше да удобно се играе крикет. В Девънбрук Хаус също имаше такава маса, но когато семейството се хранеше само, Стърлинг настояваше всички да седят в единия ѝ край, за да си правят компания и да разговарят. Когато лакеят отведе Лоти към единствения стол в противоположния край на масата, тя си направи заключението, че Хейдън не се интересува от нито едно от двете неща.

Все пак според етикета той стана, когато тя влезе в салона.

— Добро утро, милорд — каза тя студено и седна.

— Милейди — отговори той и с недостъпна физиономия огледа нейните дрехи без украшения.

Той отново седна и извади часовник от джоба си. Отначало Лоти помисли, че иска да я порицае, че е закъсняла, но после видя, че на масата има още един прибор, поставен точно по средата.

Хейдън още не бе успял да прибере часовника, когато се появи Алегра. Вместо да се влачи безрадостно, момиченцето подскачаше. Беше се приготвила за закуската и бе вдигнала чорапа си и изчистила мръсотията от носа и бузите си. Като мърмореше тихо под нос, придърпа един от тежките столове до своя и постави с такава нежност до себе си предмета, който носеше, сякаш бе немощен старец или с нещо чупливо.

Хейдън гледаше към стола, намръщил чело, без да може да прикрие смайването си.

— Какво, за бога е това, което остави на стола?

— Моята нова кукла. Мама ми я даде. — Алегра се обърна сияеща към Лоти. Слънчевата усмивка промени лицето ѝ.

За миг тя не само беше симпатична, но изглеждаше напротив чудно красива.

Това малко чудовище.

Когато Хейдън премести поглед към Лоти, тя почувства как сърцето ѝ спира да бие.

— Колко великодушно, от страна на мама — рече той с копrienен глас. А очите му блесяха пагубно, когато в подигравателен тост вдигна чашата за кафе.

Всъщност беше забележително от страна на Лоти да даде на детето му една употребявана, горещо обичана играчка, докато неговият скъп подарък — лежеше захвърлен и прашасваше в кадифената кутия.

— Това е една от старите ми кукли — побърза да обясни Лоти. — Алегра влезе в стаята ми, когато я разопаковах и веднага я хареса.

Момичето сгъна салфетката като лигавниче и я върза около обточеното с рюшове деколте на своята питомка.

— Мама каза, че куклата изглежда точно като нея, когато е била малка.

Хейдън замислено се вгледа в сплъстените проскубани къдрици, в отчупения нос и в пиратската превръзка на окото. Въпреки всичко, което беше претърпяла, останалото здраво синьо око не бе изгубило смелите си искри, а устата, приличаща на розова пъпка, пазеше дяволитата си усмивка.

— Смятам, че все още има прилика — каза той.

За негово щастие в този момент влезе малката червенокоса прислужница с купа димяща овесена каша в ръце и закри погледа му към Лоти, която го стрелкаше гневно. Закусиха в напрегнато мълчание. Чувахе се само бърбенето на Алегра, когато поднасяше лъжичката към устата на куклата, за да я храни. Лоти на един дъх изпи чашата горещ шоколад и ѝ се стори, че пие стрихнин.

Когато Алегра с удоволствие си довърши кашата, тя изгледа и двамата.

— И така, как се запознахте?

Лоти се задави от парчето херинга, което току-що бе сложила в устата си.

— Мисля, че е редно на този въпрос да отговори мащехата ти. — Хейдън се облегна на стола. Дяволитите пламъчета в очите му говореха, че той е точно толкова заинтересуван от отговора ѝ, колкото и Алегра.

Тя знаеше че не можеше просто да обясни: „Тайно наблюдавах баща ти, той ме хвана и ме взе за куртизанка“. Избърса устни със салфетката, за да печели време.

— Е, може да се каже, че въпреки бързата женитба, знаех много за баща ти, още преди да го бях срещнала.

— Той известен ли е? — осведоми се Алегра и я погледна невинно.

— Направо в устата на всички! — промърмори Хейдън и отпи глътка кафе.

Усмивката на Лоти замръзна.

— Казано просто, той е познат в известни кръгове и поради това много ми се искаше да се запозная с него.

— И такъв ли беше, какъвто си го представяхте?

— Много по-добър — отговори Лоти и сладко се усмихна на Хейдън, като дори показва зъбите си.

— И къде се срещнахте?

— Точно преди моя дебют — отвърна Лоти на момичето и много трудно ѝ се отдаде да излъже. — Точно преди първия валс.

С облекчение се отпусна назад, когато Алегра се обърна любопитно към баща си.

— Как така реши, че трябва да се ожениш за нея?

Дори и през дългата маса погледът, който Хейдън отправи към Лоти, беше толкова интимен, че приличаше на целувка.

— Както виждаш, чарът на мащехата ти е толкова заразителен, че не се оставих дълго да ме уговарят.

„И това е вярно“, искаше да добави Лоти. Най-малкото когато не се уплаши от пистолета, насочен към сърцето му. Тя отклони поглед от неговия, не само потресена от общите им лъжи, но преди всичко от това, колко бяха вълнуващи. Занапред трябваше да внимава повече. Всеки мъж, който можеше да излъже по този начин едно дете, при това собственото си, е още по-опасен.

За нейно облекчение слугинята се появи отново, за да раздигне масата.

Алегра внимателно обърса устата на куклата и се надигна.

— Ще ме извиниш ли, татко?

— Моля, моля — отговори Хейдън равнодушно. Когато момичето излезе, взело куклата на ръце като бебе, слугинята я гледаше с отворена уста, толкова задълбочена в гледката, че не забелязваше как горещото какао прелива от чашата в полата на Лоти.

— Мега! — остро извика Хейдън. Момичето се изплаши.

— О, милейди, простете глупостта ми!

Тя взе една салфетка и втри още по-дълбоко какаото в скъпия плат на полата.

— Няма нищо — увери я Лоти, докато заедно с нея се оправяше със салфетката.

Когато момичето най-сетне излезе, Хейдън се облегна на стола със суха усмивка на устните.

— Трябва да я извиниш, Лоти. Тя не е свикнала да чува дъщеря ми да моли за позволение. Особено мен.

— Когато започнем занятията, ще направя каквото мога, за да подобря маниерите ѝ.

— Не се интересувам от добрите ѝ маниери. — Хейдън издрънча с чашата за кафе върху масата и уплаши Лоти с избухливостта си. — Не съм те довел тук да пълниш главата на Алегра с ненужни и глупави неща. Искам да ѝ преподаваш езици, математика и история. Искам наученото да ѝ послужи, когато ще върви сама по пътя на живота.

— Във висшето общество намират, че единствено необходимите знания, за да си намериш състоятелен съпруг, са грацията, с която изпълняваш дворцови реверанси, и попълненото тефтерче за танците — обясни Лоти.

— Всичко това е ненужно за Алегра. Тя никога няма да заеме полагащото ѝ се място в обществото или да създаде изгодна връзка. За това се погрижихме майка ѝ и аз.

— Все още има много време до дебюта ѝ. Може пък след време...

Състрадателният му поглед я накара да млъкне.

— Мога да я държа тук още трийсет години. Но когато пожелае да бъде въведена в обществото, ще бъде известна винаги и само като дъщерята на един хладнокръвен убиец.

Лоти преглътна, неуверена дали не намеква за дуела, отнел живота на най-добрия му приятел.

— Искам да възпиташ духа й. — Една забележима сянка се плъзна по чертите му. — Искам да я направиш силна. Нечуплива.

Лоти мислеше колко разумно се държеше детето, когато обкръжаваше с грижи раздърпаната кукла.

— Задачата няма да е тежка.

— Трябва само да знам, че когато мен вече няма да ме има, Алегра ще е в състояние да се справя сама. Докато съм жив, нищо няма да й липсва. — Той изгледа Лоти, а зелените му очи сияеха топло и приличаха на огряна от слънцето горска поляна. — Ако ми помогнеш да я опазим, ще се отнасям по този начин и с теб.

Май обеща нещо, което не може да изпълниш, помисли си Лоти, след като се сбогува и напусна трапезарията с лек поклон. Страхуваше си, че иска нещо, което никога няма да получи.

Основното претърсване на къщата не помогна на Лоти да намери младата си питомка, затова тя слезе в кухнята с надеждата, че някой от слугите може да знае къде е Алегра. Спусна се по стълбите и заобиколи един ъгъл, когато изненада мис Кавендиш и Марта, които дискутираха оживено. Шепнеха и никой не можеше да ги чуе, но Лоти умееше да чете говор по устните.

— Не знам дали да вземем на работата момичето — точно обясняваше мис Кавендиш. Бледата кожа на икономката се бе опънала по високите скули, от което бузите й изглеждаха още по-хлътнали. Ако беше учителка в Литълтън, веднага Лоти и Хариет щяха да й прикачат прозвището „Чирза“. — Не знаем нищо за нея, освен че се появи на входната врата и помоли за работа.

— Мисля, че не можем да си позволим да я върнем — отговори Марта. — Последния месец загубихме три слугини, а миналата нощ още две. Избягаха призори, без дори да си вземат багажа. Ако върви така, през лятото само ние двете с вас ще трябва да се грижим за къщата.

— Но момичето няма никакви препоръки, никакъв опит и на всичко отгоре е сляпо като къртица. Когато Джил й отвори сутринта вратата, тя помисли връзката му за дръжката. А видяхте ли я как мете? Господи! Когато й подадох бърсалката за прах, тя ми я върна и каза че перата и прахта я карат да киха.

— Скоро ще научи достатъчно, ако иска нещо да влиза в стомаха ѝ. Ако ли не, ще я вразумя с няколко шамара.

Мис Кавендиш се изправи и изсумтя.

— Смятам, че ще направим грешка.

Марта изсъска, като с това искаше насила да вразуми мис Кавендиш.

— Грешка е, ако не го направим. Какво ни остава? Положението може да стане още по-лошо, след като той доведе друга жена в къщата. И мъжете се страхуват да напускат стаите си през нощта. Никой не иска да рискува, когато онзи ужасен...

Навярно Лоти помръдна несъзнателно, защото двете жени я забелязаха. Изгледаха я гузно, сякаш ги беше сварила да се наливат с бренди от шишето.

Първа се опомни мис Кавендиш. Тънките ѝ устни се разтегнаха в загрижена усмивка и тя се приближи към Лоти с дрънчащата връзка ключове.

— О, милейди, какво правите тук? Ако нещо ви е необходимо, достатъчно е само да позвъните.

— Тя е права. — Марта последва икономката. — Не забравяйте, че сте маркиза и че аз съм на ваше разположение по всяко време.

Преди Лоти да си поеме дъх, двете жени я изведоха от кухнята с меки предупреждения и приятелски съвети, така че не ѝ остана време да мисли за късогледата прислужничка, пред която се очертаваше мрачно бъдеще, изпълнено с кихане и шамари.

Тъй като Марта и мис Кавендиш ней помогнаха да намери Алегра, Лоти реши да изучи околностите на замъка. Когато излезе през входната врата, леденият вятър за малко да издуха кашмирения ѝ шал. Трудно бе да се повярва, че някъде в Англия вече вее топъл пролетен бриз, който нежно гали пъпките на дърветата. Тук имаше само мочурища и вятър, море и небе, които непрестанно спореха за господство над това бедно царство.

Първата ѝ мисъл бе да се обърне и да се прибере в къщата, но все пак тръгна с решителни крачки по пътя, мислейки за разговора, който бе подслушала. Въпреки твърденията на Хейдън очевидно тя не беше единствената, чула стоновите през изминалата нощ, и навярно това не се случваше за пръв път. Ако отново се случи, Лоти си обеща, че няма да броди по коридорите като уплашена слугиня. Трябва да намери

смелост и да отиде там, откъдето звучеше призрачната музика, дори ако това ѝ коства нов скандал с мъжа ѝ.

Най-сетне намери Алегра качена високо сред кривите клони на едно ябълково дърво в края на безнадеждно запусната овощна градина. Куклата на Лоти лежеше захвърлена до дървото, с лице към пръстта. С мрачно поклащане на главата Лоти я вдигна, обърса я от калта, опря я на стъблото и я сложи да седне.

— Здравей — извика тя развълнувана. — Не искаш ли да слезеш и да поговорим.

Нищо не беше останало от доброто настроение на детето.

— Не, благодаря — извика то отгоре, вперило поглед към широкия хоризонт. — Харесва ми тук, където съм.

Лоти се замисли само за момент.

— Добре — каза тя. — Щом като ти не искаш да дойдеш при мен, аз ще се кача при теб.

И тъй като си бе научила урока от нощта на своя дебют, отвързаша и събра полите между краката, така че се получи нещо като панталон.

Стигна до Алегра задъхана и със скъсани чорапи, само за да открие, че момичето я гледа подигравателно.

— Мислех, че на дамите е забранено да се катерят по дърветата.

— На дамите е позволено да правят каквото си искат — обясни Лоти, наведе се и прошепна доверително: — Когато никой не ги гледа.

Тя се настани удобно върху един здрав клон. От едната страна се виждаше извитият бряг, а от другата — развълнувано море от треви върху дюните. Въпреки че вятърът се мъчеше да ѝ изтръгне полата и ѝ открадваше дъха, Лоти установи че горе гледката е прекрасна.

Алегра продължаваше да я наблюдава мрачно.

— Какво правите тук? Не трябваше ли да сте заедно с баща ми?

— Точно баща ти ме изпрати да те търся. Мисли, че ще мога да ти помагам в учението.

— Аз не уча.

Засегнатата от троснатия тон на детето, Лоти отговори остро.

— Вече е време да започнеш. Донесла съм няколко прекрасни книги — „История на света“ от Рали, „Ботаника“ от Линея, „История на Рим“ от Савини.

— Не обичам книгите.

Лоти я изглежда невярващо. Не можеше да си представи, че някой не обича книги.

— Щом като не обичаш книги, значи не си чела „Замъкът Волфенбах“ от мисис Пиърсн. Тази история е толкова вълнуваща, че цяла седмица не можеш да заспя, ако в стаята не гори свещ.

Алегра изсумтя презрително:

— Марта казва, че книгите са излишно губене на хартия и време и че по-добре е да се науча как се саят картофи.

Лоти беше толкова потресена, че дълго не може да отговори.

— Ако Марта беше прочела поне „Среднощната камбана“, „Тайнственото предупреждение“ или „Монахът убиец“, нямаше с лека ръка да отхвърля книгите. — Лоти си спомни, че иска да бъде пример на детето по отношение на държание и обноски и се помъчи да укроти темперамента си. — Въпреки че нямам понятие как се саят картофи, защо не се срещнем днес след обед преди чая в класната стая за нашия първи урок?

— Добре, мамо, май нямам друг избор, нали? — този път обръщението беше изпълнено с гняв и пренебрежение.

— Аз не съм твоя майка, Алегра — каза спокойно Лоти, — и не е необходимо да ми викаш така.

— Тогава не се правете, че ме обичате. — Момичето сви крак, обви го с ръцете си и се загледа към морето. — Мен никой не ме обича.

— Това със сигурност не е вярно. Баща ти например много те обича.

— Не, не ме обича. Купува ми скъпи играчки, като оная кукла, защото ме съжалява.

Лоти прехапа устни, разтърсена от убедеността, която прозвуча в гласа на момичето.

— Ти си му дъщеря. Защо, за бога, да те съжалява?

Алегра се обърна към нея и тъмната ѝ коса се развя на вятъра.

— Можете ли да пазите тайна?

— Не — отговори Лоти честно.

Алегра се загледа към стръмните скали и суровата линия на сушата.

— Той ме съжалява, защото майка ми беше луда и се страхува да не стана като нея.

Въпреки че уж тя беше учителката, Лоти разбра, че в този момент сама научи нещо от детето. Но не бе изненадана от откритието. Навярно само една луда би изневерила на мъж, който толкова хубаво целува.

— Баща ти ли ти каза това? — попита тя.

— Разбира се, че не — отговори презрително Алегра. — Той никога не говори за нещо, което е важно. Но чух какво приказват слугите, които си мислят, че нищо не разбирам. „Бедното дете, точно като майка си“, си шепнат помежду си, гледат ме и състрадателно кимат с глава, като че ли съм и спяла.

— Имаш ли чувството, че си луда? — попита Лоти и се загледа в упоритите черти на детското лице.

Алегра беше изненадана от въпроса, като че ли по-рано никога не бе мислила за това.

— Не — отговори тя накрая и като че ли сама се изненада от отговора. — Но често се ядосвам.

Лоти се усмихна, надигна се от клона и заслиза.

— Когато бях на твоята възраст, и с мен бе същото. Не се страхувай. Скоро ще мине.

Когато слезе на земята, изтръска полите си. За миг поиска да вземе куклата, но после реши да я остави на Алегра. Плътено загърна рамене с шала и тръгна към къщата.

— Знаете ли, той никога няма да ви обича! — вятърът довя думите на Алегра. — Той никого няма да обича освен нея.

Лоти се спъна в една туфа и надявайки се, че момичето не е видяло, закрачи отново и промърмори:

— Ще видим!

Скоро разбрах, че има много по-ужасни неща на този свят от воплите на Бялата дама...

25 май 1825 г.

Мила мис Търлигър,

Пиша ви, за да изразя своето най-искрено разкажание за всички ядове и неудобства, които съм ви причинявала по време на общите ни години при мисис Литълтън. След обстоен и мъчителен размисъл разбрах, че не съм и на половина толкова умна, за каквато се мислех.

Например когато, за да се харесам на съученичките си, затворих едно пони в стаята ви, не помислих за щетите и за достойнството ви. (Трябва наистина да се благодарите, че тогава оставих в стаята ви пони. Уверявам ви, че една коза щеше да направи повече поразии, тъй като има по-голям апетит, особено за коприненото бельо и цветните панделки, които украсяват модните шапки).

Освен това трябва да ви уверя, че пръстите на ръкавицата, които заших, не причиняват толкова неприятности, колкото подгъвът на долното бельо, който е направен така, че когато седнеш, издава един грозен звук, за който в благовъзпитаното (и не дотам благовъзпитаното) общество не се говори.

Докато се старая да подражавам на вашето непоклатимо спокойствие, не мога да не се възхищавам на самообладанието ви. Когато усетя, че в гърлото ми се надига гневен крясък и че пръстите ми искат да се увият около врата на невръстната персона от женски род, мисля за вас, стискам зъби и се принуждавам да разтегля

стиснатите си устни в снизходителна усмивка. Когато се уловя, че повече от необходимото изпробвам остротата на ножа от закуската върху палеца си, спомням си за вашето търпение и намирам сили да продължа, без да раздавам шамари.

Представям си колко сте горда с образа на добродетел и зрялост, в който съм се превърнала.

Винаги ваша предана Карлота Оукли

P.S. Бихте ли ми препоръчали средство, с което да премахна петно от къпини?

30 май 1825 г.

Мила лельо Даяна!

Въпреки че ни дели разстояние, знам, че не си забравила за рождения ми ден през лятото. Оставам с надеждата, че може би ще ми подариш нова шапка и няколко чифта красиви кюлоты. (О, няма да е зле да има и кафяви боти).

Обичната ти племенница Лоти

P.S. Най-сърдечни поздрави на чичо Тейн и на близнаците, но моля те, не им казвай за кюлотите.

4 юни 1825 г.

Мили Джордж,

Представям си как си се смял, когато си научил, че малката ти сестра — не мога и да си помисля — е станала майка! Ти, който винаги си твърдял, че не харесвам никое дете освен самата себе си. (Въпреки, че и двамата знаем, че това не отговаря напълно на истината, защото винаги много съм обичала близнаците, както и сладката ми племенница Ели и племенника ми Никълъс. И ти винаги си твърдял, че обичам Ели, тъй като съм била същата на тази

възраст. Но тя притежава и редица други черти, между които безспорно твърдата ѝ вяра, ум и красота).

Сигурна съм, че ще бъдеш изненадан, когато разбереш, че съм зряла, въздържана и благопристойна, което се очаква от жена в моето положение. Старая се да давам пример на своята доведена дъщеря и да я ръководя с твърда, но любяща ръка.

Запази в сърцето си образа на безгрижното момиче, което някога наричаше сестра (а и други неща), защото радостите на майчинството ме направиха възрастна.

Поздрави от порасналата ти сестра Карлота

P.S. За кафявите паяци се лъжеш. Ухапването не е смъртоносно. Не и когато по погрешка са попаднали в обувката ти.

8 юни 1825 г.

Мила Лора, мили Стърлинг,

Извинете ме, че не отговорих веднага, но съм погълната изцяло от нежните грижи, с която ме засипват съпругът ми и доведената ми дъщеря. Те ми доставят такава радост, че мъчно мога да се откъсна от компанията им, за да свърша и най-простата задача.

Съзнавам, че хранехте резерви по отношение на този брак, но ви уверявам, че имам не само любящ съпруг, но и очарователна доведена дъщеря. Не се тревожете за мен.

Обещавам скоро да пиша повече. Доскоро, мислете за мен, обградената от щастие, което ми дарява изпълнената с радост връзка между мъж, жена и дете.

Вечно любяща ви Лоти.

P.S. Бихте ли ми изпратили ново жълто чадърче за слънце. Изглежда съм седнала върху моето и съм изпочупила спиците.

10 юни 1825 г.

О, мила ми Хариет!

Извини ме за ужасния почерк, но съм се скрила в един шкаф с метли, за да не ме безпокоят, докато ти пиша. (Представи си елегантната си приятелка, седнала върху обърнатата кофа, а дръжката на парцала пробожда една част от тялото ѝ, която по-добре да остане неназована). Навярно се питаш защо съм в шкафа с метлите? Бъди търпелива, моя най-добра приятелко, защото веднага ще ти бъде обяснено.

Бях потресена, когато Джордж ми писа, че си решила веднага след моето заминаване за Корнуол да се върнеш при семейството си. Стърлинг и Лора щяха да се радват да им погостуваш до края на сезона. Въображението ми рисуваше утешителна картина, как ти прехвърчаш от един следобеден чай на друг, как се разхождаш с файтон през Хайд парк, как флиртуваш и танцуваш през нощите на безкрайните балове, които и аз бих посетила, ако първият ми сезон не бе съсипан заради една целувка. (Обаче ще добавя, че това беше изключително прекрасна целувка).

Ако мислиш, че се крия в този шкаф, за да избягам от бруталния си съпруг, те уверявам, че маркизът е образец на грижа и сдържаност. Понякога ми се иска да бе изкрещял или изругал, само за да имам доказателство, че осъзнава моето присъствие. Въпреки че е изключително учтив джентълмен, има ужасния навик да гледа през мен.

Крия се от дъщеря му, десетгодишната ми доведена дъщеря, която заема всеки миг от съществуването ми. Знам, че не мога вечно да седя скрита, още повече че следобедните занимания, ако можем да ги определим като такива, започват след час. В повечето дни те преминават така: Аз стоя отпред и спрягам търпеливо френските глаголи, а малкото чудовище през това време се прозява, тропа с крак по пода или гледа през прозореца и измисля нови поразии. Вчера, когато се прибрах в стаята си, разбрах, че шишенцата ми с хубавото мастило са пълни с вакса за обувки. Първата ми мисъл беше да хвана малката

вещица и да я перна по нахалната глава, но се отказах да ѝ доставя това удоволствие.

Може би се питаш какво предприема маркизът по повод набезите на дъщеря си. Въпреки че съм уверена, че нашите малки сблъсъци са за него таен източник на веселие, когато му ги съобщавам, той повдига вежда или потрепва с устни, скрит зад вестника си. Изглежда напълно доволен, че се оправяме сами. Победителят печели всичко.

Единственото ми утешение е да седна вечер на бюрото и да продължа да пиша романа си (Нали ти споменах вече за него?). За щастие досега нощите са спокойни и никакъв призрак не се е появил отново. (Нали ти писах и за призрака, или не?)

Чакай! Чувам нещо. Някой слиза по стълбите. Гърбът ми се облива от студена пот, когато отварям леко вратата и внимателно разглеждам коридора. О, сладко облекчение. Не е сатаната в ролята на доведената ми дъщеря, а новата слугиня, избягала от гнева на Марта. Трябва да видя в лице бедното непохватно създание. Тя прекарва цялото си време като един късоглед рак, бягайки от една домашна катастрофа към друга. Знаеш къде се намира, когато чуеш шум от строшен порцелан и виковете на Марта.

Има още много за разказване, но сега нямам време. О, сладка мила Хариет, моя приятелко и доверенице, как ми се иска да бъдеш до мен!

Завинаги твоя Лоти

P.S. Ако още веднъж открия в обувката си бръмбар, страхувам се, че съпругът ми няма да е единственият в тази къща, обвинен в убийство.

Два дни след като Лоти изпрати писмото на Хариет, късно следобед между облаците се показаха слънчеви лъчи, нещо, което рядко се случваше тук. Тъй като мечтаеше за пролетта, Лоти реши, че е време да се откъсне за малко от Алегра и от дома. Точно минаваше

край оборите, когато усети познато дращение по петите си. Обърна се с твърдото намерение да даде на малкото чудовище да се разбере.

Едно котенце вървеше след нея и плетеше крака. Лоти отстъпа и го загледа, като че ли беше бенгалски тигър.

— О, не! Последното, от което се нужда, са нови котки в живота ми. Най-добре се върни, откъдето си дошло — тя размаха ръце, за да го прогони.

Без да се впечатлява от отказа ѝ, котенцето ускори крачка и с всички сили се мъчеше да върви до крака ѝ. Въздишайки, Лоти вдигна животното на ръце. С прегракналото си скимтене и мека жълта козина то повече приличаше на пиле, отколкото на коте.

Едно слабо момче с черен перчем забързано излезе от обора. Когато я видя с котенцето в ръка, то спря и свали вехтата си шапка.

— Извинете за неудобството, милейди. Майка му изчезна и го изостави с трите му братчета. Не знам какво да ги правя.

Лоти с мъка потисна един стон.

— Още три ли има, Джем?

— Страхувам се, че да, милейди — поклати съчувствено глава момчето, — при това бедните мъничета току-що са отбити.

За да подчертаят думите му, трите останали котенца, различни по цвят и форма, излязоха от обора. Когато жълтото се помъчи да се покатери на рамото ѝ, Лоти въздъхна примирена със съдбата.

— Дай ми една кошница.

За да пренесе незабелязано котенцата до стаята си, Лоти реши де се прехвърли през един френски прозорец откъм морето. Известно време се бори с тежките кадифени завеси. След като се освободи от тях, установи, че се намира срещу огромно махагоново писалище, върху което бяха натрупани подвързани с кожа счетоводни книги.

Зад бюрото по някаква случайност седеше съпругът ѝ. Той я наблюдаваше с интерес, като че ли беше екзотичен червей, току-що издълбал пътя си през дървото. Тя прегърна кошницата и се благодареше на съдбата, че бе поискала да я завият с кърпа.

— О, здрасти — извика тя, като се надяваше да заглуши мяукането на котетата. — Прекрасен ден, нали? Бях на разходка и... — Тя отчаяно се мъчеше да си спомни името на някой плод или зеленчук, който расте в тази бедна местност — ... събрах орехи. Да, събрах орехи.

Приятелски усмихнат, Хейдън посегна към украсения с пискюл звънец зад стола.

— Ще повикам Марта да ги занесе на готвачката.

Лоти не можа да скрие уплахата си.

— О, не! Моля ви се, недейте. Ще ги ям пресни от черупката.

— Както желаете — измърмори Хейдън и отново се зае със сметките.

Тя тръгна към вратата.

— Карлота?

— Да?

Без да я поглежда, той каза:

— Те определено са гладни. Идете най-добре в кухнята и донесете сметана и херинги.

Лоти замря. Алегра имаше право. Мъжът беше непоносим. Тя изгледа кърпата, която леко се движеше над кошницата. Какво ѝ бяха казали Даяна и Лора в нощта преди сватбата? Че този, който обича, обикновено изразява внимание чрез малки подаръци, за да разположи партньора си.

— Трябва да се засрамите, милорд — извика тя и се обърна към Хейдън.

Най-малкото този път имаше благоприличието да вдигне поглед от работата си.

— О, така ли?

— Да, защото ми развалихте изненадата. — Тя пристъпи към писалището, изключително доволна от себе си, че бе успяла да събуди някаква реакция у него. — Надявах се да завържа хубава панделка на подаръка, преди да ти го връча.

Тя остави кошницата на бюрото и махна кърпата. Котенцата изскочиха във всички посоки и се затъркаляха с несигурни крачки по плота. Ако това беше кошница с отровни змии, Хейдън навярно нямаше да изглежда така потресен. Едно шарено котенце започна да се катери по перото му, черното напираше към мастилницата. Той спаси в последния момент мастилото, а котето падна в кошчето за хартия и силно замаяка.

— Вижте — посочи Лоти към жълтото. То бе скочило в скута на Хейдън и блажено смучеше копчето на самото му, а мъркането му беше

по-силно от мяукането на другото. — Малкото глупаче мисли, че това е майка му.

С гримаса Хейдън отдели котето от копчето и го постави на дланта си.

— Но аз не съм! — Мрачният му поглед премина от котето към Лоти. — Ценя високо щедростта ви, милейди, но какво да правя с тези... тези същества?

Лоти се запъти към вратата и се чувстваше, като че ли е опразнила току-що една паница със сметана.

— Не знам. Навярно трябва да позвъните на Марта.

— Не ме изкушавайте! — изръмжа той и тръсна крак, като се опитваше да се отърве от черното котенце, което най-накрая беше успяло да се измъкне само от кошчето за хартия и в момента се опитваше да се покатери по велурените му бричове.

— Дори и на сън не би ми хрумнало — извика Лоти и му подари една пленителна усмивка, излизайки от стаята.

Лоти все още се усмихваше, докато слизаше в кухнята през преддверието. Мислеше, че трябва да вземе паничка със сметана и малко херинга, като не можеше да каже на кого повече съчувства — на котетата или на Хейдън. Навярно трябваше да опита и други съвети на леля си и сестра си. Ако не се получи нищо, то поне съпругът ѝ щеше да ѝ обърне внимание.

Докато вървеше по коридора, водещ към кухнята, срещна Меги. Плитките ѝ с цвят на мед стърчаха под бонето. Вместо да спре и да направи реверанс както обикновено, младата слугиня мина бързо покрай Лоти, мърморейки извинение, извърнала почервенялото си лице. Лоти я изгледа, учудено поклати глава и продължи към кухнята.

Още преди до стигне до стълбата, до ушите ѝ достигна шум и весел смях. Тя се скри зад медните тенджери, които висяха от варосания таван, и видя група слуги, които гледаха нещо, събрани около старата дъбова маса. Нямаше ги нито Марта, нито мисис Кавендиш, нито Джил.

— Прочети го още веднъж, готвачке — предложи една от миячките като надничаше зад гърба на лакея.

— Сама си го прочети — отговори злобно готвачката и се наведе така, че носът ѝ почти докосна масата, — не съм свършила.

— Тя не може да чете — обясни лакеят. — Майка ѝ никога не я е научила.

Слугинята го хвана здраво за ливреята.

— Но ме е научила на други неща, нали, Мак?

След като не можа да издържи на смеховете, готвачката вдигна високо едно евтино вестниче.

— Вземете този. Има даже и снимка.

— О! — с вдъхновени възгласи те грабнаха вестника от ръцете ѝ и той се скъса. Лоти се примъкна по-близо, тъй като и тя беше любопитна. Протегна глава, но успя да види само една груба карикатура на мъж и жена.

— Чуйте само — каза една слугиня, която очевидно можеше да чете. Беше вдигнала високо скъсания вестник и очите и развълнувано блестяха. — *Преди да го омъжи за себе си, според слуховете тя е имала връзки и с други мъже, даже една кратка афера с краля. — Повечето от слугите бяха потресени. — Предишните ѝ любовници разправят, че похотта ѝ може да бъде надмината само от амбициите ѝ.*

Лоти направи погнушена гримаса. По-рано би изгълтала такъв род сензационни съобщения с по-голям интерес, отколкото този на слугите, сега обаче съчувстваше на оклеветената жертва. Никоя жена, дори и най-лошата, не заслужаваше така безсрамно да опетняват името ѝ.

Готвачката продължи да чете.

— *Наистина вихрено сватосване. Както паякът плете мрежата си, тя улови най-апетитната и най-тлъста муха.*

— Чуйте и това. — Още един памфлет беше изваден от купа. — *След нощ на позор изобретателната пасторска дъщеря откри в сладострастния благородник отговор на молитвите си.*

— На картината не изглежда, сякаш се моли.

И лакеят вдигна високо вестника, за да могат всички да го видят. Там беше нарисувана жена с огромни очи, с прекомерно буйни къдри и огромен бюст, коленичила пред лукаво усмихнат джентълмен. Лакеят беше прав. Тя определено не се молеше.

Лоти притисна ръка към устата си, тъй като изведнъж усети, че ѝ прилошава. Прибързаната ѝ женитба беше успокоила известните вестниците, но не и тези вулгарни жълти парцали. Това тук беше точно

онова, от което искаше да я предпази Стърлинг. Той бе готов да убие или сам да бъде убит, за да замлъкнат завинаги тези отвратителни гаври.

— Не е чудно защо господарят не бърза да я отведе в леглото си — забеляза един от градинарите. — Навярно се страхува да не се зарази от френската болест.

— Или чака да се увери, че тя не носи дете от някой друг.

Всички започнаха отново да се смеят, а кудкудякането на миячката се извиси в режещ слуха кикот. Но когато се обърна, червените ѝ бузи побеляха като тебешир. Отначало Лоти помисли, че тя е предизвикала тази реакция, но погледът на жената бе насочен към нещо друго, което се намираше над рамото на Лоти. Слугите се сбутаха един друг, докато всички млъкнаха.

— Някой ще си направи ли труда да ми обясни какво означава това? — Думите на Хейдън отекнаха като изстрели във внезапната тишина.

Лоти трябва да бе залитнала, защото съпругът ѝ я прегърна и я задържа. Въпреки че първото ѝ желание беше да се облекне на него и да почувства топлината и силата му, тя си наложи да стои изправена. С него бяха дошли Марта, която гледаше мрачно, и пребледнялата мисис Кавендиш.

Вестниците и памфлетите бяха възможно най-бързо скрити под масата.

— Направихме си една малка шега, милорд — обясни готвачката полугласно. — Нищо лошо не сме си помислили.

Когато лакеят се опита да скрие зад гърба си вестника, Хейдън посегна.

— Не! — извика Лоти, отне смачкания вестник от слугата, и го направи на топка, за да не го види Хейдън.

Меко, но решително Хейдън я хвана за ръката и изтръгна вестника от безчувствените ѝ пръсти. Когато той го изглади и видя написаното, Лоти понечи да стисне очи, но гордостта ѝ я застави да не отклони от него погледа си.

Докато Хейдън разглеждаше вулгарната рисунка, червенина заля бавно врата ѝ. Той я погледна и смачка вестника. Въпреки подчертано грубия му жест, гласът му беше нежен:

— Съжалявам. Надявах се да ти спестя това.

Когато се обърна към слугите, по лицето му нямаше и следа от нежност.

— Кой донесе този боклук в дома ми?

Никой не смееше да си поеме дъх.

Маркизът се запъти към готвачката и протегна ръка. След миг колебание тя извади скритите под масата жълти вестници и му ги подаде. Без да ги поглежда, той ги хвърли в огъня. Останалите слуги побързаха също да се доближат до огъня и започнаха да хвърлят в пламъците вестници, памфлети и клюкарски издания, докато в стаята не замириша на изгоряло печатарско мастило.

Когато се обърна към мисис Кавендиш, в погледа на Хейдън нямаше съчувствие:

— Смятам ви лично отговорна за действията на персонала. Бихте ли могла да назовете виновника, който е внесъл този... този боклук в дома ми?

Икономката отстъпи крачка назад.

— Но, милорд, не подозирах нищо за това, докато Меги не дойде да ме уведоми, както и вас самия. Как мога да знам кой е виновен?

Марта гледаше наведените глави на слугите и присви очи.

— Оставете на мен — обяви тя и изчезна към стаите на прислугата.

В напрегнатата тишина един от лакеите поклати замислено глава и посочи с пръст към камината.

— Всички знаем, че половината от този боклук е измислица. Не искаме да сме несправедливи спрямо нея.

Хейдън пристъпи напред и за момент Лоти помисли, че мъжът ѝ ще удари човека.

— „Нея“? Навярно става дума за съпругата ми? — Лоти се разтрепери от искрите в очите му. — Вашата господарка? Маркизата? — С леден поглед Хейдън огледа останалите слуги. — Дамата, която има властта, да уволни цялата тази шайка без препоръки и заплата?

Всички изглеждаха толкова нещастни, че на Лоти веднага ѝ се прииска да ги увери, че няма намерение да стори това. Но в този момент Марта се върна в кухнята, като влачеше една хълцаща слугиня. Бонето ѝ се бе смъкнало и закриваше лицето ѝ. Виждаха се само треперещи устни и почервенелият нос.

— Намерих виновницата — обяви триумфално Марта. Трябваше само да я оципя малко по-силно, за да си признае, че е домъкнала в куфара си всички тези парцали. Е, неблагодарно същество, имаш ли да кажеш нещо на господарката си, преди да те изгоним? — Марта бутна слугинята към Лоти и махна бонето от лицето ѝ.

Момичето гледаше през сълзи Лоти, гладката кестенява коса се беше слепнала около главата ѝ, а кръглото ѝ лице беше станало на петна от плач.

Лоти замръзна с отворена уста.

— Хариет?

— Лоти!

С един ужасяваш стон Хариет се хвърли в прегръдките ѝ и почти я събори.

*Страшното му, но изключително красиво
лице започна да ме преследва — насън и наяве...*

Марта беше напълно слисана.

— Милейди, какво правите? Да не би да познавате това създание?!

— Това създание е най-добрата ми приятелка — каза Лоти, която все още не беше се оправила от шока. Тя прегъна утешително момичето през рамо и удостои старата бавачка с мрачен поглед. — Това е мис Хариет Дъмуинкъл. Баща ѝ е съдия в Кент.

— Съдия? — Марта се запрепъва назад, а готвачката бързо ѝ подаде стол. Старата жена не можеше лесно да бъде убедена. Ако се съдеше по синините по ръцете на Хариет, момичето често е било щипано за наказание. А ако се съдеше по стъклените очи на Марта, тя се виждаше изправена на позорния стълб посред селото си.

Въпреки че мисис Кавендиш невярващо цъкаше с език, очите ѝ блестяха триумфиращо.

— Трябваше да ме послушате. Предупредих ви, че нищо няма да излезе от това, когато назначавахте това глупаво... — В този момент Лоти я погледна, а тя се усмихна и продължи със стиснати зъби — това мило момиче.

Донесоха два стола за Лоти и Хариет. Лоти помогна на приятелката си да седне и се настани срещу нея. После нежно улови треперещите ръце на Хариет.

— Мислех, че си се прибрала у вас. Как, за бога се озова тук?

— Аз също съм много любопитен да науча — обяви Хейдън, извади една носна кърпа от джоба на жилетката си и я подаде на Хариет. Облегна се на зиданата печка. В това женско царство изглеждаше още по-мъжествен.

— Наистина тръгнах за дома — хълцайки, отговори Хариет. — Накарах дука и дукесата да повярват, че се връщам при семейството си, но не исках да го направя. Знаех колко ще се разочароват родителите ми, ако се появя на прага, без да съм свършила работата. Толкова се надявах да си намеря мъж в Лондон.

— Но как се озова в Корнуол, при това сама, без придружител? — попита Лоти.

— Сестра ти ме настани в дилижанса за Кент, но аз слязох от другата страна и размених най-красивата си брошка за билет в пощенската кола за Корнуол. — Хариет шумно се избърса в кърпата на Хейдън. — Знаех, че никой няма да ме потърси.

— Бедното ми момиче — Лоти отметна косите на Хариет от челото. — Какво е станало с очилата ти?

— В каретата ги свалих да изчистя стъклата. Тогава се качи един дебел господин и седна върху тях. Вместо да се извини, че ги е счупил, той ми се развика, че съм глупава и безмозъчна — в очите на Хариет отново се появиха сълзи.

Лоти стисна ръката на приятелката, си преди Хариет отново да заплаче.

— Защо не дойде веднага при мен? Защо трябваше да оставаш тук като слугиня?

Хариет разстроено погледна към Хейдън.

— Страхувах се, че ще ме върне при семейството ми. — Наведе се към Лоти и прошепна така, че всички в кухнята ясно и отчетливо чува думите й. — ... Или ще направи така, че да изчезна.

Хейдън я изгледа с любопитство:

— Въпреки че приключенията ви са толкова вълнуващи, мис Дъмуинкъл, все още не е ясно как дойдохте с тези скандални вестници и клюкарски списания.

Хариет вдигна към него мокрите си кафяви очи:

— Те се продаваха на улицата, току пред странноприемницата, където беше спряла каретата. Дадох последните си шилинги да купя възможно най-много, за да не може никой да ги прочете. Надявах се при първа възможност да ги изгоря.

— Но не ви се удаде — напомни й приятелски Хейдън.

— Честно казано, съвсем бях забравила за тях. С цялото това бърсане на прах, метене, разпавии...

— И щипане — Лоти укорително погледна към Марта. Хариет безпомощно сви рамене.

— Нямам ни най-малката представа, кой ги е откраднал от куфара ми и ги е дал на слугите. Кой ли е могъл да извърши това зло?

— Наистина кой? — измърмори Лоти и стисна зъби.

Много късно забеляза, че Хейдън я наблюдава загрижено. Когато се отдалечи от печката и излезе от кухнята, тя нямаше друг избор, освен да го последва.

Намериха Алегра в класната стая, където, огряна от слънчева светлина, седеше примерно на чина си. Преписваше в една тетрадка редица числа от учебника по математика. Мръсните ѝ чорапи бяха вдигнати прилично нагоре и беше завързала непокорните си къдрици с виолетова панделка, за да не ѝ влизат в очите. Куклата на Лоти седеше до нея на чина и върху раздърпаната ѝ руса коса също се кипреше панделка.

Когато Лоти влезе в стаята, Алегра я посрещна с усмивка:

— Добър ден, мамо. Време ли е вече за урока?

— Може и така да се каже — отговори Хейдън и също влезе в стаята.

Когато високата му фигура хвърли сянка върху чина, усмивката на Алегра угасна.

— Какво ще кажеш за свое оправдание, млада госпожице? — осведоми си той.

Алегра бавно затвори учебника, преди да се изправи и да застане пред баща си. Тя не оспори неизказания упрек.

— Няма да кажа, че съжалявам, защото това не е вярно. Мисля, че всички трябваше да узнаят за каква жена си се оженил.

Лоти се помъчи да овладее гнева си.

— Ти все още си много млада и наивна, за де разбереш, но историите, които са напечатани в тези вестници, са както отвратителни, така и измислени. Единственият начин тези хора да печелят пари е да разпространяват лъжи.

Момичето извади под учебника си нов памфлет. По разкъсания вид и по мазните малки пръсти по хартията, личеше, че е препрочитан много пъти.

— А какво ще кажеш за тази история. И това ли е лъжа? — Алегра започна бавно да чете, а гласът ѝ и ръцете ѝ трепереха. — *Все още си спомняме как Оукли някога използва убийствения си чар, за да покори сърцето на очарователната Жюстин дю Лак. Неговата млада жена трябва да внимава. Навярно любовта към маркиза убиец води към падане от стръмна скала.*

Ужасно дълго Лоти събираше сили да погледне към Хейдън. Всичко, което успя да направи, бе да изчака със затаен дъх, той да започне да се смее, да погали дъщеря си по косата и да ѝ обясни, че изобщо не трябва да се обръща внимание на подобен род глупости. Хвърли само един поглед към разстроено лице на момичето и разбра, че и то очакваше такъв отговор.

Тъй като ѝ липсваше търпението на доведената ѝ дъщеря, Лоти се обърна изпитателно към Хейдън.

— Върви си в стаята, Алегра — заповяда той с безизразно лице. — И останни там, докато не те повикам.

От гърлото на Алегра се изтръгна сърцераздирателна въздишка. Тя хвърли смачкания вестник на земята и изтича покрай него. След като изгледа безучастно Лоти, Хейдън се обърна и последва дъщеря си.

Хейдън препускаше с коня си покрай тресавището. Знаеше, че може да язди, докато конят и водачът не се облееха в пот, но нямаше как да избяга от погледа на Лоти, който тя му отправи в класната стая. През годините след смъртта на Жюстин, той бе свикнал на много погледи — любопитни, иронични. Бе успял да кали сърцето и да остава спокоен, когато дъщеря му го погледнеше.

Но когато Лоти обърна към него изпълнените си с доверие сини очи и го помоли, а не изиска, да чуе отговор на въпроса, който никой не се беше осмелил да зададе, стените, които бе изградил около сърцето си, се разклатиха.

Той обърна жребеца и препусна в галоп към господарския дом. Изглеждаше така, като че ли е готов да счупи врата си или врата на коня си, докато лети кара през мочурливия торф.

Знаеше, че Лоти не се плаши от предизвикателства. Безгрижната ѝ смелост беше едновременно и дразнеща, и покоряваща.

Ако беше видял в очите ѝ дори следа от порицание или презрение, навярно би могъл хладно да я отстрани, заедно с остатъците от страстта си. Но мисълта, че тя може би му вярва, беше изкушение, на което не би могъл да устои. И това изкушение беше по-опасно от сочните извивки на тялото ѝ.

Наведен над врата на коня си, Хейдън подкара животното покрай дома към скалите и се помъчи да си спомни колко висока щеше да бъде цената, ако се предадеше.

* * *

Тя стоеше на самия ръб на скалата и наблюдаваше развълнуваното море. Вълна след вълна се разбиваха в стръмните скали и пяната летеше високо във въздуха. Един хладен облак от мъгла се издигна, обгърна я, полепна по кожата ѝ, така че тънката коприна на нощницата очерта бюста и тялото ѝ. Въпреки че се разтрепери от студ, не се върна обратно. За тази дива картина беше мечтала цял живот. Една част от нейното същество се стремеше да се спаси от тъмната ветровита нощ. Другата част искаше да протегне ръце, да обхване нощта и да се отдаде на нежната ѝ прегръдка.

Тя бавно се обърна. Той стоеше там, като по-тъмна сянка на фона на мастиленочерното море. Когато протегна ръка към нея, тя направи крачка и се притисна по-плътно към скалата. И двамата знаеха, че няма да избяга. Тя не можеше повече да се съпротивлява, приливът и отливът не можеха да се съпротивляват на Луната. Преди да потъне в прегръдката му, тя вдигна глава, за да срещне целувката му.

Той вкуси устните ѝ. Отначало меко и нежно, после диво и грубо, а езикът му се плъзна в покорната ѝ уста. Тя се вкопчи в него, отговори на страстта му с отчаяна преданост и знаеше, че нищо няма да бъде достатъчно, докато всеки сантиметър от тялото ѝ не се съедини с неговото, докато не се покори на волята му и не го приеме дълбоко в себе си. Цялото тяло я болеше, там, където я докосваше — по устните, по гърдите, по горещите места между краката ѝ. По-рано навярно щеше да е доволен, че тя му принадлежи с тялото и сърцето си, днес обаче целувката му искаше душата ѝ.

Вятърът стана още по-студен и див и сякаш се мъчеше да я изтръгне от прегръдката му. Тя нямаше от какво да се страхува, защото той никога нямаше да я пусне да си отиде. Тя вярваше в това, докато той не се откъсна от устните ѝ и леко я тласна назад. Залитна към пропастта, с протегнати ръце, търсещи опора, последното, което видя беше лицето му — красиво и студено, без сянка от разкаяние.

Полетя в зейналата празнота, в безкрайното нищо, а викът на ужас прониза тишината.

* * *

Лоти се стресна. Тя седеше до бюрото си. Леденостудената ѝ кожа бе мокра от пот. Треперейки, премести встрани изпомачканата страница на ръкописа и закри лице с ръцете си. Този сън сигурно е наказанието ѝ затова, че бе писала почти цяла нощ и бе заспала по средата на главата. След като помогна на Хариет да пренесе багажа си от слугинското килерче в стаята срещу нейната, седна на бюрото си, за да излее всичките си съмнения и подозрения в следващата сцена от романа. Сцена, в която героинята за пръв път се усъмнява, че мъжът, който беше спечелил сърцето ѝ, е безсърдечен убиец.

Сънят беше много по-близо до живота от всичко, което Лоти бе написала досега. Въпреки че не си спомняше лицето на любовника си от съня, тя още усещаше целувките му по устните си, както и странната топлина между краката си.

Притисна слепоочията си и се опита да осмисли всичко това. Коя беше жената на скалите — тя или бедната, осъдена на смърт, Жюстин, предадена от една невярна целувка? Дали сънят е видение от миналото, или пророчество за бъдещето? Или всичко е плод на превъзбудената ѝ фантазия, подхранена от фаталния сблъсък между Алегра и Хейдън в класната стая?

Лоти се стресна, когато вратата на спалнята ѝ се отвори. Хариет влезе забързано, а нощното ѝ боне се бе килнало над очите.

— Чуваш ли онези потресаващи стонове? Кой, за бога, издава тези звуци? — Тя се покатери върху леглото на Лоти и седна по средата, при което се заплете в козината на Мистър Скокльо и скри

босите си крака под нощницата. — Дали не е призракът, за който непрекъснато шепнат слугите. Наистина ли тук бродят духове?

Лоти осъзна, че сърцераздирателният вик, който я събуди, не е бил сън. Като се послуша, отдалечените крясъци се превърнаха в остър писък, прекъснат от шума на счупено стъкло.

Лоти поклати глава.

— Това, мила Хариет, не е призрак.

Хариет я изгледа с вид на уплашена кукумявка.

— Какво е тогава? Да не би да сме нападнати от контрабандисти? Това тук е Корнуол, не забравяй. Ще бъдем ли обезчестени в леглата си?

Все още под влияние на ужасния сън, Лоти отговори:

— Де тоя късмет...

Тя знаеше много добре, че нито призрак, нито контрабандист издава в момента този потресаващ звук. Докато отново отекнаха яростните викове, почувства как гневът ѝ нараства. Последните три седмици наистина се бе постарала да се сдържа, да бъде мила съпруга, търпелива мащеха и строга гувернантка. И какво ѝ донесе това? Едно десетгодишно момиче ѝ се противопоставяше упорито, бе подиграна и оскърбена от собствените си слуги и се стремеше към близостта на един мъж, който не си бе направил труда да признае, че в изблик на ревност е бутнал жена си от скалите.

Тя стана, прибра страниците на ръкописа в несесера и затвори капака.

— Къде отиваш? — поиска да знае Хариет, когато Лоти взе халата си от стола и забърза към вратата.

Лоти се обърна, а очите ѝ блестяха по начин, добре познат на приятелката ѝ.

— Ще покажа на една приятелка защо ме наричаха дивачката от Харфордшир.

Когато Лоти се качи по стълбата до втория етаж, като завързваше в движение колана на халата си, стенният часовник точно биеше полунощ. По това време обикновено всички слуги бяха по стаите си, но тази нощ слугини и лакеи щъкаха като мишки из коридорите на господарския дом. Повечето от тях хвърляха любопитни погледи, изненадани от появата на господарката, която бърза през къщата, а косата ѝ пада свободно по раменете.

Лоти зави зад един ъгъл, като почти се сблъска с лакея, който се бе радвал особено на оная карикатура. Когато той се закланя с яркочервени бузи, Лоти отметна главата си с развени къдрици.

— Извинете, бързам за рандеву с краля. — Сложи пръст на устните си, а гласът ѝ премина в шепот. — Но моля ви, не казвайте на господаря.

Остави го вкаменен и продължи нататък. Тази нощ не ѝ трябваше нито свещ, нито призрачна мелодия, за да намери пътя. Коридорите бяха яркоосветени, като че ли всяка лампа в дома бе запалена, за да прогони ужаса. Много от слугите се бяха събрали пред стаята на Алегра с побелели от напрежение лица. Подът пред тях бе покрит с натрошен порцелан, а Джем, момчето от обора, се беше облегнало на стената и притискаше главата си с окървавено парче плат. Вратата към стаята на Алегра беше затворена, но вътре бурята вилнееше с всичка сила.

Когато Лоти понечи да отвори вратата, Маги се втурна пред нея с непохватен реверанс. Трябваше да крещи, за да надвика шума.

— О, милейди, не смеем още веднъж да отворим — и момичето потрепера, когато един предмет удари вратата. — Тя вече посини окото на Гърт, а на нещастния Джем пукна главата.

Момчето от обора кимна утвърдително и потрепера.

— Виждам, че искате да ме предпазите, но мога да се оправя и сама. Моля, отдръпнете се — настоя Лоти.

Меги погледна към окървавеното момче, като че ли търсеше помощ.

— Бързо, Джем, иди и викай господаря.

Стенейки, момчето се отдели от стената и забърза по коридора.

— Честна дума, оценявам това, което правиш, Меги — увери я Лоти. — Но като твоя господарка настоявам да се отдръпнеш и да ме пуснеш в стаята.

Тя все още уговаряше слугинята, когато Хейдън се появи в коридора. С разрошена коса и решително святкащи очи, той приличаше на любовника от съня ѝ и Лоти почувства как кожата ѝ пламва, а ударите на сърцето се ускоряват. Дори и двете котета, които го съпровождаха, не допринасяха за това, да изглежда по-малко страшен.

— Какво, по дяволите, правите тук?!

Въпреки че се запъти заплашително към нея, Лоти не се отдръпна.

— Дъщеря ви смущава съня на всички, включително и моя. Искам просто да поговоря с нея.

Хейдън хвърли яростен поглед към слугите, хвана я за лакътя и я издърпа в една празна спалня. Стаята беше огряна от луната, точно като скалата в съня на Лоти.

Хейдън затвори вратата.

— И да говорите, докато посинеете, напразно ще си пилеете дъха. С Алегра не може да се говори нормално, когато е в това състояние. Изпратих Марта да повика доктора.

— И какво трябва да направи той?

— Да я възпре да не направи нещо със себе си. Или с някой друг. — Хейдън несъзнателно прокара пръст по тънкия белег над лявото си ухо. — Ако успее да й даде малко опиум, ще спи до сутринта.

Лоти вече знаеше от какво е получил този белег и колко безсънни нощи е прекарал, докато е чакал лекаря, който да даде опиум на любимата му жена.

Въпреки съчувствието, което изпита, тя каза:

— Смятам, че Алегра има нужда от пердах, а не от опиум.

Той я притисна към вратата, едва сдържайки гнева си.

— Никога не съм вдигнал ръка срещу детето си.

Лоти го наблюдаваше как стои висок, разгневен и опасен под лунната светлина и помисли учудена, как отчаяно й се иска той да сложи ръка на гърдите й, да ги обгърне нежно, а устните му бавно да покрият нейните и те...

Гневен крясък отекна през дебелата врата и фантазиите й се пръснаха като сапунен мехур.

— Но това е очевидно! — извика Лоти. — Ако го беше направил, всички щяхме да спим, без да бъдем смущавани. Ще ми кажеш ли, каква е причината за този изблик? Мислех, че разговорът ви е протекъл добре...

— Не особено — Хейдън отстъпи крачка назад и в гласа му прозвуча колебание. — Казах й, че ако не ти се извини пред всички слуги, ще я изпратя в пансион. Но този път съвсем сериозно.

Лоти усети в сърцето си непозната топлина. Последното, на което бе разчитала, бе той да се застъпи за нея. Тогава й хрумна друга

мисъл. След като Хейдън изпрати Алегра в пансион, самата тя повече нямаше да му е необходима тук. Обзе я паника. Обърна се и сложи ръка на дръжката.

— Предупреждавам те — повтори Хейдън, — в момента с нея не може да се говори разумно. Когато е обладана от такава лудост...

Лоти го изглежда злобно.

— Да, тя е луда. От проклетия!

След което отвори вратата на пустата спалня и излезе в коридора. Меги я наблюдаваше с широко отворени очи. Хейдън я последва и мрачно заповяда на слугинята да я пусне при Алегра. Очите на Меги станаха още по-големи, но и през ум не ѝ мина да възрази на господаря. Бързо отвори вратата и потърси закрила в прегръдката на Джем.

Лоти не трепна, когато една порцеланова купа прелетя покрай главата ѝ и се разби в стената на коридора, съвсем близо до мястото, където стоеше Хейдън. Тя влезе и затвори вратата под носа му.

По хаоса, който се откри пред погледа ѝ, установи, че скоро оръжията на Алегра ще свършат. Момичето бе коленичило в средата на огромно легло с балдахин и прегръщаше отчаяно разкъсаната завивка. Лицето ѝ беше станало на петна от гняв, дългите ѝ мигли бяха слепени от плач. Когато Лоти я загледа спокойно, Алегра нададе оглушителен писък и грабна куклата на Лоти, която беше последният предмет върху леглото ѝ. Вдигна я и хвана крака ѝ.

— На твоє място не бих го направила. — Въпреки че Лоти говореше тихо, гласът ѝ бе достатъчно заплашителен, за да възпре момичето. Особено когато отиде до вратата и я заключи.

Алегра, която гледаше с див поглед и дишаше тежко, бавно остави куклата.

— Другите не те ли предупредиха? Никой не трябва да ме доближава, когато изпадна в такова състояние. Аз съм луда, не знаеш ли? Не мога да се владея. Може да те набия, да те одраскам или... или... — Тя оголи белите си зъби — Господи, мога дори да те ухапя.

— Тогава и аз ще те ухапя! Имам опит, знаеш ли. Навремето ухапах дори краля.

Алегра я изглежда с отворена уста.

— Краля на Англия?

— Точно същия. Минаха цели шест седмици, докато следите от зъбите ми върху ръката му изчезнат. А може би бяха и осем.

В действителност бяха минали само три седмици, но Лоти имаше чувството, че малко преувеличение няма да навреди.

Тя се доближи до леглото. Алегра се отскочи назад.

— Предупреждавам те. Не се доближавай! Ако го направиш, ще престана да дишам, докато посинея.

— Давай. Не те спирам. — Лоти седна в края на леглото и се усмихна лъчезарно. По-скоро объркана, отколкото бясна, Алегра пое дълбоко дъх, стисна устни и изду бузи. Очите ѝ изпъкнаха, а лицето ѝ бавно стана от розово синьо, а през това време Лоти броеше. Когато стигна до тридесет и пет, Алегра шумно изпусна въздуха и падна върху възглавницата.

— Не можа да ме впечатлиш — отбеляза Лоти, като клатеше съжалително глава. — Когато сестра ми веднъж даде последното парче сладкиш на брат ми, задържах дъха си почти две минути. И накрая сестра ми плачеше, а Джордж на колене ме молеше да изям сладкиша.

Алегра се изправи, наведе глава като бик пред атака.

Съвсем очевидно беше оставила за накрая най-лошото предупреждение.

— Ако не напуснеш веднага стаята ми, ще изкрещя!

Лоти само се усмихна.

Алегра отвори уста.

Но изкрещя Лоти. Беше наистина писък шедьовър, с пълно гърло, от силни дробове, с който би се гордяла всяка оперна певица и би се пукнало всяко тъпанче в радиус от петдесет метра. Ако бе останало здраво парче порцелан в стаята, щеше да се разбие на хиляди парчета.

Когато спря да пищи, Лоти осъзна, че някой блъска с юмруци по вратата и мъжки глас вика името ѝ. Вратата се откъсна от пантите и сгромоляса в стаята. Хейдън връхлетя вътре и остана изумен като видя, че Лоти седи мирно на леглото, невредима и с бодра усмивка на уста, а Алегра лежи зашеметена с ръце на ушите.

Марта и един белобрад господин, навярно лекарят от селото, стояха с учудени лица зад Хейдън. С едно прегракнало изхълцване Алегра скочи от леглото, мина покая баща си и се хвърли в ръцете на Марта. Тя плачеше, прегърнала огромната талия на жената.

— О, Марта, моля те, махни я оттук! Ще бъда послушна, кълна ти се. Ще правя всичко, което иска баща ми. Само не й позволявайте да ме ухапе или още веднъж да нададе този ужасен писък.

Докато Алегра, хълцайки, криеше лице в гърдите на Марта, Лоти стана от леглото. Хейдън я гледаше, като че ли беше смесица от Атила, предводителя на хуните, и Жана Д'Арк.

— Мисля че ще поспи — каза Лоти и като отправи остър поглед към лекаря, добави: — Без опиум.

След което пристегна колана на халата и се отправи към спалнята си. В коридора стояха Меги, Джем и останалите слуги. Те я гледаха с новопридобита смес от изумление и респект.

— О, милейди, мислехме че младата госпожица ще ви убие — започна Меги. — Никога не съм виждала господаря такъв. Избута Джем и започна сам да разбива вратата.

Когато Лоти мина край нея и с усмивка си представи как Хейдън се е хвърлил към вратата като рицар, който бърза да спаси дамата на сърцето си. Слугите от двете страни й се поклониха. Тя знаеше, че извинението на Алегра може спокойно да почака до утре. А за слугите възможността, да се радват необезпокоявани на нощната си почивка беше много по-важна от слуховете, които твърдяха, че е била метреса на всеки благородник в Лондон.

Те бяха доволни, че сега Лоти е тяхната господарка.

Как можех да открия какви потресаващи тайни се крият в сърцето му?

След тази нощ Алегра стана образцова ученичка. Всяка сутрин точно в десет тя идваше на урок с прясно колосана престилка и прилично завързани с панделка чорапи. Седеше до масата със скръстени ръце и послушно спрягаше латинските съществителни или казваше без грешка таблицата за умножение. Можеше да намери Маракеш на глобуса или да разкаже така историята за остготите и вестготите, че от очите на римляните биха потекли сълзи от умиление.

Вече не бе необходимо Лоти да изтърсва всяка сутрин обувките си или да крие шапките си — в случай че някоя коза посети спалнята ѝ. Тъй като и Алегра, и призракът бяха в добро настроение, всички обитатели на къщата се радваха на несмущавана нощна тишина. Като че ли в имението Оукуайлд най-сетне бе настъпило примирие.

Но без необходимостта да обуздава Алегра Лоти скоро започна да страда от скука. Хейдън бе все така недостъпен и се отнасяше към нея с резервирана любезност, както навярно би се държал с някоя втора братовчедка. И въпреки че бе благодарна заради компанията на върната си приятелка, Лоти не можеше да се твърди, че Хариет я забавлява особено. Главната ѝ тема на разговор обикновено беше сладкишът, който ще поднесат с чая.

Беше мрачната утрин на един вторник. Лоти и Алегра бяха в класната стая. Стояха пред прозореца и наблюдаваха капките дъжд, които обливаха стъклата на прозорците. Между две капки Лоти почувства как очите ѝ се затварят, а прозевките на Алегра бяха заразителни. Когато и двете почнаха да клюмат, Лоти енергично

затвори учебника, а Алегра я изглежда виновно и започна да пише бързо в тетрадката.

Лоти стана.

— От няколко седмици се занимаваме с Магелан и Де Сото. По-добре ще разберем как се е чувствал един изследовател, ако предприемем една експедиция.

— Експедиция?

Въпреки че Алегра не изглеждаше толкова подозрителна както обикновено, в очите ѝ заблестя пламъче на интерес.

— Знам, че в тази къща има повече от петдесет стаи, а аз не съм видяла и половината. Защо не започнем от тавана и да не ги разгледаме отгоре на долу. Кой знае, можем да открием някакво скривалище или таен ходник, за което шушукат Меги и Джем.

— Ами баща ми? Той няма да е въодушевен, ако разбере, че не съм довършила урока.

Устните на Лоти се разтвориха в широка усмивка.

— Според слуховете баща ти и управителят са заминали за Боскасъл и няма да се върнат до късния следобед. Марта отиде да посети сестра си в селото. — И тъй като Алегра не изглеждаше все още убедена, Лоти ѝ подаде ръка в очакване. — Ела, малка конквистадорке, чака ни свят, който трябва да бъде открит.

В един такъв мрачен и бурен ден, в който дъждът плющи по покрива с многото фронтони, най-хубавото място беше уютният таван. Свързаните една с друга мансарди, пълни с ракли с проядени от молците дрехи и нахвърлени детски играчки, забавляваха Лоти и Алегра през по-голямата част от предобеда. В един ъгъл Лоти откри шарено люлеещо се конче. Тя внимателно погали грубо изрязания врат и се попита дали не е принадлежало на Хейдън.

Около обяд те напуснаха тавана с петна по чорапите и паяжини в косите. Алегра мълчеше, но Лоти говореше непрекъснато на доведената си дъщеря и изглеждаше весела и доволна и за двете.

Задържаха се за малко на втория и третия етаж, но там откриха само спални и приемни, запуснати и прашни, неизползвани от години. Точно когато бяха открили галерия с портрети, чуха стъпки зад гърба си. Лоти хвана Алегра за ръка и двете избързаха по задната стълба. След като разбраха, че това е Меги с купчина чисто бельо, Лоти настойчиво пошушна:

— Ела, Де Сото. Това са проклетите англичани, които нападат корабите ни и искат да плячкосват.

Когато стигнаха до приземния етаж, Лоти бе останала без дъх от смях и дори Алегра се бореше с усмивката. Слязоха по парадното стълбище и се отзоваха в широк коридор с врати от двете страни. Лицето на Алегра отново стана мрачно. Искаше да се върне в началото на коридора.

— Не трябва да влизаме тук. Тук е забранено.

Лоти бавно се обърна и отново видя двойната врата в края на коридора. Намираха се в западното крило, точно на мястото, където през онази нощ беше чула призрачните звуци на пианото. Алегра гледаше виновно през рамото ѝ и гласът ѝ стана по-настойчив.

— Наистина трябва да си вървим. Тук не е позволено да играем.

Лоти обаче беше неудържимо привлечена от вратата. Точно тук Хейдън я беше прегърнал с горещите си жадни ръце.

Тя тръгна бавно към нея.

— Какви изследователи сме — тихо попита тя, — ако бягаме при първата опасност. — С разтреперани пръсти посегна към една от дръжките.

— Няма да стане — Алегра се приближи до вратата, също привлечена като с магнит. — Тази врата е заключена повече от четири години. Само Марта има ключ.

Лоти знаеше, че не трябва да окуражава Алегра да не слуша баща си. Но любопитството скоро премахна всякакви угризения на съвестта. Ако няма какво да крие, защо Хейдън ще държи, вратата да остане заключена.

Заинтересувана, Алегра се приближи, когато Лоти вдигна ръка към кока си и извади една от фибите. Тъй като не носеше шапка, трябваше да се задоволи с нея. След няколко минути човъркане, съпроводено с тихи ругатни, почувства как ключалката поддаде. Тогава се изправи. Алегра стоеше плътно зад нея и тя чуваше ускореното дишане на детето. Подаде ледената си ръка на Алегра, не съвсем сигурна дали трябва да вдъхва смелост на нея или на себе си.

Когато Лоти отвори внимателно вратата, от устата ѝ се изтръгна неволна въздишка. Осмогълното помещение беше неизказано красиво — просторно и елегантно без тъмните махагонови мебели, които задръстваха останалата част на дома. Наредбата бе в гръцки стил,

който преди няколко години беше последният писък на модата във висшето общество. Стените бяха облицовани с бели лакирани дървени панели, свързани по краищата с позлатени листа. Рисувани ръчно цветя украсяваха всеки корниз или фриз. Около стените имаше тънки колони, които се извисяваха към куполообразен стъклен таван, който напук на сивото небе приемаше и последната дневна светлина. Ламперията под него беше боядисана в синьо и украсена с пухкави бели облачета.

— Винаги съм си представяла така небето — прошепна едва чуто Лоти, сякаш да не смути тишината. Освен мекото трополене на дъждовните капки върху стъклото, единственият звук в помещението бе от меките им обувки, когато, хванати, за ръка тръгнаха по паркета.

Ако това тук беше небето, то тогава жената от портрета над бялата мраморна камина навярно бе ангел. Когато Лоти порасна достатъчно, за да може да скочи от леглото и да изтича към първото огледало, тя знаеше, че е красавица. Но това божествено създание с развети смолисти къдрици и с усмихнати виолетови очи беше наистина неописуемо красиво.

Добре че все пак Нед се е сетил да не ми изпраща брюнетка...

Когато си припомни тъжните думи на Хейдън, Лоти несъзнателно докосна с ръка собствената си коса. За пръв път я намери безцветна, бледа сянка на онова, което трябва да бъде женската коса.

Феята от картината нямаше алабастровия тен на английските рози, а чувствена галска мургава кожа. Гледаше някого, застанал отляво на художника, някой, който бе накарал пицните ѝ устни да се присвият, а очите ѝ да заблестят с неизказано обещание. Не беше за вярване, че тази жизненост е изчезнала завинаги. Въпреки че бе прикована към лененото платно, Жюстин изглеждаше по-жива, отколкото повечето жени можеха да се надяват. Тя беше от богините, заради които един мъж може да умре или да убие.

Лоти бе толкова впечатлена, че изобщо не почувства кога Алегра се е освободила от ръката ѝ. Тя се обърна и откри, че детето стои пред портрета на майка си и я гледа със зловеща отчужденост.

— Майка ти е била чудно красива — каза Лоти, като се помъчи неловкостта ѝ да не проличи.

Алегра сви рамене:

— Вероятно. Не си я спомням.

С надеждата да прекъсне прелъстителното въздействие на портрета, Лоти мина зад гърба ѝ и установи, че това не е ателие, а музикален салон. В ъгъла до нисък диван бе поставена позлатена арфа. В отсрещния ъгъл се намираше един клавикорд, характерен всъщност за музикалните салони от миналия век. Но центърът на помещението бе зает от виенски роял, лакиран в бяло, за да подхожда по цвят на обстановката. Капакът му беше отворен, а извитите му крака бяха образец за грация.

Лоти пристъпи към инструмента и нежно прокара пръсти по блестящите клавиши от слонова кост и черно абаносово дърво. Не можеше да се открие и прашина. Ако Марта беше единствената, която имаше ключ за помещението, значи много грижливо пазеше паметта на някогашната си господарка.

Лоти стрелна Алегра с крайчеца на окото си и попита:

— Можеш ли да свириш?

Момичето се пусна от ръката ѝ и се скри зад гърба ѝ.

— Разбира се, че не. Баща ми никога не би позволил.

Лоти сбърчи челото си. Върху поставката за ноти бяха нахвърлени пожълтели партитури, като че ли притежателката им е излязла за следобедния чай и всеки момент ще се върне. Когато Лоти седна на столчето, обзе я чувството че осквернява светилище.

За да раздвижи пръстите си, започна с няколко неравни акорда, а после засвири лека мелодия. Пианото имаше великолепен звук — мощен и величествен. Лоти винаги свиреше с удоволствие на всевъзможни музикални инструменти. Много преди Стърлинг да ѝ наеме учител по музика, Лора, Джордж и тя бяха прекарвали много приятни вечери около малкото раздрънкано пиано в салона на лейди Елинор.

След няколко минути пръстите ѝ умело се плъзнаха по клавишите и засвириха един бърз пасаж от „Музика на водата“ от Хендел, която Лоти много обичаше. Скришом през рамо тя поглеждаше към Алегра.

Детето наблюдаваше клавишите с израз на възторжено опиянение, какъвто Лоти не бе виждала дотогава. Като смени темпото. Лоти засвири весела шотландска танцова песен, извърна се към Алегра и запя с преувеличен шотландски акцент:

*Жена ми е мъжско момиче.
Не иска въобще да ме чуе.
Продаде палтото си снощи.
и седна отново да пие.
Не иска изобщо да ме чуе.*

Не след дълго и Алегра припяваше и потропваше в такт. След третата строфа тя се включи в рефрена, отначало плахо, но самочувствието ѝ нарастваше с всяка следваща нота. Гласът и бе плътен алт, перфектно допълнение към сопрана на Лоти.

Лоти не можеше да понесе, че душицата на Алегра отново ще се скрие в черупката си. След като изпяха всички строфи започнаха да си измислят нови. Така се кикотеха над комичните импровизации, че едва можеха да ги изпеят. Никой от двете не забеляза, че не бяха плътно затворили вратата.

* * *

Музика и смях!

Нещо, което Хейдън мислеше, че никога повече няма да чуе в имението Оукуайлд. Когато един срутен мост преждевременно прекъсна пътуването до Боскасъл, той бе принуден да се върне и сега чуваше как музиката и смехът кълтят из дома му.

Стоеше в преддверието, заслушан в призрачното ехо, а дъждовната вода капеше от периферията на шапката му. За миг си помисли, че времето е обърнало своя ход и миналото се е върнало.

Видя се как върви по коридора, водещ към музикалния салон, с леки крачки, ненатежали от мрачни предчувствия. Отваря вратите и вижда Алегра, все още малка и пухкава, в скута на майка си. Косите на двете са се сплели, а Жюстин поставя пълничките пръстчета на Алегра върху клавишите и пее със сладкия си глас нежна приспивна песничка. Хейдън се е облегал на рамката на вратата просто да ги погледа. За негово облекчение под очите на жена му ги нямаше сенките, които предвещаваха злото.

— Папа! — изчуруликва радостно Алегра и очите ѝ заблестяват, когато го вижда. Тя се плъзва от скута на майка си и изтичва към него. Когато притиска меките си бузки до неговите, той затваря очи и вдъхва сладкия ѝ детски аромат.

Когато ги отвори, се видя все така стърчащ насред преддверието, с празни ръце и с натежало от загубата сърце.

— Милорд — учудено заговори Джил, — вие сте съвсем мокър. Мога ли да взема шапката и палтото ви?

Хейдън не отговори. Отпрати лакея с безмълвен жест и тръгна към музикалния салон.

Лоти и Алегра бяха така погълнати от удоволствието, че не чуха стъпките му. Не забелязваха, че отдавна не са сами, докато капакът не падна с трясък и двете вдигнаха глави.

За съжаление всяка дума, която излизаше от прекрасната му уста, беше една красива лъжа, изречена, за да ме прелъсти.

Лоти се надигна от столчето и погледна Хейдън, застанал над блестящата повърхност на рояла. Видя, че не бе успял да махне палтото и шапката си. Дъждът капеше върху паркета, а очите му бяха закрити от периферията на шапката. С края на очите си Лоти виждаше как Алегра наведе рамене и сякаш се смали. На Лоти ѝ се прииска да тропне с крак.

— Кой ви пусна тук? — мрачно попита Хейдън.

— Никой — отговори Лоти спокойно, но едновременно с това и разгневено.

Той обърна обвиняващия си поглед към дъщеря си.

— Алегра?

Детето поклати изразително глава.

— Нямам ключ.

Той свали шапката си. И когато видя очите му, на Лоти ѝ се прииска да не беше я свалял.

— Как, по дяволите, попаднахте тук. Знаете, че съм забранил.

— Играхме си на откриватели — осведоми го Лоти и искаше с това да отклони вниманието му от детето.

Планът ѝ като че успя. Хейдън пристъпи към нея с присвити очи и стиснати зъби и я прикани да продължи. Тя повдигна рамене.

— Както навярно знаете, няма нищо по-съблазнително за един откривател от забраненото.

За момент в леденостудените му очи припламна нещо едновременно и опасно, и съблазнително.

— Как го направихте? Откраднахте ключовете от Марта ли?

— Разбира се, че не. Никога няма да позволя на Алегра да краде.
— Лоти кръстоса благопристойно ръце. — Отворих ключалката с фиба.

Известно време Хейдън не можеше да повярва, после силно се изсмя.

— О, добре. Не насърчавате дъщеря ми да краде, но нямате скрупули да ѝ покажете как се разбиват ключалки.

Алегра се приближи и го дръпна за ръката, но той не реагира, защото беше зает да гледа мрачно Лоти.

— Какво беше планирала за следващите часове? Да я научиш как се спира карета със зареден пистолет?

Преди Лоти да отговори, Алегра отново го задърпа за ръкава и този път успя да насочи вниманието му към себе си.

— Не ме е учила да разбивам ключалки. Тя сама го направи. — Гласът ѝ се повиши — И знаеш ли защо? Защото забеляза, че ми е скучно, че в действителност съм нещастна, а тя е единствената в тази къща, която се старае да промени това.

Хейдън и Лоти се спогледаха, изумени от това страстно избухване. Лоти не беше и мечтала, дори и след милион години, да бъде защитена от Алегра. Когато погледна към лицето на момичето, я обзе неочаквана нежност към доведената ѝ дъщеря. Хейдън обаче не споделяше сантименталните ѝ чувства.

— Мащехата ти навярно не е съвсем запозната с правилата в този дом, но ти, млада госпожице, със сигурност ги знаеш. Нямах абсолютно никакво извинение за своето непослушание. — И със сериозна физиономия поклати глава. — Дълбоко съм разочарован от теб.

— Това не е новост, татко. Винаги си бил разочарован.

По-малко зле би било, ако Алегра бе избухнала в сълзи, но тя се обърна и излезе през вратата с твърди стъпки и с ръце, стиснати в юмруци.

С потисната ругатня Хейдън обърна гръб на рояла, само за да срещне погледа на първата си жена върху портрета. Лоти беше благодарна, че не може да види очите му в този момент. Изведнъж я осени прозрението, кой е застанал вляво от художника. Усмивнатите очи и присвитите устни на Жюстин бяха обърнати към Хейдън.

— След смъртта ѝ — започна той със сух глас, приличен на гробищен прах, — прекарах повече от две седмици в тази стая. Отказвах да се храня, не спях и не исках да видя дъщеря си. В деня, в който накрая намерих сили да изляза през тази врата, се заклех, че докато съм жив, чужд крак никога повече няма да престъпи този праг. — Той обърна гръб на портрета и на Лоти, като че ли повече не можеше да понесе да гледа и двете.

— Извинявайте — прошепна Лоти, която за пръв път осъзна значението на необмислената си постъпка.

— За какво ми се извинявате? — попита той, като въртеше шапката в ръцете си. — Че не сте уважили желанието ми? Или че подучвате дъщеря ми да ми отговаря? Или че вашата намеса забива клин между нас двамата?

— Ако смятате, че давам лош пример на дъщеря ви, не разбирам защо изобщо ме взехте със себе си в Оукуайлд.

Хейдън посочи с юмрук към вратата.

— Защото исках и тя да стане като вас.

Лоти го изгледа изумена, напълно изненадана от думите му.

— Исках да използва разума си, да намери изход от положението, в което се намира, и да не бъде роб на настроенията си. Исках да стане като вас умна, силна, изобретателна и самостоятелна.

Когато Лоти се вгледа в страстните му очи, гърдите ѝ се затоплиха от едно забележително чувство, като че ли нещо в нея се разтопи. Тя заобиколи пианото и се приближи толкова близо до него, колкото ѝ позволяваше смелостта.

— Кълна ви се, че не исках да се случи нищо лошо, когато доведох тук Алегра. Не я ли чухте как пееше и се смееше като всяко десетгодишно дете. За няколко часа тя беше щастлива.

— Майка ѝ също обичаше да пее и да се смее. За съжаление след веселостта на Жюстин неминуемо следваше страдание за останалите, включително и за нея.

— Както и за вас? — добави Лоти Хейдън не отговори.

Тя въздъхна.

— Как ще ме накажете за грешката? Навярно ще ме изпратите без вечеря в леглото?

— Не ставайте смешна. Въпреки че се държите като дете, вече не сте.

— Но не съм ви и слугиня — възрази разпалено тя. — Макар че, изглежда, ме смятате за такава.

Когато той се обърна и тръгна към вратата, хладно пренебрегнал думите ѝ, Лоти си пожела да изпадне в бяс като Алегра, да вземе ценната порцеланова статуетка от камината и да я хвърли след него.

— Навярно не умопомрачението е виновно, задето жена ви е вкарала в леглото си друг — извика след него тя. — Виновно е непоносимото ви безразличие.

Хейдън застина на мястото си, върна се с отсечени движения и се изправи срещу нея, а ледът в очите му беше заменен от пламък. Лоти не се учуди, когато видя как от влажната вълна на палтото му изведнъж започна да излиза пара. Той я избута с твърдото си мускулесто тяло до пианото и със силните си пръсти обгърна врата ѝ.

Но вместо да я удуши, впий устни в нейните. Тя не очакваше, че целувката, с която я наказваше, ще ѝ достави такова удоволствие, че необузданата му груба сила ще я разтърси така дълбоко, а страстните движения на езика му ще я разтреперят. Той я целуваше, като че ли тя му принадлежи, като че ли винаги го е правил и вечно ще го прави. Това беше любовникът от съня ѝ и тъмната сила на целувката му я накара да потъне в бездна от опасни чувства.

Останала без сили, тя се притисна по-силно към него, когато той най-сетне откъсна устните си от нейните. Той махна пръстите си от раздърпания ѝ кок и я изгледа с жаден поглед под тежките си клепки.

— Мога да ви уверя, милейди, че не безразличието ме държи далеч от леглото ви.

Както внезапно я беше сграбчил, така и внезапно я пусна, напусна стаята с отсечени стъпки и затвори вратата с такъв трясък, че струните на арфата зазвъняха протестиращо.

Когато, потресената до дъното на душата си, Лоти се отпусна пред рояла, Жюстин я гледаше с весели искри в черните си очи.

Тази нощ Лоти лежеше будна с опънати до крайност нерви. Мирна тишина обгръщаше къщата и спящите ѝ обитатели, но тя само усиливаше нарастващото ѝ безпокойство. Дори някой от яростните пристъпи на Алегра би бил желано разнообразие. По едно време реши

да отиде в стаята на Хариет, но когато влезе, приятелката ѝ спеше кротко като агънце.

Обърна се настрана и легна върху завивката, както и върху учудения Мистър Скокльо. Опита се да задържи котарака, но беше вече късно. Наскърбен и уплашен, той скочи от кревата и изтича към вратата, отвори я с лапа и напусна спалнята, очевидно търсещ по-добра компания.

Лоти отново се отпусна на възглавницата.

— Изглежда днес не мога да направя никого щастлив — каза тя на Мирабела, която се бе свила на възглавницата до нея. — Особено съществата от мъжки пол.

Затвори очи, но веднага ги отвори отново. В действителност тя се страхуваше повече от съня, отколкото да стои будна. Защото със съня идваха кошмарите и в тях тя отново щеше да се озове в ръцете на един непознат върху брулената от бурята скала. Непознат, чиято целувка щеше да е също толкова сладка, колкото и целувката на мъжа ѝ. Лоти гледаше сенките, които трептяха по тавана. Трябва да прибави в романа нова сцена, в която безстрашната героиня отхвърля страстните домогвания на подлеца, който хитро я е подмамил да се ожени за него. Сцена, в която тя високомерно ще му съобщи, че е по-добре да умре, отколкото да приеме целувката му. Защото честната смърт е за предпочитане пред липсата на достойнство и срама, които идват с усещането за твърдата му жадна уста върху нейната, за прекрасния допир на езика му, за милувката на пръстите му по врата ѝ...

Прехапала долната си устна, за да пресече предателската възбуда, Лоти се обърна по корем. Точно бе потънала в неспокоен сън, когато дочу музиката от пианото, но този път без ридания.

Лоти отвори очи. Първият ѝ импулс бе да се завие през глава, но не успя да се раздвижи, само затаи дъх и се заслуша.

Далечната музика бе едновременно прекрасна и ужасяваща, звучеше с непремерена страст, а всеки тон съдържаха частица лудост.

— Жюстин, — прошепна тя. Откакто видя портрета ѝ, не можеше да я определя като призрак. Замисли се коя сила е толкова могъща, че да накара една жена да излезе от гроба. Дали Жюстин иска да я прогони, защото смята, че ѝ е откраднала любовта на Хейдън?

Или иска да я предупреди да не допусне и тя същата грешка: да повери на Хейдън сърцето си, а после и живота си.

Лоти скри глава под възглавницата и запуши уши. Но не можа да избяга от необуздания гняв, който струеше от музиката.

Когато пиесата достигна своята кулминация, Лоти отметна възглавницата, приближи се до тоалетната масичка и започна да рови между панделките, токите и връзките за чорапи, докато не намери онова, което търсеше — една дълга и опасна игла за шапка.

Тя я поддържа на светлината на камината, любувайки се на блясъка ѝ. Очевидно Жюстин е забравила, че Лоти имаш ключ към царството ѝ. А ако това царство се е превърнало в ад, тя лично ще поеме риска да се срещне с дявола.

Хейдън беше в лошо настроение. Крачеше по тихите коридори на дома и се укоряваше за глупостта си. Най-напред искаше да накаже Лоти с целувката, но в края на краищата беше наказал себе си. Леглото му се бе превърнало в инструмент за изтезание, а студените му желяза бяха непоносима противоположност на изкусителната топлина на ръцете на Лоти.

Осмелявайки се да отвори вратите на музикалния салон, бе пуснала демоните на свобода. Като че ли част от него бе погребана в това помещение, заедно със спомените за Жюстин. Лоти не се бе съгласила да го остави да се превърне в прах, погребан в сянката на призраците. С нейните глупави песни и силен смях бе влязла в душата му и я бе извадила на светло.

Дори Жюстин беше избягала от храбрата ѝ решителност. В момента, в който се целуваха, присъстваше само Лоти, с подканващите си устни, потрепващи като пламък под неговите, горещи, сладки и отзивчиви. А когато, вместо да го отблъсне, тя обви малките си ръце около яката на ризата му и се притисна до него, изпита чувството, че нещо в него се събуди за нов живот.

Още по-обременяващ от целувката беше моментът, в който ѝ заяви, че иска Алегра да прилича на нея. Възхищаваше се от смелостта ѝ, от ума ѝ, от нежеланието ѝ да спазва задушавашите правила на обществото. Стори му се, че ще се пръсне, когато започна да разбира, че се влюбва в нея.

Хейдън изтръпна. Тази мисъл бе много по-ужасна от някакъв си ридаещ дух от миналото. Последния път, когато изгуби сърцето си, заедно с него загуби и разума си. Като че ли за да му припомни цената на такава глупост, до ушите му достигна дива музика на пиано, която грубо проникна в съзнанието му с красотата и лудостта си.

Хейдън тръгна несъзнателно към източника на шума, като се страхуваше, че Лоти, без да иска е отключила сила, която може да унищожи и двамата им.

С развята нощница Лоти бързаше през тъмния коридор. Тъй като добре знаеше, че всички слуги са се изпокрили в леглата си, не изгуби време да си облича халата. Колкото повече наближаваше западното крило, толкова по-силно звучеше музиката. Но тя не беше готова да се отметне от намерението си. Не се ръководеше вече от смелост или любопитство, а от страстното желание да се изправи срещу жената, която отказваше да освободи сърцето на Хейдън.

В действителност Лоти се страхуваше както никога досега. Стигна до дългия изоставен коридор, а тракането на зъбите ѝ звучеше по-силно от музиката. Когато доближи вратата в края на коридора, тя очакваше, че крилата ще се разтворят от само себе си с покана, зад която се крие капан.

Вкочанясалите ѝ пръсти едва успяха да хванат дръжката на вратата. Когато я натисна, не се случи нищо. Вратата беше заключена, както днес следобед, когато те с Алегра стояха пред нея. Ръцете на Лоти се потяха толкова силно, че два пъти изпусна иглата, преди да отвори ключалката.

За миг се поколеба. Ще отвори вратата — и какво ще види? Дали няма да открие едно обвито в пламъци същество, което иска да я унищожи? Или клавишите щяха да се движат сами, напътствани от невидима ръка?

Зашеметена от тази картина, тя натисна дръжката и си пожела музиката да престане, както през първата нощ, която прекара в имението. Но когато отвори вратата, тоновете се разнесоха така мощно, че Лоти почувства как сърцето ѝ започна да бие в същия ритъм.

Просторният салон бе потънал в мрак. Въпреки че дъждът бе престанал преди часове, през стъкления таван се виждаха черните

облаци по нощното небе. Те се носеха пред луната и портретът на Жюстин ту се обливаше в светлина, ту потъваше в мрак.

Капакът на рояла беше отворен, така че от вратата не можеше да се види кой седи пред клавиатурата. Лоти бавно заобиколи инструмента, като се закле, че няма да се разкрещи, независимо какво открие от другата страна на рояла. Оттам се разнесе опияняващият мирис на жасмин, който я обви като отровен облак, от който ѝ прилоша.

Когато заобиколи капака, пред рояла седеше жена, облечена изцяло в бяло, с разпуснати по раменете черни коси. *Жюстин*.

Лоти не можеше да извика, дори и да искаше. Страхът беше стиснал гърлото ѝ.

Един полъх на вятъра разнесе облаците. Лунната светлина нахлу през стъклото на тавана и разкри чертите не на жена, а на дете, облечено в нощница, в която можеше да се събере два пъти.

Алегра.

Запленена от силата на музиката на доведената си дъщеря, Лоти се препъна и трябваше да се хвана за рояла, за да не падне. Малките пръсти на Алегра се плъзгаха по клавишите и изтръгваха от инструмента тонове, изпълнени с толкова ярост и страст, каквито не можеше да изсвири никое дете на нейната възраст. Докато свиреше, по бледото ѝ лице се стичаха сълзи, но беше толкова концентрирана, че не погледна нито веднъж извън нотните листове, дори и когато Лоти попадна в полезрението ѝ.

Алегра удари по клавишите и с мощен акорд завърши ноктюрното.

— Как? — прошепна Лоти в оглушителната тишина, която настъпи след това.

Алегра скри ръцете си в скута. Изведнъж те отново станаха ръце на дете, непохватни и безпомощни.

— Има един таен проход зад камината, който води до втория етаж. В него си играехме на криеница с мама. Папа... — тя се препъна на думата — ... баща ми не можеше да ни намери, когато се скриехме там.

— Имах предвид — как се научи да свириш така? — Лоти посочи клавишите и ужасът, който я обзе, я лиши от говор. — Е?

— Мама ми преподаваше, докато беше жива. — Момиченцето изпъна слабите си рамене — За мен не беше трудно, както за останалите хора.

Лоти поклати глава. Алегра нямаше представа, че е дете чудо.

— Мислех, че вече не си спомняш за майка си.

— О, много добре си я спомням. — Очите на детето заблестяха страстно. — Той не иска, но аз го правя. Тя беше мила, добра и весела, винаги пееше и се смееше. Можех с часове да седя в скута ѝ и да рисуваме или да пеем нова песен. Позволяваше ми да нося всичките ѝ шапки и пиехме чай с куклите ми.

Лоти тъжно се усмихна и ѝ се искаше и тя да има такива спомени от майка си.

— Навярно много ти липсва.

Алегра се изправи от столчето пред пианото. Тръгна напред-назад по паркета и повдигна с две ръце тънката ленена материя, за да не се препъне в края на огромната нощница.

— Не исках да се правя на призрак. Когато баща ми отсъстваше, идвах тук и свирех на пианото. Изобщо не ми е идвало на ум, че слугите чуват, докато една сутрин не чух как Марта и Меги си шепнеха, че в къщата има призраци.

— Но не престана?

— Не — изгледа я упорито Алегра. — Не престанах. След известно време започнах да свиря дори и когато папа е в къщи. Когато веднъж беше отпътувал за Йоркшир, намерих на тавана един сандък, с нещата на мама. Взах една нощница, защото тя миришеше на нея.

Лоти кимна с глава. Това обясняваше аромата на жасмин.

Алегра погледна умолително към Лоти.

— Нямах нищо от нея, разбираш ли. Той всичко заключи. И отказваше изобщо да говорим за нея. Сякаш никога не е съществувала, а аз не можех да го понеса. — Момичето млъкна, а сълзите ѝ отново потекоха по бузите. — Мразя го! Мразя го с цялото си сърце!

Лоти незабелязано беше разтворила ръце и момиченцето се сгуши в нея. То обгърна талията ѝ с ръце и хълцаше така, че ѝ късаше сърцето. Докато галеше Алегра по меката дълга коса, тя вдигна очи и видя Хейдън да стои на прага на музикалния салон. Лицето му изглеждаше пепеляво на лунната светлина. Докато протегне ръка, отново бе изчезнал в сянката.

Лоти грижливо придърпа завивката върху спящото дете. Въпреки че лицето на Алегра беше още мокро от сълзи, тя спеше толкова всеотдайно, както могат да спят само децата. Вероятно щеше да се събуди чак на сутринта. Въпреки това Лоти се страхуваше да я остави сама. Тя се огледа и намери върху перваза на прозореца старата си кукла, която ѝ се усмихваше приятелски. Лоти сложи куклата в ръцете на Алегра, остави лампата да свети върху нощното шкафче и отвори внимателно вратата на стаята.

Намери Хейдън точно там, където предполагаше. Стоеше в средата на музикалния салон и гледаше към портрета на Жюстин. Луната се бе изместила и го осветяваше със сребърна светлина.

— Разбирам защо ме мрази дъщеря ми — каза горчиво той, когато чу стъпките на Лоти зад себе си. — В крайна сметка аз ѝ отнех майката.

Сърцето на Лоти спря за миг.

— Огледайте се из къщата — продължи той. — Освен този портрет няма никаква друга нейна картина, никаква бродерия, изработена от нея, никакъв акварел, нарисуван от нея — нито един спомен, че е живяла тук. Алегра беше толкова малка, когато майка ѝ умря. Мислех, че е по-добре просто... да я забрави.

Сърцето на Лоти заби отново, макар и неравномерно. Тя приседна в края на дивана, тъй като коленете ѝ отказваха да я слушат.

— Как сте могли да си помислите, че Алегра ще я забрави. Видно е, че и вие не си я забравил, нали?

Обърнат с гръб към портрета, Хейдън се приближи до рояла и с един пръст засвири първите тонове от Патетичната соната на Бетовен.

— След смъртта на майка ѝ ѝ забраних да свири на пиано. Вероятно съм се страхувал, че музиката и лудостта вървят ръка за ръка и едното не може без другото. Жюстин беше брилянтна пианистка. Ако беше мъж, щяха да я поканят да свири пред краля.

— И вие я обичахте — Лоти се страхуваше да не го обиди, ако попита за това.

Пръстът на Хейдън не улучи правилния клавиш. Той дръпна ръката си.

— Бяхме много млади, когато се оженихме. Аз бях на двайсет и две, а тя на седемнайсет. Отначало мислех, че резките промени в настроението са част от чара ѝ. Тя беше францужойка и не бе толкова сдържана като жените, с които бях израснал. В един момент се смееше, в следващия се нацупваше престорено наскърбена и предизвикаше скандал. След това плачеше и молеше за прошка. — Той тръсна глава, като че ли учуден от себе си — Не беше възможно да ѝ се сърдиш повече от няколко минути.

Лоти скришом погледна към портрета, след което ѝ се прииска да не беше го правила.

Хейдън седеше на столчето пред рояла, изгледа я и продължи:

— След раждането на Алегра капризите на Жюстин се превърнаха в меланхолия. Дни наред не спеше, а сред това прекарваше по няколко седмици в леглото.

— Навярно ви е било много трудно?

Той поклати глава, като че ли искаше да отклони състраданието ѝ.

— Имаше много мрачни дни, но имаше и весели. Когато Жюстин беше добре, всички бяхме щастливи. Тя обичаше Алегра повече от всичко. Да бъде майка, беше голяма радост за нея. Въпреки че понякога изливаше гнева си върху мен, никога не я видях да вдигне ръка срещу детето. — Лицето му внезапно потъмня толкова, че Лоти погледна към стъкления таван, за да провери дали луната не се е скрила зад облак. — Когато Алегра стана на шест години, Жюстин отново изпадна в тежка меланхолия. Мислех, че един сезон в Лондон ще я ободри. Ние се оженихме много млади и аз винаги се чувствах малко виновен, че я откъснах от светския живот, който тя толкова обичаше — Горчива усмивка се плъзна по устните му. — Най-добрите ми приятели, Филип и Нед, също я ухажваха преди да се оженим. В деня на сватбата те се смееха и се шегуваха, че съм измъкнал съкровището изпод носа им.

Всъщност съкровище с тъмни петна, помисли Лоти, но не посмя да каже нищо.

Хейдън стана и започна да се разхожда напред-назад из стаята, точно както дъщеря му беше направила преди няколко дни.

— В началото като че ли Лондон беше отговорът на моите молитви. Повече от две седмици Жюстин беше в центъра на

вниманието, най-красивата на всеки бал. След това състоянието ѝ започна да се влошава. Познавах много добре признаците. Престана да спи. Очите ѝ започнаха да блестят особено, смехът ѝ се изостри. Започна да се кара с мен за всяка дреболия. Имахме лоши сблъсъци. Казахме си неща, които бяха просто... непростими. Жюстин започна да закъснява нощем, да си слага много пудра и руж, флиртуваше безсрамно с мъжете дори и в моя присъствие.

— Какво направихте вие? — попита Лоти и с мъка се удържа да не го хване за ръка, когато мина покрай нея.

— Какво можех да направя... — Той мина пред нея и я погледна. — Когато един от моите загрижени приятели повика своя лекар, един високо почитан господин, който лекуваше предишния ни крал по време на болестта му, той само поклати глава и ме посъветва да я пратя в Бадлъм. — Хейдън коленичи пред Лоти и я хвана за ръцете. Погледът му се плъзна по лицето ѝ, а в очите му се четеше неимоверна мъка. — Знаете ли какво правят с пациентите в тази болница? Връзват ги за стената с вериги в тесни килии. Пазачите вземат от хората входна такса, за да влязат и погледат. Небеса, Жюстин не би преживяла там и една нощ.

Лоти не можеше да погледне нито него, нито портрета, не можеше да си представи тази млада, обичаща живота жена, прикована с верига за стената като диво животно, а зяпачите минават покрай нея и я сочат с пръст. Дори не усети, че плаче, докато Хейдън нежно не изтри с палеца си една сълза.

— Когато лекарят си отиде, съобщих на Жюстин, че на следващото утро заминаваме за Корнуол. — Той попипа белега под лявото ухо и леко се усмихна. — Тя не прие добре новината. Страхувах се, че ще извърши нещо лошо, затова и приготвих една голяма доза опиум. Лекарят ѝ ми беше дал едно шише за всеки случай. Не след дълго заспа като бебе. Трябваше да намеря екипаж за пътуването и да се сбогувам с приятелите си, затова я оставих на грижите на един слуга.

Хейдън стана. Навярно по-рано Лоти щеше да изслуша края на тази история със затаен дъх, но сега искаше да запуши с пръстите си устата му и да го помоли да не разказва за онази нощ.

Когато продължи, гласът му беше лишен от всякаква страст и звучеше толкова безизразен и далечен като луната отгоре.

— Когато се върнах, я намерих с Филип. — Неотстъпчивият му поглед накара Лоти да се закове на дивана. — И знаете ли кое беше най-лошото?

— Не — прошепна тя. Но беше късно. И двамата го знаеха.

— Той я бе накарал да си мисли, че съм аз. Тя беше болна, почти упоена и луда. Помислила е, че съм се върнал, за да се сдобрим. Ако не виждах, че тя почти не е на себе си, докато гледаше как го издърпвам от леглото, нямаше да дочакам дуела. Щях да го убия с голи ръце. — Той несъзнателно движеше ръцете си и напомни на Лоти за тяхната сила.

— Ако бяхте го направили, сега щяхте да седите затворен в Нюгейт, а Алегра нямаше да има баща.

Но щеше ли да бъде и без майка? Лоти не смееше да зададе този въпрос.

Хейдън прокара ръка през косата си и поклати глава.

— След като Филип избяга, всичко беше като в мъгла. Аз самият почти не бях на себе си. Спомням си как хванах Жюстин за ръка и я повлякох през къщата. Единствената ми мисъл беше да я отстраня от леглото, където тя... където той... — Той сви ръце в юмруци. — Тя не разбираше какво е направила. Спомням си как се беше сгушила в ръцете ми, как ме галеше, обвила ръце около врата ми, нещо, което бе правила стотици пъти. Гледаше ме в очите и говореше, че съжалява за ужасните обиди, които ми е наприказвала. Каза, че ме обича, и че би била щастлива, ако й дам шанс да докаже любовта си.

Той отпусна юмруци и загледа ръцете си, като че ли не бяха неговите.

— За един миг, когато я погледнах в чудно хубавите й очи, ми се прииска да я удуша, за да й спестя унижението да узнае какво е сторила.

— Добре, че не сте го направили — каза Лоти и скочи бързо от дивана.

Той я наблюдаваше подозрително как се приближава.

— Нямам нужда нито от съчувствие, нито от прошка.

— Не ви съчувствам — студено отговори тя, — а ви завиждам.

— Завиждате! — извика той. — И вие ли сте луда? Лоти поклати глава.

— Повечето хора изживяват живота си, без да са преживели любов като вашата с Жюстин.

Хейдън вдигна умоляващ поглед към тавана.

— О, боже, опази ме от романтичните измислици на една ученичка. — Ако това беше любов — извика той, — не искам никога да имам нещо общо с това чувство. То разрушава всичко.

— То обаче не е разрушило нито вас, нито дъщеря ви. Най-малкото до този момент.

— Откъде сте сигурна? Нали чухте какво каза Алегра. Тя ме мрази.

Лоти сложи ръце на кръста си.

— И защото ви мрази, изпада в истерия само при споменаването, че ще я пратите в пансион. Навярно това е и причината, поради която се е промъквала в тази стая и е играла на призраци, с плахата надежда, че вие ще влезете в тази стая, а не аз. О, небеса, тя не е виждала друг начин, за да насочи вниманието ви върху себе си, освен да се преоблече в дрехите на починалата си майка.

Дълго време Хейдън я наблюдаваше изумено.

— Това е абсурдно. Когато се опитвам да ѝ подаря нещо, тя го хвърля в лицето ми, както направи с куклата, която поръчах да ѝ направят.

— Само защото не иска от вас кукли и скъпи вещи. Тя иска да я погледнете! Да я погледнете само веднъж, без да виждате Жюстин!

Лоти не разбра кога гласът ѝ се е повишил. Знаеше само, че стои пред него и усеща топлината, която струи от тялото му, примесена с мириса на сапун за бръснене.

Хейдън протегна ръка и нави около пръста си една от дългите ѝ златни къдрици. Гласът му стана опасно тих.

— Какво става с теб, Карлота? Какво искаш?

Лоти също искаше той да я погледне само веднъж, без да вижда Жюстин. Искаше той да я увери, че не се е влюбила в един убиец. Но най-много от всичко искаше да я целуне! Искаше да се надигне на пръсти и да погали с устни устата му. Искаше да го целува, докато всички призраци — Жюстин и фантомът на неговата младост — напуснат стаята. Искаше да обвие врата му с ръце, да се притисне до него и да му припомни колко топла и утешителна може да бъде една жива жена.

И тя го направи.

*Как може моето предателско тяло да
копнее за ласките на един убиец?*

Хейдън остана втрещен, когато Лоти погали с устни челото му и почувства полъха на сладкия ѝ дъх. Затвори очи и един мускул затрептя на шията му, когато устните ѝ се доближиха до неговите. Езикът ѝ смело галеше най-чувствителни места. От гърлото му се изтръгна стон, а желанието го принуди и той да я целуне в отговор.

Прегърнал Лоти с две ръце, Хейдън покри устата ѝ със своята. Езикът ѝ го доведе до лудост със своите безмълвни обещания за наслада. Наслада, от която дълго време сам се бе отказал. Любовта и удоволствието за него бяха някак си неразделно свързани. Но Лоти искаше да даде, а не да вземе и той нямаше сили да откаже нейното великодушно предложение.

Докато не се огледа и не видя Жюстин. Тя го гледаше и му се усмихваше подигравателно.

Хейдън откъсна Лоти от себе си и шумно си пое дъх. Когато се осмели да я погледне как стои огряна от лунната светлина, с разпуснати върху раменете златни коси, с влажни и леко подути от целувките сочни устни и копнеещи сини очи, той осъзна, че и двамата са изгубени.

— Вече ви казах — каза той с толкова твърд глас, че сам едва си го позна, — не се нуждая от съчувствието ви.

— Мислиш ли, че всичко, което ти предложих, беше само съжаление?

Хейдън затвори очи и се мъчеше вътрешно да се предпази от уязвимостта на леко дрезгавия ѝ глас.

— Сигурен съм, че можете да предложите много неща, милейди. Но аз не мога да дам нищо в замяна.

— Защото всичко си дал на нея?

Въпреки че мълчанието му целеше да я обиди, Хейдън не се сдържа да хвърли едни последен поглед към Лоти.

В очите ѝ блестяха непролети сълзи, но малкото ѝ упорито чело не бе изгубило решителността си.

— Надявам се да бъдете щастливи двамата. Започвам вече да се убеждавам, че и двамата го заслужавате.

С тези думи жена му се обърна и излезе от помещението по същия начин, по който и дъщеря му го беше напуснала малко по-рано.

Като потисна една ругатня, Хейдън взе една от порцелановите овчарки от перваза на камината и яростно я запрати към портрета на Жюстин. Фигурката се счупи в лененото платно, без да остави и най-малка следа върху ангелското лице на покойната му жена.

На следващата сутрин Лоти седеше върху един камък близо до края на стръмните скали. Вятърът вееше полите на дрехата ѝ. Най-добре бе да заплаче, но знаеше, че сълзите ще бъдат издухани от лицето ѝ, преди да са потекли по бузите. Гледаше втренчено към морето, без да го вижда. Сърцето ѝ бе натежало, а в очите и горяха неизплаканите сълзи. Запита се дали Жюстин също е седяла тук и е гледала изсечените скали, върху които е завършил животът ѝ.

Лоти започна да разбира колко глупости е извършила от идването си в Оукуайлд. Искаше да изгони всички призраци от дома, но нямаше представа, че не домът, а сърцето на Хейдън се нуждае от покой. Въпреки смелостта и решителността си тя не знаеше как да се пребори с този невидим враг.

Наблюдаваше как прибоят се разбива с пяна върху скалите и си мислеше що за чувство ще е това, да бъдеш обичан с такава разяждаща страст. Но си спомни, че страстта и нарастващата ревност често вървят ръка за ръка. Желанието да притежаваш често се съчетава с порива да разрушиш онова, което не можеш да имаш.

— Жюстин — прошепна тя горчиво и погледна нагоре към сивото облачно небе, — защо не си отнесла всичките си тайни в гроба.

Тя затвори очи и се попита дали не си въобразява, че чувства във въздуха слаб аромат на жасмин. Когато отново ги отвори, до нея стоеше Алегра с вехтата ѝ кукла на ръце. Както обикновено, тя не поздрави, а направо изстреля думите:

— Баща ми каза, че ми позволява да ходя в музикалния салон и да свиря на пианото, колкото и когато си поискам.

Лицето на детето беше точно толкова намръщено, както обикновено, но Лоти за пръв път я виждаше толкова щастлива.

— Това е чудесно — каза тя и избърса една сълза, без да я види Алегра. — Толкова се радвам за теб.

— Защо тогава плачеш? — попита детето и се приближи.

— Въобще не плача — отговори Лоти. — Вятърът навя пясък в очите ми. — Но за съжаление не можа да сдържи сълзите си и те потекоха по бузите ѝ по-бързо, отколкото можеше да ги избърше.

— Не, не е вярно — отговори Алегра укорително. — Ти плачеш.

Тъй като не беше в състояние повече да отрича очевидното, Лоти закри лицето си с ръце. Тогава усети смаяна, как една малка ръка легна върху рамото ѝ.

— Защо плачеш? — попита Алегра още веднъж и гласът ѝ прозвуча още по-любопитно. — Някой лошо ли се държа с теб? Някой друг освен мен?

Лоти се усмихна през сълзи. Вдигна глава и се усмихна на детето с мокрите си очи.

— Никой не се е държал лошо с мен. Само малко съм тъжна днес.

— Ето, вземи — и Алегра ѝ протегна старата кукла. — Когато съм тъжна, понякога я притискам много здраво и се чувствам по-добре.

Изненадана от неочакваната щедрост на доведената си дъщеря, Лоти взе куклата и внимателно я притисна. За нейно учудване наистина се почувства по-добре, но не толкова, колкото в момента, когато детето сложи малката си ръка на рамото ѝ.

— Ние двете точно се канехме да закусваме — каза Алегра. — Защо не дойдеш с нас. Или не си гладна?

Лоти замислено погледна скръстените ѝ ръце. Хейдън нямаше нужда от нея, но дъщеря му имаше. Обърса последните сълзи и последва Алегра.

— Не ставай глупава — рече тя и размаха ръце, когато тръгнаха към къщи — Никога не ми се е случвало да не съм гладна.

Хейдън Сент Клер беше преследван от дух.

Този дух беше много по-страшен от онези, за които пишеха готическите романи. Той не стенеше като феята на смъртта и не хвърляше тайнствена светлина през прозореца на изоставена къща. Не дрънкаше с вериги в полунощ и не бродеше по коридорите на лунна светлина с глава в ръката. Вече не свиреше омайващи мелодии в музикалния салон и не го събуждаше от дълбок сън със задушливия аромат на жасмин, който всъщност би трябвало да се е изпарил през годините.

Въпреки това духът го преследваше и насън, и наяве, всяка минута от деня. Смело завладяваше всяка стая на дома му, докато не остана място, където да се скрие. Първият признак се появи в музикалния салон няколко дни след нощната среща с Лоти. Точно минаваше покрай вратата, когато чу странен звук. Спря се като закован, наведе глава и се заслуша. Звукът не беше напълно непознат, преди това го бе чувал много пъти, но това беше толкова отдавна, че звучеше като мелодия от някой сън.

Дъщеря му се смееше.

Неспособен да се откъсне от песента на сирената, той се върна обратно и надникна внимателно през вратата на салона.

Лоти, Хариет, Алегра и проскубаната кукла седяха около масата, инкрустирана с тиково дърво, и пиеха следобедния чай. Те носеха на главите си изкусни шапки, украсени с множество шарени панделки, пера, цветя и воалетки. Хейдън се вгледа и видя дори един препариран папагал, кацнал върху рамото на куклата.

Дори Мирабела беше с шапка — едно бебешко боне от дантела с цвят слонова кост, завързано под брадата ѝ с панделка. Алегра стискаше здраво шашнатото животно в скута си, за да не избяга и всеки път се кискаше, когато накипеното създание се мъчеше да смъкне панделката на шапката си.

Очевидно Хейдън беше единственият, който не бе поканен да пие чай в тази компания. Три от котетата, които Лоти му подари, седяха на масата и лочеха сметана от една чинийка, а тяхната жълта сестричка бе заета да гони опашката си около крака на масата.

Когато Алегра се опита да сложи една общита с рюшове фуста под елегантната премяна на Мирабела, Кратунчо и Мистър Скокльо един след друг побягнаха от стаята, тъй като очевидно се страхуваха да не бъдат подложени на подобно унижение. Хейдън мислеше, че няма

да е зле, ако ги последва. Въпреки това остана на мястото си, преодолял изкушението да обърне гръб на тази интимна жива картина.

Не съобрази обаче, че жълтото котенце ще го открие. Преди да се отдалечи незабелязано, то изтича при него и замяука с пълно гърло.

— Предател — промърмори Хейдън и се опита да го отстрани с крак. Но беше твърде късно. Никой от присъстващите вече не се смееше. Веселото им бърборене секна. Мис Дъмуинкъл изглеждаше така, като че ли всеки момент ще се задави. Хейдън отбеляза, че ако това стане, на съвестта му ще лежи отговорността за още една преждевременна смърт.

Лоти духна едно досадно перо, паднало върху лицето ѝ, и го изгледа хладно. С шапката от тюл и газ и дантелените ръкавици без пръсти изглеждаше наистина като господарка на замък.

— Добър ден, милорд. Искате ли да се присъедините към нас?

Алегра скри лицето си в козината на Мирабела и личеше, че не ѝ е безразлично дали той ще приеме поканата. Единствено Хейдън знаеше, че това не е покана, а предизвикателство и Лоти беше уверена, че той няма да го приеме.

Той я изгледа подигравателно.

— Само не искайте от мен да си сложа шапка.

— Само ако желаете.

Лоти приближи последния свободен стол към масата и му наля чаша чай. Хейдън се настави добросъвестно, но скочи веднага, когато възглавницата под него започна да протестира. Със стиснати зъби вдигна жълтото котенце от стола и го положи на килима. То веднага започна да се катери по крака му, като се придържаше с нокти за велурените бричове, и с доволно мъркане се сви в скута му. Хейдън разстла една салфетка отгоре му и се направи, че под нея няма нищо.

Столът беше твърде малък за него. Всеки опит да протегне дългите си крака завърши с неуспех. Накрая се задоволи да ги протегне встрани, в опасна близост до тънките глезени на Лоти. Прекрасните ѝ крака бяха затрупани от пластове фусти, гащи, поли и чорапи, но това не му пречеше да си представя, колко топли, съблазнителни и меки биха били, ако се обвият около него.

— Искате ли малко сметана? — попита Лоти.

Хейдън откъсна поглед от овала на бедрото ѝ и изгледа със съмнение каната със сметана. Черното котенце се разхождаше по ръба

й, но загуби равновесие и плъосна в млечната маса. Докато Алегра се мъчеше да го спасява, то изпълзя навън, отръска се учудено и опръска сакото на Хейдън.

— Не, благодаря — измърмори учтиво той и загледа как животното ближеше мустаците си. — Мисля, че ще откажа.

— Шапките ги изровихме на тавана — призна Лоти и му подаде чаша чай, а високомерният й тон беше открито предизвикателство. — Надявам се, че не ви е неприятно. Алегра каза, че те са били на майка ви.

— Не всички — Хейдън посочи малкото дантеленото боне върху главата на Мирабела. — Ако не ми изневеряват спомените, някога това е било мое.

Алегра бързо постави ръка пред устата, за да предотврати неволното изкискване.

— Ти се носил боне?

— Разбира се, но още по-неудобно беше, че баба ти държеше да ме нарисуват с него, седнал в скута й. И искам да те уверя, че по това време съм бил с къдрици като твоите.

Алегра не беше твърде убедена.

— Никога не съм виждала подобна картина.

— И никога няма да видиш — увери я Хейдън и отпи глътка чай. — „Поради разсеяност“ я залях с газта за лампата и я хвърлих в огъня, точно когато бях на твоите години.

— Много хитро от твоя страна — побърза да го похвали Алегра, обърна глава, наведе се, така че къдриците закриха лицето й и се концентрира в обуването на кукленски гащи върху задните лапи на Мирабела.

— Има ли и други постъпки от времето на вашата младост, които искате да споделите с нас? — попита Лоти, отчупи едно крайче от геврека и го лапна.

Хейдън се бореше с неустойимото желание да се наведе и да оближе сметаната от ъгъла на устните й.

— Не само на млади години могат да се вършат щуротии — отговори той и си наложи да устои на погледа й. — С течение на времето някои изкушения стават още по-сладки.

Зад дебелиите стъкла на огромните очила, които й беше дал някой от слугите, Хариет го изглежда смутено и си взе голямо парче сладкиш

със захарна глазура, с надеждата, че ако устата ѝ е пълна, Хейдън няма да я заговори.

— Кажете, госпожице Дъмуинкъл — обърна се той учтиво към нея, точно когато напълни устата си, — харесва ли ви престоят в Корнуол?

Хариет остави чашата с чай, а ръцете ѝ така се разтрепериха, че чашата задрънча върху чинията.

— О, да, милорд — отговори тя с пълна уста. — Не мога да изкажа благодарността си, задето писахте на родителите ми и ги помолихте да остана, за да правя компания на Лоти. Господи, ако бяхте ме върнали в Кент, щях да ум... — Хариет прекъсна думата и забрави дори да дъвче, гледайки го с все по-нарастващо отчаяние.

— Да умрете? — помогна ѝ приятелски Хейдън, като се надяваше тя да преглътне.

Внезапно Алегра се обади.

— Майката на Лоти е умряла, когато тя е била на три години. Изгоряла е в пожар. Лоти не може да си спомни как е изглеждала. Тъжно, нали?

Хейдън тайно изглежда жена си. Тя беше точно толкова учудена.

— Права си, ужасно е тъжно — съгласи се той с дъщеря си. Алегра се отказа да гледа ту единия, ту другия и започна да люлее в ръце Мирабела, нагиздена като пеленаче.

— Лоти каза, че трябва да съм благодарна, че си спомням мама.

Хейдън почувства как гърлото му се стегна.

— И така трябва да бъде — успя да изрече той и по този начин за пръв път след смъртта на Жюстин заговори за нея с дъщеря си. — Тя много те обичаше.

Отмести стола и се изправи безпомощно. Жълтото коте скочи на пода.

— Моля за извинение, но имам да върша и други неща. Сигурен съм, че след чая Лоти и Алегра ще продължат занятията.

Хейдън не остана по-дълго, за да забележи коя от двете изглежда по-виновна — дъщеря му или съпругата му. Единствената му мисъл беше да избяга. Но когато тръгна по дългия коридор към кабинета си, веселият взрив на смеха им го преследваше много по-настойчиво от всеки друг призрак.

Скоро Хейдън разбра, че не може да намери място, където да избяга от тяхната веселост. През следващите дни смехът им звучеше още по-силно от класната стая, придружен от тайнствена шумотевица. Този смях проникваше и през прозорците на кабинета му, когато Лоти и Алегра играеха с котенцата. Избухваше след вечеря в гостната, където Лоти четеше на глас някой от горещо обичаните си готически романи, а драматичният ѝ патос събуждаше повече кикот, отколкото страх. Когато един ден Хейдън спипа Меги и Джем да стоят зад вратата и захласнато да попиват всяка дума, не можа да не ги смърми, въпреки че използваша собственото му скривалище.

Но още по-лоша от смеха беше музиката. Тъй като вратите на музикалния салон сега бяха широко отворени, Хейдън никога не знаеше кога тя ще прозвучи оттам и ще прогони тишината, която бе пазил в продължение на четири години. Това вече не се издържаше. Когато Алегра започнеше да свири, Хейдън си намираше работа в селото, въпреки че тя можеше спокойно да се свърши от управителя. Или се качваше на коня и препускаше през тресавището, с риск да си счупи врата.

Въпреки че му доставяше радост да вижда как детето разцъфва под грижите на младата му жена, нарастващата привързаност между двете караше Хейдън да се чувства все по-изолиран. А когато през една студена дъждовна вечер искаше да се скрие в библиотеката, пред очите му се разкри невиждана гледка. Дъщеря му... четеше!

Хейдън застина на прага, като не искаше да пропусне рядката възможност да я погледа. Ако Алегра усетеше присъствието му, щеше веднага да избяга.

Лицето ѝ вече не беше бледо. От ежедневните разходки с Лоти и Хариет бузите ѝ бяха станали розови, а след редовното пиене на чай с пасти всеки следобед дори беше малко напълняла. Блестящите ѝ коси бяха прихванати на челото със синя панделка. Хейдън наблюдаваше как вечер пред огъня с весело бърборене, Лоти четка косата ѝ и обработва немирните къдрици, докато те не започнат да пускат искри и да блестят.

Още по-учудваща беше промяната в лицето на дъщеря му. Отдавна очите ѝ не светеха подозрително, а устните ѝ не бяха упорито стиснати и нацупени.

Хейдън изучаваше нежния ѝ профил и съжалително поклати глава, осъзнавайки, че скоро Алегра ще стане девойка. Винаги бе мислил, че тя няма да се омъжи, защото никому не би се понравила. Макар че отначало Хейдън мислеше да си тръгне, преди момичето да го е забелязало, нещо го накара да се изкашля.

Алегра се стресна и го изгледа, а бузите ѝ виновно почервеняха.

— Татко! Изобщо не те чух да влизаш. Аз тук... нещо четях за урока утре.

Когато Хейдън се доближи, тя се опита да скрие книгата зад гърба си. Преди да успее, той я взе от ръцете ѝ.

— По какво учиш? История? Латински? География? — вдигна книгата срещу огъня и видя, че това е един от евтините романи, които се продаваха по улиците на Лондон. Те бяха предназначени за бедните слугини, да си разнообразяват сивото ежедневие. — „Призракът от кулата“ — той бързо прелисти книгата. — Отвлечане, убийство, призраци и други ужасии. Звучи много ободряващо. И какво е всъщност? — попита той, когато откри още една книга, пъхната между седалката и облегалката. Взе я, отвори я и погледна оцветената на ръка гравюра на фехтувач, маскиран като смъртта, който подава на противника си отрязана глава. — Хм, „Пещерата на ужаса“ — мястото изглежда много привлекателно, нали?

Алегра сложи раздразнената Мирабела на килима пред камината, стана и взе двете книги от ръцете му.

— Искях да ги занеса на Лоти. Навярно снощи ги е забравила тук.

Хейдън се възхити още веднъж от хитрата постъпка на Лоти. Нарочно е оставила тук книжките, за да ги намери Алегра.

— Не си тръгвай — промълви той, когато видя, че Алегра се запътва към вратата. — Моля те. — Гласът му прозвуча ласкаво, а не заповеднически. — Бях тръгнал да си търся книга за четене, нещо забавно, да мине времето. — Той протегна ръка и посочи „Пещерата на ужаса“. — Може ли да я погледна.

Все още изпълнена с подозрение, Алегра му подаде книгата и отново седна на дивана. Хейдън се настани срещу нея, събу обувките си и изпъна крака върху отоманката. Зачете първите страници от „Пещерата на ужаса“, като се правеше, че не забелязва учудения поглед на дъщеря си, която го наблюдаваше иззад книгата си.

Не след дълго престана да я забелязва. След няколко страници беше завладян от заплетената история за смърт и убийство. Скоро и двамата с Алегра така се захласнаха в четивото, че не усетиха кога Лоти е застанала на прага на библиотеката и наблюдава сцената. Те седяха там, а дъждът плющеше по прозорците, котката спеше пред камината на килима и изглеждаха като дъщеря и баща, които се наслаждават на компанията си през една спокойна вечер в уютния си дом.

Никой от двамата не забеляза как Лоти доволно се усмихна и продължи нататък.

Въпреки че не повтори грешката да се присъедини към момичетата, Хейдън не можеше да се удържи да не минава покрай музикалния салон всеки ден, когато Лоти, Алегра и Хариет пиеха чай. Независимо колко бе зает, винаги си намираше извинение да застане на прага и да послуша тяхното весело бърборене. Дъщеря му не ценеше присъствието му, но като че ли започна да го приема. Тя вече не напускаше стаята, щом той влезеше.

Когато един следобед мина покрай музикалния салон, за свое голямо учудване Хейдън откри, че скъпата кукла, която беше поръчал за дъщеря си седеше на стола срещу Лоти. Видя, че и Алегра е учудена колкото него. Тя стоеше с ръце на хълбоците и замислено гледаше новата аранжировка.

— Какво търси тази тука?

— Хариет днес не се чувства много добре — осведоми я безгрижно Лоти и отпи глътка чай от чашата. — Май има температура. Тъй като се нуждаем от четвърти, се поогледах и реших да поканим нашата малка приятелка. Откакто е пристигнала в Оукуайлд, тя все лежи в кутията. Мога да си представя как е скучала.

Алегра седна на празния стол, като все още мрачно наблюдаваше натрапницата. С ръцете си, облечени с блестящи бели ръкавици, и с елегантно фризираните си букли куклата като че ли гледаше надутото останалите. Старата Лотина кукла — пират я гледаше нахално изпод падналата от окото ѝ превръзка.

Хейдън отмина и се барикадира в кабинета, но любопитството му взе връх. Не след дълго пак надничаше през портала и гледаше как Алегра заплашва с пръст новата кукла.

— Няма да допусна да изядеш целия сладкиш за чая, непослушно момиче такова — караше се тя. — И знай, че никоя добре възпитана дама не яде с ръкавици.

И докато Алегра беше заета да ѝ сваля белите ръкавици и да ѝ пъха в ръката ронлив сладкиш с мармалад, при което скъпата рокля с цвят на лавандула се изцапа с мармалад, той се усмихна развеселен. А когато Лоти го видя на вратата и вдигна чашата си в ироничен тост, Хейдън разбра, че тя бе извадила изоставената кукла не заради Алегра. А заради него.

* * *

През следващите седмици Лоти и Алегра се опитваха да провеждат уроци. А Хейдън се опитваше да им вярва. Когато една сутрин двете решиха да се насладят на редкия слънчев ден и да вземат колелото на Лоти, Хейдън се облегна на входната врата и с жадни очи наблюдаваше всяко движение на жена си.

Модерното съоръжение беше конструирано така, че водачът трябва да го яхне и да се отблъсне от земята, докато се засили дотолкова, че то да може само да се движи. Но дървените колела бяха по-скоро пригодени за градински алеи, отколкото за пътя с чакъл, тъй че бедната мис Дъмуинкъл така се друсаше, че само по чудо не падна и зъбите ѝ останаха цели. Лоти и Алегра тичаха от двете ѝ страни като се смееха и я окуражаваха.

Когато трите изчезнаха зад едно възвишение, Хейдън се подпря на лакът и изложи лицето си на слънце, наслаждавайки се на топлината. Прекрасният ден беше решил да докаже, че пролетта скоро ще настъпи и в Корнуол. Въздухът ухаеше на топла земя и диви цветя. От пъпките на дърветата започваше да се показва зелен пух. Склонът беше обгърнат от белия облак на разцъфнал глог, а върху скалите се събудиха за живот сините камбанки, ярките карамфили и жълтугата. Младите чайки в защитените си гнезда оповестяваха с крясъци идването на пролетта.

Колелото отново се показва, този път с Лоти на седлото. Със силните си крака Лоти успяваше да кара доста бързо. Когато стигна върха на възвишението, тя разпредели тежестта и се спусна по склона,

като крещеше от удоволствие. Шапката ѝ хвъркна от главата и се задържа на копринената панделка. Хейдън смръщи чело, обезпокоен от рискованото ѝ каране. Преди да успее да я предупреди, колелото върхлетя на един стърчащ камък и излезе от тесния път в ливадата. Очите на Лоти се разшириха от ужас. Когато, друсайки се, приближи един обрасъл с трева насип, Хейдън се затича към нея. Лоти се блъсна силно в насипа и падна.

Хейдън беше почти оглушал и ослепял от страх, когато си представи как тя лежи в тревата с неестествено сгънат врат и как червените ѝ бузи побеляват. Стигна до нея едновременно с Хариет и Алегра. Те коленичиха в облак от поли. Той внимателно взе в ръце топлото тяло на Лоти и извика, обладан от смразяващ страх.

— Лоти, Лоти, чуваш ли ме?

Миглите ѝ трепнаха. Тя го изгледа крадешком.

— Разбира се, че те чувам. Нали крещиш право в ухото ми.

Една закачлива усмивка откри трапчинката по нежната ѝ буза и Хейдън се почувства разкъсван от раздвоението дали да я целуне, или да я разтърси. Но погледите на Хариет и Алегра му показаха, че трябва само леко да ѝ се скара.

— Ти, безгрижна малка лудетино, какво, по дяволите, правиш? Можеше да счупиш проклетия си врат.

Алегра, която седеше срещу него, разтвори с ужас очи. Той осъзна, че за пръв път си позволява да ругае в нейно присъствие, но тъй като все едно вече бе късно, добави:

— Да те вземат дяволите!

Както се намираше в ръцете му, Лоти се надигна, но без се освободи от тях.

— За пръв път падам. Трябваше да видиш бедния Джордж скоро след като Стърлинг донесе колелото от Германия. Той се приземи в един храст с магарешки бодили и една седмица след това не можеше да сяда.

Хейдън я изправи на крака и я изгледа още по-мрачно.

— Ако те хвана още веднъж да правиш това, и ти няма да можеш да сядаш една седмица.

Хариет и Алегра се спогледаха смаяно.

Колелото лежеше захвърлено на няколко крачки от тях, но изглежда не бе повредено. Лоти тръгна натам, за да го изправи. Когато

се намери отново да го яхне, Хейдън се изправи срещу нея с ръце на хълбоците.

— Надявам се, не възнамеряваш отново да го възседнеш, след като едва не се уби.

— Напротив! — отговори тя, а в очите ѝ блеснаха предизвикателни искри. — А може би и ти искаш да пробваш?

Хейдън не можа да отхвърли предизвикателството.

— Имам по-добра идея — каза той и с решителна крачка се доближи. Тя изпищя изненадано, когато обгърна с ръце тънката ѝ талия, повдигна я и я сложи на рамката. Тя се хвана за кормилото, за да не изгуби равновесие. Докато успее да протестира, Хейдън се засили с дългите си крака и подкара колелото. Като стигнаха върха на стръмния склон, той се настани зад Лоти, сви крака и се пусна надолу с бързина, достатъчна и двамата да си счупят вратовете.

Отчаяните писъци на Лоти преминаха в буен смях. Хариет и Алегра потичаха малко след тях, но се отказаха и спряха. Остана само вятърът във врата на Хейдън, слънцето в лицето му и прелъстителното тяло на Лоти, притиснато силно към неговото.

След смъртта на Жюстин Хейдън стотици пъти бе яздил жребците си през тресавището и се беше опитвал да избяга от сянката на миналото. С Лоти до себе си той чувстваше, че не бяга от нещо, а сам върви към него.

За нещастие пред тях се показва един ров. Хейдън отчаяно стисна кормилото, но колелото не промени посоката си и продължи към рова.

— Как се задейства спирачката? — извика той и се напрегна да я чуе през шума на вятъра.

— Спирачка ли? — извика Лоти. — Каква спирачка?

Тъй като мислеше, че не го е разбрала, той попита отново.

— Как се спира това проклето нещо?

Гласът на Лоти звучеше прекалено весело за неприятната ситуация:

— Ако създателят си беше направил труда да осигури спирачка, мислиш ли, че щях да падна.

Нямаше време да се обсъжда липсата на далновидност у изобретателя. Ровът беше само на една крачка. Здравно прегърнал Лоти, Хейдън се хвърли встрани. Докато хвърчаха във въздуха, той се

помъчи колкото е възможно повече да я предпази с тялото си от неизбежния удар в земята.

Следващото, което осъзна, беше, че главата му се опира на нещо меко и прекрасно и един женски глас примамливо вика името му. Той отвори за малко очи, само за да установи, че това е Лоти. Лежеше в скута ѝ, а главата му почиваше на гърдите ѝ. Беше толкова приятно, че си пожела да лежи така цял ден.

— О, Хейдън, чувствам се ужасно. Ако не изглеждаше толкова самоуверен, щях да те предупредя за спирачките. Не исках да паднеш толкова лошо. — Тя го погали по челото и прокара нежно пръсти през къдриците му. — Можеш ли да ме чуеш, любими?

— Разбира се че те чувам — измърмори той и я погледна в очите. — Викаш право в ухото ми.

Лоти рязко стана и го остави да падне на земята.

— Ау! — разтърка тила си той, изправи се и я погледна засегнато. — Добре, че земята тук е толкова мека.

— Да, наистина — отговори тя с остър тон, като избягваше да го погледне в очите. — Ако си беше счупил врата, щях да вляза в историята като „маркизата убийца.“ — Сбърчи нос. — Най-малкото, докато не си намеря нов съпруг.

Когато се обърна с шумолящите си поли, за да си тръгне, Хейдън скочи, хвана я за ръка и я принуди да се обърне.

— Теб нищо ли не те боли?

Отначало помисли, че Хейдън ѝ е сърдит, но после видя, че се смее.

— Само най-ценното ми.

Когато Хейдън внимателно протегна ръка, да извади една сламка от косата ѝ, тя се питаше какво ли би било, ако бяха една щастлива семейна двойка, върху тоя огрян от слънцето хълм, ако бяха се запознали при други обстоятелства и ако той се решише да я прегръща нежно, докато я направи своя жена.

И може би това щеше да се случи, ако ухаещият на майски цветя бриз не бе довял тракането на дървени колела по чакъла. Хейдън смръщи чело и заслони с ръка очите си, поглеждайки надолу по склона. Една карета току-що завиваше към къщата, а черният лак блестеше на слънчевата светлина като крило на гарван.

Пристигането на гости в имението Оукуайлд не беше всекидневно събитие. След смъртта на Жюстин Хейдън не бе канил нито един съсед.

Колелото лежеше забравено, когато той и Лоти се спуснаха надолу по хълма. Каретата спря със скърцане пред входа. Пъргав лакей спусна стълбата, отвори вратата и една дребна фигура, облечена в черно от главата до петите, се показа от сенчестата вътрешност.

Хариет се задъха и стисна ръката на Лоти, а Лоти побледня, като че ли смъртта слезе от каретата.

— Коя е тази? — попита Алегра и стисна ръката на Лоти. — Прилича на гробар.

— Още по-лошо — прошепна Лоти. — Това е ужасната мис Търлигър.

Хейдън навярно би се изсмял на преувеличената реакция от появата на тази безобидна стара дама, ако в този момент от каретата не беше слязъл и спътникът ѝ. Светлата му коса блестеше на слънцето.

Когато гостът се облегна на елегантния си бастун, Алегра се възря с интерес в каретата. Изведнъж лицето ѝ се озари в сияйна усмивка.

— Чичо Нед! — извика тя и се затича към него. Хейдън успя само да стои и да гледа безпомощно как дъщеря му се хвърля в прегръдката на другия мъж.

*Единствената ми надежда беше да победа
с неговите оръжия в тази дяволска игра.*

Сър Едуард Таунсенд вдигна високо Алегра и я целуна по бузите.

— Господи, момиченце. Толкова време мина, че не съм сигурен дали си спомняш все още за стария си чичо Нед. Гледай ти! — той я пусна на земята и я погали с любов по косата. — Когато те видях за последен път, току-що беше излязла от пелените, а сега пред мен стои една чудно красива млада дама! Ела да ми разкажеш колко предложения получи от обожателите си.

Когато Алегра наведе глава и почервения, Лоти тайно погледна към Хейдън. Той наблюдаваше емоционалното посрещане с напълно безизразно лице.

Като подаде бастуна си на един лакей, Нед, най-елегантният мъж в света, подаде ръка на Алегра и на мис Търлигър. Когато триото бавно се приближи, Лоти се помъчи бързо да прибере с украсените с перли гребени непокорните си къдрици. Нищо не можеше да промени като цяло. За велосипедната езда беше облякла най-старата си рокля от избелял кафяв муселин, която повече подходеше на слугиня, отколкото на една маркиза.

Хариет напразно се помъчи да се скрие зад Лоти.

— Мислиш ли, че родителите ми са я изпратили да ме прибере вкъщи? — попита тя.

— Коя, по дяволите, е тази жена? — запита Хейдън.

— Тя беше една от учителките ни при мисис Литълтън — прошепна Лоти. — Но в последните години работи като гувернантка в частни домове.

— О! — отговори сухо той — Ужасната мис Търлигър.

Лоти направи крачка напред, хвана облечената в черна ръкавица ръка на старата дама и се усмихна със стиснати зъби.

— Мис Търлигър, какво радостна изненада! Какво ви води в нашия затънтен край?

Жената изглежда Лоти през телените си очила, а Лоти установи, че по брадавицата ѝ има повече косми, отколкото си спомняше.

— Не бъди нахална, госпожице. Всъщност ти ме доведе.

— Аз ли? — отговори Лоти със заглъхнал глас.

— Ти ли си я повикала? — повтори Хейдън и хвърли мрачен поглед към Лоти.

— Разбира се. Трябваше само да прочета писмото ти, за да ми стане ясно, че тук има дете, което отчаяно се нуждае от моето ръководство. — И мис Търлигър хвърли мълниеносен поглед към Алегра, от който не убягна нито разрешената от вятъра коса, нито падналото на раменете боне. — И смея да твърдя че, съм дошла навреме.

Алегра направи крачка назад и също като Хариет потърси защита зад гърба на Лоти.

Мис Търлигър издърпа Нед напред и запримигва с редките си мигли, което би се приело като кокетство при дама, сто години помлада.

— Щях навярно още да отлагам, ако този очарователен млад господин не беше предложил най-любезно да ме придружи.

Хейдън погледна хладно Нед.

— Надявам се, че не жена ми те е повикала и теб.

Преди Лоти да успее да отговори, Нед се усмихна подигравателно:

— О, небеса, защо трябва да използвам някакъв предлог, за да посетя стар приятел.

— Не се нуждаеш от предлог — отговори Хейдън, — а от покана.

Нед въздъхна.

— Винаги си бил дребнав.

Лоти наблюдаваше учудено Нед и мис Търлигър.

— Колко чудно, че двамата се познават.

— Вина има брат ви, милейди — отговори Нед и взе отново бастуна си от лакея. — По време на сватбената закуска се запознах с брат ви Джордж. Много скоро открихме, че имаме множество общи интереси.

Лоти можеше да се досети какви бяха тези интереси: коне, хазарт и хубави танцьорки от оперетата.

— Точно му гостувах в Девънбрук Хаус, когато дойде мис Търлигър с писмото. След като сподели съдържанието му със семейството ви, решиха да я изпратят тук, за да поеме задълженията ви и да ви освободи.

Мис Търлигър свали ръкавиците си с решителност, която накара Лоти да настръхне.

— Освен храна и квартира искам да получа в края на другата седмица аванс от заплатата си. И не понасям никакви опити за сближаване от страна на работодателите. Аз съм достатъчно стара, за да бъда не задиряна от някой похотлив благородник. — Тя мушна заканително кокалестия си пръст под носа на Хейдън и космите върху брадавицата ѝ настръхнаха заканително. — Млади господине, очаквам спалнята ми да бъде снабдена с резе и ви уверявам, че ще го използвам.

Като се стараеше с всички сили да не избухне, Хейдън направи елегантен поклон.

— Не се безпокойте за своята добродетел, мадам. Във ваше присъствие ще се старая да се държа като истински джентълмен.

Когато отново се изправи, погледна Лоти и това ѝ напомни, че на нея никога не бе давал подобно обещание. И още, че ако по-рано не бе имал намерение да я убива, сега определено му се искаше.

Рицар, както винаги, Нед ѝ се притече на помощ:

— Елате, милейди, и ми разкажете как се справяте с благословията на брака. — Хвана я за ръка и я поведе към къщата. — Съпругът ви обича да се показва като човекоядец пред тези, които очакват само това от него, но сигурно сама сте забелязала, че в стоманените му гърди бие едно меко сърце.

Лоти понечи да отговори, че не знае дали в гърдите на съпруга ѝ изобщо бие сърце, но замълча, позволявайки на сър Нед да я обгърне с чара си.

Когато Хейдън се появи със закъснение на вечеря, Нед забавляваше дамите с истории от времето, прекарано в Итън. Хейдън се настани на един стол, но скочи веднага, когато се чу протестиращо мяукане.

— Досадно животно — измърмори той и свали едно черно коте на земята.

Тъй като това беше първата вечер на гувернантката в имението Оукуайлд, Лоти покани мис Търлигър на вечеря. Старата дама беше изморена от дългото пътуване и задряма на стола веднага след супата. Когато Хейдън отново седна, тя така хъркаше, че гласът ѝ приличаше на предсмъртна агония.

— Разбирам я напълно — обясни Хейдън и си сипа порция пушена херинга. — Историите на Нед често имат такова влияние върху дамите.

Хейдън не пропусна да забележи, че Нед е седнал до Лоти. Съпругата му изглеждаше очарователна в копринената рокля с висока талия, а материята блестеше като розова вода в светлината на свещите. Беше вдигнала косата си на кок, който подчертаваше дългия ѝ врат. Хейдън се улови, че копнее да докосне с устни това място и да почувства пулса, който биеше под горещата ѝ кожа.

Когато Нед се намести така, че да вижда по-добре прекрасните ѝ гърди, Хейдън затвори очи и започна демонстративно да си играе с ножа за масло.

Хариет седеше почервенияла срещу госта и го гледаше с големите си очи. Хейдън тайно се надяваше глупавата гъска да се влюби в него. Подлецът няма да е доволен, ако тя като послушно кученце го следва на всяка крачка. Алегра седеше до Хариет и също гледаше очаровано към Нед. Хейдън си намаза масло върху едно горещо хлебче и се опита да не си спомня за времето, когато дъщеря му гледаше Нед с подобен интерес.

— Кажи, Нед — попита между другото той, — кога тръгваш утре? Пътят е дълъг и навярно искаш да тръгнеш възможно най-рано. Да кажа ли на камериера ти да те събуди преди зазоряване?

— Хейдън — извика Лоти, очевидно възмутена от грубостта му. — Защо да чакаме до утре? Натикай в ръцете му палтото и бастуна и му покажи вратата.

Хейдън отвори широко очи, изпълнени с невинност.

— Да позвъня ли на Джил?

Нед се засмя.

— Излишно е да се карате с него, милейди. Отдавна съм свикнал да не обръщам внимание на грубостта му. А що се отнася до

заминаването — трябва да съм в Лондон най-рано след една седмица. Мислех, че мога да ви погостувам няколко дни и да опозная очарователната ти жена. — След което взе ръката на Лоти и я вдигна до устните си. — Надявам се, с времето да ме възприемате като свой брат.

— Тя вече си има брат — отсече Хейдън. — А също и съпруг. — След това стана и хвърли салфетката на масата. — Ако дамите ни извинят, гостът и аз ще се оттеглим в библиотеката за по една цигара и чаша порто.

— Но сме още на само второто ястие — опита се да противоречи Лоти.

Нед прие поканата на Хейдън, стана, сгъна салфетката и я постави на мястото ѝ.

— Не се безпокойте, дами. Ще се върнем навреме за десерта. Хейдън може да потвърди, че никога не отказвам сладкиши.

Той намигна на Хариет ѝ тя се изкикоти зад салфетката си. След безупречен поклон Нед последва Хейдън в библиотеката.

Хейдън излезе навън и тръгна с решителни крачки по пътеката на сини и червени шарки в коридора. Не проговори, докато не седнаха в библиотеката с чаша портвайн в едната и с цигара в другата ръка.

— Играеш опасна игра, приятелю — започна Хейдън заплашително и се облегна на камината.

— Нищо подобно — отговори Нед, отпусна се на едно кожено кресло и вдигна крака върху отоманката. — Както виждам, ти си този, който живее в опасност, след като пренебрегва такава жена.

— Кое ти дава основание да смяташ, че пренебрегвам Лоти? — осведоми се Хейдън навъсено.

Нед дръпна от цигарата си:

— Доста интересното разположение на спалните ви.

Хейдън присви очи.

— Само от няколко часа си тук. Коя прислужница успя да прелъстиш, за да получиш тази интересна информация?

Нед го изглежда укорително.

— Подценяваш моя чар. Една приятелска усмивка и едно намигване са достатъчни да накараш някоя малка червенокоска да те посвети в тайните на дома. Изглежда съпружеските отношения между

теб и твоята маркиза — или по-точно липсата на такива — са станали неизчерпаем източник на клюки в слугинските помещения.

Хейдън хвърли цигарата си в студената камина.

— Ти по-добре от всеки друг знаеш, че това не е бракът, който всеки от нас искаше. При такива обстоятелства не е необичайно да спим в отделни спални.

— Също така не е необичайно, когато един от съпрузите си намери любовник или любовница. — Хейдън погледна невярващо към Нед, но той изглеждаше зает с портвайна. — Чакай, да не би да искаш да ме излъжеш, че не си мислил по въпроса? Тя е очарователна млада жена. Ако не я желаеш, мога да ти обещаая, че веднага ще се намери друг мъж, който да я пожелае. — Нед отпи глътка портвайн. — Изглежда много по-разумна от Жюстин. Не се бой от скандал. Сигурен съм, че ще бъде напълно дискретна с избора на любовник.

Хейдън остави чашата си върху перваза на камината, пристъпи към Нед, хвана го за безупречно завързания шал, вдигна го високо и го притисна към един от рафтовете. Цигарата на Нед падна на земята, но тъй като беше джентълмен, той не разля и капка портвайн. Като балансираше с чашата, Нед изгледа презрително Хейдън.

— Какво смяташ да правиш? Да ме извикаш на дуел? Какъв ще бъде този път дуелът — с шпаги на двора или с пистолети на зазоряване? Намери ли си вече секунданти? Ако желаеш, мога да проверя пистолетите и да ти ги подам, за да ме застреляш.

Очите на Хейдън станаха кървавочервени от гняв, но успя да се съдържи, когато видя, че в погледа на Нед няма нито страх, нито триумф.

Бавно го пусна и се помъчи да успокои дишането си. Взе чашата от камината, вдигна подигравателен тост, като се мъчеше да прикрие треперещите си ръце.

— Благодаря, приятелю. Искаш отново да се правя на глупак заради жена.

— Искам да те подтикна, да се влюбиш в жена си.

— В случай че си забравил, последния път, когато обичах жена си, умряха двама души.

Гласът на Нед прозвуча необичайно страстно:

— Но не е ли това най-хубавото на любовта? Тя трябва да е била много ценна за тебе, за да убиеш някого или сам да умреш заради нея.

— В действителност това е смътната представа на мъж, който преживява вечната любов за една седмица в леглото на някоя балерина. Ако Филип беше тук, не съм сигурен дали щеше да сподели мнението ти. — Хейдън се загледа в рубиненочервения портвайн. — Това ли е целта на посещението ти? Да ме накажеш за смъртта му?

— Дойдох, защото мислех, че е крайно време да престанеш да се самонаказваш. Филип заслужаваше да умре — обясни мрачно Нед, — особено след онова, което направи с Жюстин. Ако не беше го застрелял, щеше да го стори друг измамен съпруг.

Хейдън вдигна глава.

— А какво мислиш за Жюстин? И тя ли заслужаваше да умре?

Нед наведе рамене и го погледна загрижено със сивите си очи.

— Честно да ти кажа, не знам, стари приятелю — отговори тихо той. — Ти си единственият, който може да съди.

Хейдън протегна ръка и оправи шала на Нед.

— Мисля, че няколко дами в столовата ни чакат за десерта. Нали ще поднесеш на жена ми моите извинения? — Той приглади грижливо още веднъж шала, обърна се и излезе.

— Ако продължаваш да отричаш чувствата си — извика след него Нед, — страхувам се, че единственото, което ще ти остане, ще бъде съжалението.

Алегра изненада всички, показвайки симпатия към мис Търлигър. Тъй като и двете имаха навика да казват всичко, което им минаваше през главата, винаги разполагаха с тема за разговор. И тъй като енергичната стара учителка пое сутрешните занимания, Лоти изведнъж остана без работа.

Една сутрин, докато търсеше книгата, която беше оставила някъде предишната вечер, тя срещна в музикалния салон сър Нед, застанал с ръце в джобовете пред портрета на Жюстин. Тя въздъхна.

— И сте били целия път от Лондон, за да се поклоните пред този олтар?

Той поклати глава.

— Съвсем определено — не. Единствената жертва, която би се харесала на жена като Жюстин, е да изтръгне сърцето на един мъж още докато бие в гърдите му.

Лоти го изгледа, учудена от силата на презрението му.

— Защо толкова директно? Не бяхте ли и вие някога неин обожател?

— Да, бях. — Той отново погледна портрета и разкаяна усмивка плъзна по тънките му устни. — С цялата страст и романтична жар на влюбено момче. На всеки бал се опитвах да запълня тефтерчето ѝ за танци или с пот на челото да съчинявам оди за блестящите ѝ коси и за сочните ѝ устни.

— Навярно ви е разбила сърцето, когато е решила да се омъжи за Хейдън.

Нед сви рамене.

— Когато ми отказа, както се и очакваше, мислех, че е подло и нечестно, но ако искате да знаете истината, някъде дълбоко в себе си изпитах безгранично облекчение.

Лоти сбърчи чело, учудена от твърдението му.

— Мислех, че сте я обичали. Как така лесно я прежалихте?

— Не съм сигурен. Навярно още тогава съм усещал, че нещо не е наред. Освен това аз не съм като Хейдън — отговори прямо той. — Никога нямаше да съм достатъчно силен да понеса капризите и претенциите ѝ.

Лоти понижи глас:

— И приятелят на Хейдън, Филип, ли беше толкова влюбен и толкова облекчен след това?

Една дълбока бръчка проряза челото на Нед.

— Филип никога не е бил приятел на Хейдън. Казвах му, но той не ми повярва. Със своя слънчев характер искаше да мисли, че всички са добри.

Лоти потисна усмивката си, развеселена, че някой определя мъжа ѝ като слънчев характер.

— На мен определено ми се е паднало да видя само най-лошото от характера му. В нощта, когато се запознахме, мислеше, че съм шпионка на някой от скандалните вестници.

Нед отхвърли това тълкуване.

— Ако наистина ви е смятал за шпионка, щеше да ви изхвърли през прозореца.

— Щом Хейдън е смятал Филип за свой приятел, защо той го е излъгал?

— Филип беше вторият син на един виконт, който почти бе пропилял богатството си, а Хейдън бе любимият и разглезен син на маркиз и наследник на голямо богатство. Филип мечтаеше за всичко, което притежаваше Хейдън, особено за Жюстин. Той никога не прости на Хейдън, че спечели сърцето и ръката ѝ.

— Хейдън ми каза, че той и Жюстин са се скарали много лошо в Лондон, малко преди... преди Филип да... Знаете ли защо?

Нед въздъхна.

— Жюстин отчаяно искаше още едно дете, един наследник, но при раждането на Алегра тя толкова страдаше, че Хейдън се страхуваше да не би трудностите около раждането да разрушат и малкото, което е останало от разума ѝ.

— Но как е успял да го предотврати...? Как те...?

Лоти замлъкна, като се колебаеше да не проличи нейното незнание.

— Съвсем просто е, милейди — отговори нежно Нед. — След раждането на Алегра той не се върна повече в леглото на жена си.

Лоти продължи да го гледа безмълвно, учудена от откритието. Тя вярваше, че няма какво да предложи на мъжа си в сравнение със страстта, която е изпитал с Жюстин. А той е избягвал съпружеското легло в продължение на повече от шест години.

Нед продължи:

— Освен нормалните пристъпи на ярост Жюстин беше и ужасно ревнива. Беше обсебена от идеята, че Хейдън задоволява страстта си с други жени.

— А той правеше ли го? — смело попита Лоти, като се надяваше, че Нед няма да забележи колко ѝ струва този въпрос.

Той поклати с глава.

— Всички други мъже, включително и моя милост, щяха да си намерят любовница, за да задоволят плътските си страсти. Но не и Хейдън. Той не би ѝ причинил това.

Лоти се вгледа в ироничните виолетови очи на Нед.

— Защото я е обичал.

Преди да отговори, Нед като че ли обмисли внимателно думите си.

— На млади години Хейдън беше принуден да изпълнява ролята на болногледач. Често имах чувството, че любовта му към Жюстин

прилича повече на родителска любов към дете, отколкото на любов на мъж към жена. Дълбоко в сърцето си той знаеше, че не са подходящи един за друг. — Обърнал гръб на портрета, Нед я изглежда изпитателно. — Винаги съм имал чувството, че се нуждае от жена, която няма да му отстъпва както в спалнята, така и извън нея.

След това той се извини с учтив поклон и остави Лоти да размишлява върху думите му, насаме с Жюстин.

На следващия ден Хейдън преглеждаше счетоводните книги на имението, когато изведнъж плахо почукване по вратата отекна в кабинета му. Преди да стане от стола, се принуди първо да отстрани едно коте от скута си, а другото от крака си. На половината път до вратата се спъна в третото котенце. С престолено снизходителна въздишка го отмести встрани.

Отвори вратата, но там нямаше никой. Подаде глава навън, но коридорът бе празен. Погледна надолу и откри сгънато парче хартия. Някой беше я оставил до вратата. Той отвори писмото и разбра, че става дума за покана, а по решителния почерк заключи, че е написана от жена му.

Тя бе решила в чест на госта да устроят музикална вечер. Лейди Оукли с мис Хариет Дъмуинкъл щяха да изпълнят в дует „Серенада“ от Шуберт, мис Агата Търлигър щеше да изсвири на арфа „Целунах любимия си в зеления коридор“. Хейдън се усмихна като си представи сцената. А кулминацията на вечерта без съмнение щеше да бъде изпълнението на лейди Алегра Сент Клер на Бетоновата соната „Бурята“.

Хейдън бавно пусна поканата. „Бурята“ беше едно от любимите произведения на Жюстин. Той бе прекарал много уютни вечери в музикалния салон пред весело горящата камина и с Алегра в скута, заслушан в майсторското изпълнение на Жюстин. Когато престана да спи с нея и огънят застрашаваше да я разяде отвътре, тя започваше да свири сонатата отново и отново, докато тоновете не прозвучаваха толкова диво и в такъв дисонанс, че Хейдън понякога се страхуваше, че ще загуби разсъдък си.

При мисълта отново да седи там и да слуша сонатата, изпълнена този път от малките пръсти на Алегра, по челото му изби студена пот.

Ще издържа, уверяваше се сам той и мачкаше разсеяно поканата в ръце. Щеше да го направи заради дъщеря си.

Това си повтаряше Хейдън, когато вечерта стоеше пред огледалото в своята спалня. Навярно нямаше толкова да се старае, дори ако беше поканен в Уиндзор на вечеря с краля. Яката и ръкавите на ризата му бяха прясно колосани, а шалът — безукорно завързан като на Нед. Непокорната му коса бе грижливо пригладена. Сигурно заради това мъжът, който го гледаше от огледалото, му се струваше непознат и чужд. Извади джобния си часовник. Навярно всички вече са се събрали в музикалния салон и чакат само него. И никой няма да се учуди, особено Лоти, ако изпрати Джил да съобщи, че се извинява, но няма да може да присъства.

Ако продължаваш да отричаш чувствата си, единственото което ще ти остане, ще бъде съжалението.

В съзнанието му прозвучаха предупредителните думи на Нед и Хейдън за последен път приглади сакото и обърна решително гръб на мъжа в огледалото.

В музикалния салон облечената в розова рокля Алегра се разхождаше неспокойно напред-назад. Приличаше на уплашена пеперуда. С помощта на Лоти непокорната ѝ коса бе подредена на блестящи масури, които падаха по раменете. Въпреки че двете кукли бяха заели почетните места до рояла, тя повече приличаше на млада дама, отколкото на малко момиче.

Като оправяше горещи молитви да не направи някоя ужасна грешка, Лоти всеки три секунди поглеждаше към вратата. Всеки миг очакваше Джил да влезе и да съобщи, че господарят много съжалява, но има неотложна работа, която изисква личното му присъствие.

Седнала на дивана до сър Нед, Хариет отпи глътка пунш.

— Надявам се че няма много да се разочаровате от моето нескопосано пеене, сър.

— Не се тревожете, мис Дъмуинкъл — отговори Нед и намигна на Лоти. — Не може да се очаква от една дама да притежава едновременно и ангелско лице, и ангелски глас.

Хариет наведе смутено глава над чашата и се изкиска възхитено.

— Остава само четвърт час до времето, когато трябва да съм в леглото — обяви мис Търлигър. — Никога нямаше да се съглася да удостоя това събиране с таланта си, ако знаех, че представлението ще се проточи до ранните часове на утрото.

Лоти погледна малкия си часовник. Беше седем и половина.

— Повече няма да чакаме — каза Алегра, седна на пианото и започна да изучава върховете на ръкавиците си от ярешка кожа. — Той няма да дойде.

— Не бих бил толкова сигурен.

Всички погледи се насочиха към вратите. Хейдън стоеше на прага. Краткият поклон подчерта небрежната елегантност на неговата поява. Когато погледът му срещна Лотиния, уморените му очи за момент я оставиха без дъх. Никога не беше изглеждал толкова добре с решително вдигната глава и с непокорната къдрица, която падаше на челото му. Въпреки че Алегра не удостои дори с жест идването на баща си, лицето ѝ почервения от радост.

Хейдън избра стол до Лоти и тя вдъхна неговия свеж мъжки аромат. Не можа да се сдържи да не прошепне:

— Изглеждаш като че ли си принуден да присъстваш на публична екзекуция.

— Точно това правя — прошепна в отговор той и учтива усмивка вкамени лицето му. — На моята собствена.

И тъй като всички гости бяха налице, Лоти и Хариет се приближиха до пулта с нотите, за да открият вечерта с дует. Докато гласът на Лоти звучеше ясен като камбанка, на Хариет по би ѝ отивало да участва в песен, която вместо с „Послушай как пее славеят“, започва с „Послушай как кряка жабата“.

Без съмнение от страх да не ги извикат на бис Нед скочи след като прозвуча последният тон и изръкопляска: „Браво!“.

Лоти леко се поклони и заведе сияещата Хариет до дивана.

Следващият номер в програмата бе солото на мис Търлигър, но на никой не му даде сърце да я събуди. След ободрителното кимване на Лоти Алегра се надигна бавно и седна пред рояла.

В мига, в който малките ѝ ръце докоснаха клавишите, като с магическа пръчка ръцете ѝ престанаха да треперят и тя забрави присъстващите.

Когато първите тонове се изтръгнаха от инструмента, Лоти тайно погледна Хейдън. Сигурно си въобразяваше, но очите му бяха пълни с болка и пот покриваше челото му. Тя нарочно бе подредила столовете с гръб към портрета на Жюстин, но навярно той чувстваше погледа ѝ зад гърба си.

Алегра тъкмо беше достигнала драматичната кулминация на сонатата, когато Хейдън скочи. Пръстите ѝ замръзнаха и незавършеният акорд увисна в тишината.

— Съжалявам — обясни той с глух глас — ужасно съжалявам, но не мога, просто не мога.

Погледна умолително Лоти, обърна се и напусна стаята.

Лоти седеше пред бюрото си в спалнята с ръка върху хартията, но не можеше да напише нищо. Започналата в черно и бяло история беше сива. Героите в романа ѝ не изглеждаха по-добре от разкривените карикатури в скандално издание. Всеки път, когато се опитваше да си представи злодея, пред нея изникваше последният поглед на Хейдън, който той ѝ отправи, преди да напусне салона.

Тя се опитваше да пише, след като заведе потресената Алегра в леглото. Въпреки че всички молеха момичето да продължи след излизането на Хейдън, дори и чарът на Нед не успя да я накара да изсвири и една нота. Тя настояваше да си тръгне, а лицето ѝ беше бледо и нещастно. Лоти би предпочела да заплаче или да се развика, дори да изпадне в истерия. Стоицизмът на детето ѝ напомни за Хейдън.

Когато забеляза, че цялата страница е опръскана с мастило, Лоти отвори капака на бюрото си, извади нов лист и отново потопа перодръжката в мастилницата. Беше писала няколко минути, когато първите призрачни тонове от пианото достигнаха до ушите ѝ. Ръката ѝ трепна и мастилницата се разля. Черната течност заля листа и написаното върху него. Заслушана в разтапящата сърцето красота на тази божествена музика, Лоти затвори очи и прошепна:

— О, Алегра!

Хейдън стоеше на края на скалата и гледаше вълните, които диво се пенеха в подножието. Вятърът яростно го блъскаше опасно близо към пропастта. Над него облаците флиртуваха с луната, лекомислени и капризни, като покойната Жюстин. Зад него се издигаше домът — тъмен и тих. Обитателите му отдавна бяха в леглата си и вече сънуваха.

Хейдън знаеше, че е безсмислено да си ляга тази нощ. Всеки път, щом затвореше очи, щеше да вижда отчаяния израз по лицата на жена си и дъщеря си. Все още стоеше на скалата, когато вятърът довя тихи звуци от пиано. Беше същата соната, която Алегра изпълни тази вечер, същата, която Жюстин свиреше отново и отново, докато пръстите ѝ не изтръгнаха от клавишите трескава страст. Когато Хейдън бавно се обърна и погледна към тъмните прозорци на къщата, музиката зазвуча със силата и яростта на разразилата се буря.

Лоти тръгна по тъмния коридор към музикалния салон, а звуците на сонатата я заливаха като вълна. По-рано тези тонове щяха да я изплашат, щяха да ѝ се сторят необикновени, но тя знаеше, че ще намери там едно упорито и наранено дете. Вратата беше гостоприемно отворена, от нощта, когато Лоти разбра, че Алегра се преоблича като призрак. Вдъхна тежкия аромат на жасмин. Алегра беше използвала пак парфюма на майка си.

С въздишка Лоти прекрачи прага.

— Имаш всичкото право на света да се сърдиш на баща си, Алегра, но това не означава...

Столчето пред пианото беше празно. Лоти спря поглед към клавишите. Те се издигаха и сваляха, докато не престанаха и музиката спря.

Лоти отвори уста, но от гърлото ѝ не излезе звук. Протегна треперещата си ръка да докосне клавишите.

— Ако това е представата ви за шега, милейди, ще ви кажа, че никак не е весела.

Лоти вдигна рязко глава и откри Хейдън на няколко крачки от себе си, скрил лице в сянката.

Как щях да понеса тайния позор на моето заробване?

Хейдън беше махнал както елегантното си облекло, така и пласта цивилизованост, което носеше с него. Носеше жилетка и сако, а кърпата му се вееше върху голия врат. Косата му беше разрошена, а погледът — див. Излезе от сянката и хвана Лоти за ръката.

— Твърде е късно да играеш ролята на невинното агънце, не намираш ли?

Беше застанал толкова близо, че тя усети мириса от смесицата на морски въздух и опасност, които струяха от него.

— Току-що бях при Алегра. Тя спи като бебе.

Лоти хвърли тайно поглед към клавишите, и разкъсвана от уплаха и учудване отговори:

— С-с-спи ли?

— Да, а вече знам, че свириш на пиано и че както добре свириш, така добре и се преструваш. — Присви очи и те се превърнаха в ледени шишове. — Разбира се, искаш да ме убедиш, че тук някъде наистина има призрак.

Лоти погледна портрета над камината. За пръв път Жюстин не ѝ се присмиваше, а се усмихваше. Виолетовите ѝ очи блестяха на лунната светлина, като че ли двете дяляха някаква тайна, която само жените разбират, тайна, която трябва да спаси Лоти. Възможно ли е вече да не са съпернички, а съюзнички? Дали не беше ги повикала с Хейдън по определена причина?

Странно ободрена от тази представа, Лоти се обърна към Хейдън и го погледна в лицето.

— Ти избяга така панически, когато Алегра свиреше, сякаш беше подгонен от призрак.

— Призракът на собствената ми лудост. Ако знаех това, нямаше да стъпя в това проклето помещение.

— Както виждам, отново си тук — отговори Лоти тихо и направи крачка към него.

Той я изгледа иронично. Погледът му премина от разрешените ѝ къдрици през измачканата нощница до босите крака.

— Само защото ми погоди един жесток безсърдечен номер. Защо го направи, Лоти? Не мислиш ли, че разочарованието в очите на дъщеря ми не беше достатъчно наказание?

Лоти поклати глава.

— Не се опитвам да те накажа.

Той прокара ръка през косата си.

— Защо ме повика тук и ме осъждаш на адски мъки?

Лунната светлина къпеше с алабастровата си светлина лицето на Хейдън, а той я гледаше, неспособен да скрие безпомощния си копнеж. Лоти се чудеше какво би направила, ако той още веднъж я погледне така, но вече знаеше отговора.

— Затова те повиках тук — прошепна тя, взе лицето му между ръцете си и го целуна. Подари му цялата си нежност, една съблазнителна смесица от най-различни чувства, която опияни и двамата със своята сладост.

— О, по дяволите — промърмори той върху устните ѝ. — Пак ли ме съжаляваш?

— А не беше ли съжалението причината да се ожениш за мен? — Лоти целуна врата му и се наслади на топлия солен вкус. — Аз попаднах в ужасен капан, а ти прояви съчувствие.

Той я погали по косата и наведе главата ѝ назад, за да може тя да го гледа в очите.

— Ожених се за теб, защото не можех да понеса дори и в мислите си, че друг мъж ще те направи своя метреса... ще те целува... ще те докосва... вместо да го правя аз.

Признанието му предизвика особено чувство у нея.

— Покажи ми как ще го направиш — прошепна тихо тя.

Като милваше устата ѝ с кадифения си език, Хейдън обгърна ханша ѝ с ръце, вдигна я и я притисна към рояла. Махна подпората и капакът се затвори с трясък. След това я положи отгоре.

Лоти опря малките си ръце на широките му гърди, за да не изгуби равновесие, но нищо не можеше да направи със задъханото си дишане. Най-после нямаше слуги, нямаше ги Хариет и Алегра, които можеха да попречат. Дори и Жюстин бе потънала в сянката и ги беше оставила двамата, сами с луната.

Хейдън я прегърна нежно. За момента беше доволен да вдишва тихите ѝ въздишки и да целува нежната кожа на врата ѝ. Когато прокара върха на езика си по чувствителния край на ухото ѝ, Лоти се задъха, а краката ѝ се повдигнаха. Той се настани между тях и издаде гърлен звук. С грапавите си ръце погали през тънкия плат на нощницата връхчетата на гърдите ѝ и с това предизвика вълна от объркани чувства в корема ѝ.

Понесена в море от екстаз, тя почти не усети как той свали нощницата от раменете ѝ и загледа с жаден поглед оголените ѝ гърди.

— О, Лоти, сладка Лоти — каза той с дрезгав глас, възторжено съзерцавайки я на лунната светлина. — Мечтая за този миг от първата нощ в Мейфеър...

Преди Лоти да оцени чудото на това признание, той сведе тъмната си глава върху гърдите ѝ и облиза първо едното, после другото зърно. Целият и свян беше пометен от смелите му милувки. Този път бурята от чувства избухна надолу под корема ѝ, отваряйки безкрайна празнота между краката ѝ.

Когато поиска да стисне крака, за да облекчи болезнената възбуда, бедрата на съпруга ѝ станаха твърди и неподатливи и не ѝ оставиха избор освен този, да обвие краката си около него.

Хейдън се страхуваше, че невинното страдание на Лоти ще бъде гибелно за него. Той се облегна назад и си позволи известно време да ѝ се наслаждава. Тя изглеждаше като паднал ангел с полузатворените си очи, изпълнени с желание, с виещите се руси къдрици около почервенелите бузи, с голите си гърди, които точно като подутите ѝ устни блестяха от целувките му.

— Сладка Лоти — прошепна той и докосна кожата ѝ с ръка. — Толкова се старая да си доказвам, че си още дете, но в сърцето си през цялото време знаех, че си жена.

Той я изгледа право в очите и погали под нощницата ѝ. Ръката му се плъзна по коляното, по меката като пух кожа от вътрешната страна

на бедрата ѝ, после по-високо, докато пръстите му достигнаха копринения триъгълник между краката ѝ.

Тя затвори очи, гърдите ѝ се издигаха, когато задиша учестено. Неспособен да удържи желанието си, Хейдън я притисна отново върху рояла и вдигна високо нощницата.

Тя навсякъде беше златна, златни бяха миглите ѝ, кожата ѝ, къдриците ѝ, както горе, така и долу. Жадният му поглед остана там, а дъхът му се учести. Не искаше нищо друго, освен да прокара ръка по копринената мекота и да потърси перлата, която бе по-ценна от злато.

Без да сваля поглед от лицето ѝ, той докосна с пръст къдриците и изстена от откритието си. Тя беше влажна за него. Нужно бе голямо самообладание, за да не разкопчее веднага отеснелите си панталони и да проникне дълбоко във влажната ѝ женственост. Но поруменелите ѝ бузи и страстният поглед в очите го накараха да потисне своето желание, за да удължи нейното удоволствие.

Той галеше чувствителните гънки, докато тя не започна да се извива под ръцете му. Леко обикалящ с пръст мястото, в което бяха събрани всичките ѝ чувства, той се наведе над нея, така че устните му докоснаха ухото ѝ.

— Кажи ми, ангел мой, толкова ли си божествено сладка, колкото изглеждаш?

Лоти отвори очи, но Хейдън я хвана отзад с големите си топли ръце и я притисна в края на рояла, където тя напълно се отдаде на милостта му. Нищо от това, което ѝ бяха разказали Лора и Даяна, не можеше да я подготви за шока, когато видя как съпругът ѝ постави тъмнокосата си глава между бедрата ѝ и притисна устни към забраненото място, което и тя почти не смееше да докосва.

Това е лудост, мислеше Лоти, дълбоко разтърсена. Да лежи върху капака на рояла на лунна светлина с вдигната до талията нощница, да се огъва под дръзките милувки на мъжа, който отказва да я дари с любов, но е готов да ѝ подари такова опустошително удоволствие. В този момент съвсем не се вълнуваше дали е убил първата си жена, както и не я беше грижа дори ако наистина го бе направил.

Всяко потрепване на езика му я обливаше с наслада, тъмна, сладка и неудържима.

Точно в момента, когато се разтрепери под устните му, той проникна с пръста си дълбоко в нея и я хвърли в бездната от бушуващи

чувства. Но той беше до нея, за да я хване със здравите си ръце, да я притисне до гърдите си и да успокои неудържимото ѝ треперене с милувки и безмълвна нежност.

— За миг си помислих — прошепна той в косите ѝ, — че ще изкрещиш, както тогава в стаята на Алегра.

Все още без дъх, тя скри почервенялото си лице във врата му.

— За момент и аз си го помислих.

Като затвори устата ѝ с дълбока опияняваща целувка, той я вдигна и я отнесе върху дивана. Положи я върху сатенената възглавница, свали нощницата ѝ и я хвърли на пода. Въпреки че беше перверзно, но и възбуждащо да бъде гола, докато мъжът ѝ е напълно облечен, Лоти копнееше той да притисне топлатата си кожа върху нейната. Тя протегна ръка към копчетата на ризата му и разтвори докрай плата.

Хейдън затвори очи и мислеше, че няма нищо по-прекрасно от това да усеща меките ѝ разкошни гърди върху своите. Най-малко, докато тя не плъзна ръката се смело надолу и не я притисна върху издутината отпред на панталона му.

Когато бедрата на Хейдън се притиснаха силно към ръката ѝ, неутолимото любопитство на Лоти се превърна в учудване. Беше излъгал, когато твърдеше, че може да ѝ предложи само името си. Тя погали втвърдения му член под еленовата кожа, почувства с два пръста неговата дължина. Духът притежаваше сърцето му, но за нея беше останалото.

Със сподавен стон той я притисна върху дивана и разкопча панталона си. Един облак мина пред луната и я закри. Когато Хейдън легна върху нея, Лоти разтвори ръце и крака, за да го посрещне в тъмнината. Той влезе в нея, в сладкия мед, който бликна от утробата ѝ.

Лоти изстена, изпълнена с наслада. Ако питаха нея, той трябваше да продължи цяла нощ с тези луди милувки. Мъжът ѝ обаче навлезе дълбоко в нея.

От Лора и Даяна знаеше, че Хейдън бе направил всичко по силите си, за да я подготви да го приеме. Но за това, което последва, никога не може да си подготвен. Тя впи ноктите си във влажните от пот мускули на гърба му и прехапа устни, за да не изкрещи, но не достатъчно навреме, за да потисне един болезнен стон.

Все още дълбоко в нея, Хейдън спря, с мъка удържайки силното си тяло.

— Не спирай — извика Лоти и се помъчи да скрие сълзите си, преди той да ги е видял. — Ти беше повече от великодушен спрямо мен. Сега е време за твоето удоволствие.

— Благодаря, Карлота — отговори сериозно той, а раменете му трепереха под ръцете ѝ. Изненада я с нежна целувка по носа. — Ти си толкова прекрасна и жертвоготовна. Ще се постарая неприятното чувство да не трае дълго.

Той опря ръце в облегалката на дивана и започна с дълги ритмични движения на бедрата си да се плъзга навън и навътре. Лоти лежеше със стиснати очи и изведнъж започна да откликва на тласъците. Все още беше с чувството на парене и теснота, но острата болка започна да се превръща в нещо прекрасно.

Не можеше да каже кога почувства удоволствието. Знаеше, че в един момент лежеше изпъната като дъска в отчаян опит да не избяга от него, а в следващия — му предлагаше бедрата си и се притискаше към него, за да може той да проникне по-дълбоко.

— Много ли ти е неприятно? — промърмори той и гласът му прозвуча нежно. — Да спра ли?

— Не! — изстена тя и обви с ръка твърдите му мускули на ръката му. — Никога.

— Ах, ти малка ненаситнице! А аз уверявах Нед, че никак няма да е трудно да те задоволя.

Тогава Лоти се осмели да отвори очи, осмели се да зарови пръсти в косата му и да притегли устните му върху своите.

— Трябва да го докажеш.

Той покри устните ѝ, охотно прие поканата и навлезе още по-дълбоко в нея, докато тя не се задъха.

Силното му мъжко тяло я притискаше върху дивана. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да потъне по-дълбоко върху възглавниците, а на него — да прониква все по-дълбоко в нея. Ако мелодията, която преди това бе изтръгнал с устните си от тялото ѝ, беше едно прекрасно ноктюрно, това тук беше гърмяща рапсодия, покоряваща със своята сила и страст. Не искаше да свършва и достигаше една след друга опияняващи кулминации. Когато отново

сложи ръка между бедрата ѝ и нежно я погали, Лоти затрепери под умелите му пръсти и страстта разтърси сърцето ѝ.

Уловен в прегръдките ѝ и обграден от чувствена топлина, Хейдън усети, че губи самообладание. Той още веднъж проникна в изпълненото с готовност тяло на съпругата си и екстазът избухна като огромна вълна, отми миналото и отнесе всички духове със себе си.

* * *

— Лора и Даяна имаха право — измърмори Лоти сънливо опряла буза до гърдите на Хейдън и протегнала собственически крак върху бедрото му.

— За какво?

Тя навиваше на пръста си една мокра от пот къдрица от гърдите му.

— Казаха ми, че ще бъде по-леко, ако преди това ме подготвиш да те приема.

Гърдите му се затресоха от силен смях.

— Навярно трябваше предварително да уведомя за посещението си.

Тя сниши глас, за да звучи важно и каза:

— Лейди Оукли е готова да ви приеме, милорд, Ако искате да я срещнете в музикалния салон и да я съблечете, ще я намерите върху дивана, където ви очаква.

— За мен ще бъде изключителна чест. Момент да позвъня.

Мускулите на Хейдън се раздвижиха по гърдите му и той протегна ръка над главата си, като че ли да хване звънеца над арфата.

Лоти се изтърколи върху него и изписка протестиращо.

— Да не си посмял! Ясно си представям как мис Търлигър — тя направи измъчена физиономия, — е надвесила нос над нас. Ако ни завари в това шокиращо положение, навярно ще извика Меги да донесе бърсалката за прах, за да въдвори ред.

— И какво му е лошото — Хейдън я хвана отзад и в очите му се появи немирнен блясък. — Мога да си представя няколко добри възможности за използване на бърсалката за прах.

— И аз, милорд, но мога да си представя и това.

Когато Хейдън усети как нежните ѝ къдрици, още мокри от семето му, се отъркаха по възбуждения му член, той изстена високо — от болка и от надигащо се желание. Нед не трябваше да се страхува за възможностите му, когато ставаше дума за похотливата му млада жена. Всичко от което се нуждаеше, беше да погледне искрящите ѝ сини очи, за да стане голям, твърд и готов отново да я люби. Без да споменава какво предизвиква у него въртенето на бедрата ѝ.

Остави езика си да се плъзна в подутата ѝ от неговите целувки уста и се задъха.

— И така, какво още казаха леля ти и сестра ти, за да те подготвят за задълженията в брачното легло?

— Ами... — отговори тя и под златните си мигли го изглежда похотливо, — те ме предупредиха, че има съпрузи, които лесно губят контрол и изпитват такъв необуздан глад, че се нахвърлят върху жените си като диви животни и мислят само за задоволяване на собствените си потребности.

— Колко ужасно — устните на Хейдън се свиха в иронична усмивка. — За кратко можем и ние да го направим — започна той, сложи ръце на талията ѝ и я обърна с корем върху дивана — все едно че съм такъв мъж.

Когато коленичи зад нея и постави възглавница под бедрата ѝ Лоти го изглежда уплашено, а дъхът ѝ се ускори.

— Мисля, че ще го издържа, ако се налага. Искам да изпълня съпружеските си задължения.

— И аз моите.

И Хейдън проникваше дълбоко в нея, докато тя не изстена от наслада и не потъна дълбоко във възглавниците на дивана.

— Затвори си очите, ангел мой — прошепна той — ще мине по-бързо, отколкото очакваш.

Хейдън видя през стъкления таван, че по небето плуват нежни розови облачета. Пренебрегвайки сънливия протест на Лоти, той ѝ облече дългата нощница и я взе на ръце. Тя го прегърна през врата, без да отваря очи и буйните ѝ къдри гъделичкаха носа му. Тя не използваше като Жюстин тежки цветни парфюми. Чистата ѝ миризма

беше смесица от сапун и мускус от любовната игра и го възбуждаше невероятно.

Въпреки че първата мисъл на Хейдън бе да я отнесе в спалнята си, той се насили да завие към източното крило. Ако я сложи в широкото легло с балдахин, щеше отново да я люби. А след това навярно отново. Беше позволил на страстта си да се отприщи без задръжки. Всичко, което бе останало от невинността на жена му, бяха няколкото ръждиви петна по краката ѝ. Изтощеното ѝ тяло спешно се нуждаеше от малко тишина и покой, за да си почине.

Щеше да предупреди Меги да не безпокои господарката си. Да ѝ подготви гореща баня в стаята. Когато си представи гледката, как Лоти седи в месинговата вана, отметнала русите си къдрици, как полива златните си гърди с блестящата течност, главата му се замая и усети парене в хълбоците. Хейдън изруга.

Отнесе Лоти в спалнята ѝ и я положи под завивката. Един жълт котарак го изглежда подозрително.

— Не святкай така яростно с очи — прошепна Хейдън. — Хващам се на бас, че са те галили достатъчно. И то без благословията на църквата.

Мистър Скокльо не се виждаше никъде, но когато Хейдън разстла още едно одеяло върху Лоти, Мирабела изскочи изпод леглото. С необясним прилив на енергия, типичен за малките котета, прескочи леглото, завъртя се няколко пъти в кръг из стаята и се настани върху писмения несесер от розово дърво върху бюрото в ъгъла.

— Виж какво направи — скара ѝ се Хейдън, защото котето разля мастилницата.

Напълно безразлична, котката скочи от масата, отиде бавно до камината, сви се на кълбо и започна да ближе косматото си коремче.

След като хвърли поглед към Лоти, за да се убеди, че не се е събудила, Хейдън се приближи до писалището, за да вдигне мастилницата, преди мастилото да е покапало на килима. Но котето не беше направило никаква беля. Мастилото бе изсъхнало много преди то да скочи на бюрото. Когато Хейдън махна шишето от изцапания лист, бутна с лакът несесера за писане в края на масата. Той се обърна и от него изпадаха листове пергаментова хартия, изпълнени с грижливия почерк на Лоти, който не можеше да се сбърка. Тя обичаше завъртулките и енергичния замах с перото. Украсяваше буквата „Й“ не

с чертичка, а с театрални петна мастило. Когато вдигна една от страниците, Хейдън усети, как усмивката се плъзна по лицето му. Жена му пишеше по същия начин, както и обичаше — с неподправена страст и с обилно вдъхновение, но без всякаква грижа за подреденост и точност.

Предположи, че това е нещо като домакински дневник, какъвто си водеха повечето от дамите. Наведе се да прибере останалите листове и да ги сложи отново в несесера. Тогава пред погледа му попадна първата страница: *Никога няма да забравя онзи момент, когато за първи път видях мъжа, който искаше да ме унищожжи...*

Усмивката на Хейдън бавно помръкна, когато седна до бюрото и започна да чете.

Катастрофа! Откриха ме!

— Лоти, Лоти, събуди се! Време е за чая!

По отчаяния глас на Хариет можеше да се предположи, че изпускането на следобедния чай е нещо толкова ужасно, колкото да изпуснеш последната карета към небето по време на Страшния съд.

Лоти закри с въздишка лицето си с възглавницата. Но Хариет не се обезкуражаваше лесно. Тя отмести възглавницата и с палец и показалец се помъчи да отвори очите на Лоти.

— Трябва да се събудиш — извика тя, като че ли Лоти страдаше не само от умора, но и от глухота. — Днес е последният ден на сър Нед, а ти почти го проспа.

Лоти мрачно изглежда приятелката си с едно око, а Хариет взе от нощното шкафче чаша вода и внимателно я подуши.

— Мили боже, да не би маркизът да те е отровил?

Въпреки уверението на Лоти в противното, Хариет бе твърдо убедена, че Хейдън е опасен лъжец и чака удобна възможност да ги убие в леглата им.

Лоти отстрани ръцете на Хариет и се надигна.

— Престани, Хариет. Никой не ми е сипал арсеник в чая. Просто спях малко тази нощ.

Лоти протегна уморените си крака и си спомни с неудобство всичко, което се случи през изминалата нощ. Имаше мускулна треска на места, на които изобщо не подозираше, че има мускули. Ако не беше топлото, дразнещо, но приятно чувство на нараненост, тя щеше да се попита дали всичко не е било само прекрасен сън. Може би беше по-лесно да повярва, ако се бе събудила в леглото на Хейдън, а не в собственото си, а най-добре би било в неговата прегръдка.

— Хариет — попита тя и постави ръце върху коленете, — не намираш ли за странно, че маркизът и аз не спим в обща спалня?

Приятелката ѝ сви рамене.

— Защо? Родителите ми едва издържат да живеят в една къща. Ще ми разкажеш ли какво те държа будна тази нощ? Да не би завръщането на духа? — Хариет я погледна загрижено през рамо. — Очевидно съм проспала шума, но слугите си шушукат цяла сутрин за това. Някой или нещо отново е свирило на пиано в музикалния салон. Отначало всички помислили, че е Алегра, но когато Марта погледнала в стаята ѝ, тя кротко си спяла в леглото. Меги казва, че Марта побързала да се върне в крилото на слугите, защото мислела, че полата ѝ ще пламне. — Хариет изглеждаше очарована от случката. — О, този път нямало вопли, но след като музиката спряла, слугите се кълняха, че чували стонове.

— Нищо ново! — и с надеждата, че ще прикрие както смеха, така и изчервяването си, Лоти постави ръка пред лицето си и се престори, че се прозява.

Очите на Хариет станаха още по кръгли и по-големи.

— Марта ми разказа, че ѝ се причуло като че ли измъчвали до смърт някоя бедна душа.

Лоти се видя, как лежи изпъната върху капака на рояла, отмаляла под силното тяло на Хейдън след вълната на неописуема наслада, върху дивана, възбудена от радостно очакване, когато той коленичи зад нея. Единствената смърт, за която беше виновен съпругът ѝ, беше тази, наричана от французите „le petit mort“ (малка смърт). А такава смърт искаше да изживее с удоволствие още хиляди пъти под умелите му ръце.

Не успя да прикрие блажената тръпка.

— Можеш да кажеш на Меги да не се страхува. Мисля, че повече няма да чуваме призрака.

— Как може да си сигурна в такова нещо?

Лоти не се реши да издаде тайната на Жюстин, най-малкото пред Хариет. Беше благодарна на жената, че нейната завладяваща музика беше привлякла нея и Хейдън в салона.

— Имам такова чувство — отвърна тя. — И освен това, кой непрекъснато се връща в миналото, когато съществува бъдеще, към което се стремим.

С надеждата че тя, Хейдън и Алегра действително ще се превърнат в истинско семейство, Лоти отметна завивките и скочи от

леглото.

— Умирам от глад. Добре ли чух, че спомена за чай? Мога да изям една табла с гевречета. — И преди Хариет да отговори, тя изтича до прозореца и го отвори. — Как съм могла да проспя такъв ден? Навън е толкова прекрасно.

Пред прозореца вятърът брулеше безкрайното тресавище и носеше разкъсани сиви облаци по мрачното небе.

Лоти се обърна към Хариет, а тя толкова изумено я гледаше, като че ли бе загубила разсъдъка си.

— Сигурна ли си, че не ти е пробутал отрова?

Лоти се засмя:

— Ако е така, искам още, тъй като няма нищо по-сладко от тази отрова.

Преди да успее да затвори отново прозореца, един порив на вятъра нахлу в стаята и разпиля листовите по писалището. Двете с Хариет побързаха да ги съберат. Лоти бе успяла за прибере половината в несесера за писане, когато усети, че нещо не е в ред. Всички листове, които държеше в ръката си бяха празни.

За миг ги изгледа объркано и с намръщено чело. След това взе от Хариет останалите листове. Те също бяха бели и чисти, като в деня в който бяха купени от магазина за хартия на Бонд Стрийт.

— Какво има? — попита Хариет и погледна треперещите ръце на Лоти. — Бледа си като призрак.

Лоти отчаяно започна да рови в тайното отделение. Но то беше празно.

— Ръкописът ми — прошепна тя и в стомаха ѝ се разля леден студ, когато си спомни всяка написана дума от идването ѝ в имението Оукуайлд. — Изчезнал е.

След неуспешно търсене из къщата Най-после Лоти намери Хейдън на скалите, недалеч от пропастта. Изглеждаше като статуя на фона на сивото море и мрачното небе. Въпреки че от нейното място не се виждаха насечените скали, Лоти почти можеше да усети техните остри зъби прилични на разтворена паст, готова всеки момент да погълне глупавите или лудите.

Хейдън четеше унесено листовите в ръката си и със светлите си панталони и бяла риза с отворена яка и с черните си ботуши, приличаше точно на злодея от романа. Вятърът развяваше тъмната му коса. Когато Лоти видя сурово стиснатите му устни, не можа да повярва, че точно тези устни преди няколко часа ѝ бяха доставили такова удоволствие.

Горещината обля бузите ѝ и се разпространи предателски по тялото ѝ.

— Нямах право да се ровиш в нещата ми.

Хейдън вдигна глава и отговори на изпитателния ѝ поглед. И двамата знаеха, че Лоти блъфтира, тъй като според английските закони тя не притежаваше нищо. Всичко принадлежеше на съпруга ѝ. Включително и тялото ѝ.

— Права си — призна си той и с това я изненада. — Срамувам се. Но ти добре си описала лошите ми маниери. Случайно попаднах на първата страница на твоя шедьовър, а когато започнах да чета, не можах да се спра и бях толкова завладян от приключенията на „Коварния дук“ и неговата безстрашна съпруга. — Хейдън извади купчина листове от една цепнатина в скалата до себе си.

С нарастващо безпокойство Лоти позна ръкописа си. По необясними причини тя се почувства сега по-гола пред него, отколкото предишната нощ. Тогава беше обичана и желана, сега се чувстваше унижена и разголена и като че ли Хейдън наблюдаваше с лупа най-тъмните кътчета в душата ѝ. Трябваше ѝ голямо самообладание, за да не грабне листовите от ръцете му и да не ги скрие зад гърба си.

Тя кимна към скалите.

— Изненадана съм, че не си ги пуснал по вятъра.

— И да лиша света от такъв многообещаващ талант? Не, никога. — Хейдън почука с пръст върху ръкописа. — Тук-там залитай към мелодрамата, например в главата, когато безстрашната ти героиня открива малоумната дъщеря на своя подъл съпруг, която живее заключена на тавана. Но общо взето не е лошо. Трябва да се гордееш с ръкописа.

Защо тогава се чувстваше толкова ужасно?

— В този тип романи винаги има по някоя нещастна душа, която е заключена на тавана — опита се да обясни Лоти. — Особено когато къщата няма затвор.

— Може би трябва да построя и един затвор... — промърмори той с дяволски блясък в очите, точно като зловещия герой на Лоти.

Подозирайки, че ѝ се подиграва, тя отговори остро:

— Знаеш, че това нямаше да се случи, ако просто спеше с мен.

Той я погледна осъдително.

— И щеше ли да спиш спокойно, ако всеки миг очакваш да те удуша? — Въпреки насмешката погледът му бе толкова мрачен, като че ли наистина искаше да я удуши. — Междувременно, намери ли вече издател?

— Разбира се, че не.

— Но имаш намерение да потърсиш. — Това не беше въпрос.

— Не, всъщност не знам. — Лоти тръсна глава и отчаяно се мъчеше да го убеди. — Може би съм имала намерение, но това беше преди снощи.

Хейдън се изправи и прибра отново ръкописа в цепнатината с любопитни искри в очите си.

— Колко глупаво от моя страна да те обвинявам, че ме шпионираш по поръчение на скандалните издания. Всъщност ти си се целела много по-високо? По този начин ще се сдобиеш със слава и пари. Лейди Оукли определено ще стане литературната сензация на Лондон.

Лоти го гледаше невярващо.

— Наистина ли мислиш така? Че още от началото съм планирала всичко? Че съм те примамила да се ожениш за мен с единствената цел животът ти да послужи за вдъхновение на някакъв си смешен роман?!

— Не знам. Ти трябва да кажеш.

Той погали бузата ѝ с дланта си и от докосването му по тялото ѝ се разля топлина. Гласът му се превърна в меко като коприна мърморене.

— И последната нощ ли беше за теб вдъхновение? Навярно искаше да проучиш как „ръцете на убиеца“ докосват кожата ти.

Лоти затвори за малко очи, изненадана, че той използва срещу нея собствените ѝ думи. Когато отново ги отвори, отговори спокойно на пламтящия му поглед.

— Страхувам се, че е безполезно да отричам, нали? — отговори тя, примирена с поражението и отмести ръката му. — Аз съм открита. Ако непременно искаш да знаеш истината, онази вечер се вмъкнах в

градината ти, с надеждата да ме сбъркаш с някоя подла уличница и да бъда опозорена пред очите на лондонското общество и пред семейството ми. И когато доброто ми име бъдеше поставено на карта, щях да те накарам да ме изтръгнеш от семейството ми и на всички, които ми вярват и които са ми мили и скъпи, да ме завлечеш в един стар замък, някъде накрая на света, да ме третираш по-лошо от слугиня, която служи на един мрачен благородник и нахалната му дъщеря. Да разбере скоро, че този брутален благородник все още обича умрялата си жена, за която говорят, че от време на време излиза от гроба си, когато нещо не ѝ харесва, да го съблазня да ме люби с луда страст върху капака на един роял. — Лоти повиши глас. — И както точно си разбрал, всичко това е част от едни дяволски план, с който да задоволя писателската си амбиция.

Дълго време Хейдън я гледа и един мускул трептеше върху бузата му.

— На клавикорда щеше ли да бъде по-добре?

Лоти извади безмълвно ръкописа и тръгна към края на пропастта. Вятърът развяваше къдрици от набързо свития кок и ги мятеше пред очите ѝ, пречейки ѝ да вижда.

— Не! — извика Хейдън, когато тя понечи да хвърли листовете в морето. Хвана раменете ѝ и я дръпна към себе си.

— Не! — повтори той по-нежно. — Литературният свят може и да преживее загубата, но не съм сигурен, че някой от нас ще успее да стори това.

Стиснала ръкописа до гърдите си, Лоти се обърна към него.

— Започнах да пиша през първата нощ, когато чух призрака. Когато ми даде да разбере, че нашият брак не е нищо повече от едно име.

Хейдън направи няколко крачки встрани, като че ли сам се страхуваше от близостта ѝ.

— Мисля, че едно такова разкритие ще те улесни, особено като се вземе предвид, че само „леденото докосване“ на ръката му е достатъчно „да събуди ужас във всяка невинна душа“.

Лоти го изгледа с гневен поглед.

— Май си научил наизуст всяка страница?

— Само избрани места — увери я той и скръсти ръце пред гърдите. — Предимно тези, в които се описва моето „пълно морално

падение“ и „красивата ярост“ на „сардоничния ми вид“.

Лоти изстена.

— Не твоята, а на дука. Той е измислен герой, това не е биография.

— Навярно приликата между „маркиза убиец“ и „коварния дук“ е чиста случайност? — попита той и с вдигнатите си вежди наистина придоби сардоничен вид.

Тя преглътна и се опита да не заеква.

— Е, навярно съм заимствала някои мотиви от живота ти, но не смятам, че си продал душата си на дявола.

— Има хора, които са тъкмо на това мнение — отговори тихо той и от лицето му се изтри целият сарказъм.

Когато Лоти го погледна, под разкаянието ѝ си появи слаб лъч на надежда. Навярно още не бе късно да поправи грешката си. Като закри сърцето си с полуготовия ръкопис, направи крачка към него.

— Защо не ми дадеш възможност да те убедя, че се лъжеш?

С рязко движение Хейдън отметна една къдрица от челото си.

— Какво точно искаш от мен?

Лоти пое дъх и си пожела да бъде поне на половината толкова безстрашна като героинята си.

— Моля те да ми разрешиш да разкажа истинската история за теб, която скандалните вестници никога няма да напишат.

Хейдън я погледна по-скоро съжалително:

— Мислиш ли, че историята е напреднала дотолкова, че е невъзможно да промени образът на „коварния дук“.

— Никога не е късно — отговори тя и направи още една крачка към него. — Не и когато има някой, който да вярва.

Хейдън се вцепени.

— Обвиних те, че имаш склонност към мелодраматичното, милейди а не към сантименталности.

Почти болезнено Лоти осъзна загубата. Тя отново беше „милейди“, а не „мила моя Лоти“ или „сладка“. Но опасността да изгуби нещо още по-важно, ѝ даде смелост да отговори:

— Не става дума да превърна чудовището Франкенщайн в добър човек. Става дума за това, да защита един човек, обвинен несправедливо за убийството на жена си, която е обичал повече от живота си.

Въпреки че Лоти успя да изрече думите, без да трепне нито мускул по лицето ѝ, те като с остра шпага пронизаха сърцето ѝ.

С безмълвно проклятие Хейдън направи няколко крачки към ръба на скалата, застана там и се загледа във вълните, украсени с корони от пяна. Профилът му беше замръзнал като небето.

Лоти приближи до него.

— Всичко, от които се нуждая, за да възобновя доброто ти име, е истината за Жюстин. Ти си разказал на властите, че това е било нещастен случай. Тя беше ли упоена с опиум? Изтича ли от къщата и изгуби ли се в мъглата? Трябва само да ми разкажеш какво се случи през онази нощ на скалите. А аз ще напиша щастливия край, който заслужаваш.

Протегна към него ръце с желание да се притисне до тялото му. След последната нощ отказваше да вярва, че тези толкова неясни ръце са в състояние да хвърлят от скалите една беззащитна жена.

Когато погали с края на пръстите си ръкава на дрехата му, той внезапно се обърна, сграбчи я за раменете с твърди и безцеремонни ръце и я обърна с гръб към скалистия морски бряг.

— Казваш, че искаш да знаеш истината, милейди, а какво ще се случи, ако няма щастлив край за нито един от нас двамата. Какво?

Като се помъчи да намери опора и да се задържи с токовете на обувките си върху каменистата земя, Лоти се отдръпна от съпруга си, ужасена от мрачните му очи. В същия миг се разкая, но беше късно. Онази добре позната маска на примирена умора бе покрила лицето му.

След като я издърпа от скалите, Хейдън я пусна и приглади гънките върху ръкавите ѝ, там, където я беше държал.

— Замини с Нед за Лондон, Лоти, и допиши историята си — обяви рязко той. — Отреди на дука жестоката съдба, която заслужава. Спаси глупавата си героинята от капана и ѝ отреди герой, достоен за нейната обич и уважение. Но не искам от мен нещо, което, по дяволите, не мога да дам.

С тези думи Хейдън се обърна и тръгна към къщата, като остави Лоти, която все още стискаше листовите на ръкописа си.

Денят, в който Лоти напусна Оукуайлд, приличаше на деня на пристигането ѝ. Над тресавището бяха надвиснали оловносиви облаци,

а студеният вятър покриваше морето с ивици от бяла пяна. Ако не беше нежният зелен воал над хълмовете, храстите и дърветата, Лоти щеше да помисли, че пролетта е била само сън, така красив и мимолетен, както нощта, която прекара в прегръдките на Хейдън.

Въпреки че слугите се бяха строили да я изпратят, липсваха както Хейдън, така и Алегра. Докато Меги изтриваше очи с престилката си, Джем стоеше неподвижен, с колосана връзка, а ъглите на устата му висяха унило надолу. Когато Марта се разхълца, мис Кавендиш извади от джоба си носна кърпа и ѝ я подаде със стиснати устни и с подозрителен блясък в очите.

Нед съпроводи Хариет и Лоти до чакащата карета, но дори и той не можа да пусне някоя весела забележка, за да разведри обстановката. Той точно помагаше на Хариет да се качи в каретата, когато Алегра изскочи иззад ъгъла на къщата, а мис Търлигър, леко накуцвайки, я следваше по петите. За облекчение на Лоти мрачната стара гувернантка реши да остане, тъй като младата ѝ питомка в този момент се нуждаеше още повече от нея.

Препъвайки се, Алегра застана пред Лоти, прегърнала старата кукла.

— Вземи я.

Гласът на момичето звучеше глухо и Лоти разбра какви усилия полага Алегра, за да не се разплаче.

— Не искам да си сама.

Лоти нежно погали една опърлена къдрица върху главата на куклата, преди да отговори на Алегра.

— Тя няма какво да прави в Лондон. Винаги е казвала, че той е доста цивилизован за една пиратска кралица. Ще се чувствам по-добре, ако се грижиш тук за нея, докато се върна. — И като притисна силно детето до себе си, Лоти прошепна в ухото на Алегра, така че само то да я чуе. — Обещавам ти, че отново ще се върна.

След това Лоти се изправи и остави Алегра в кокалестите, но умели ръце на мис Търлигър. Старата жена подаде бастуна си на един лакей и сложи ръце върху раменете на Алегра, така че момичето остана изправено.

Със сериозно изражение Нед подаде ръка на Лоти. Тя я пое и се качи в каретата. Настани се до кошницата с котките си, а Нед зае място

до Хариет. Когато дойде в Оукуайлд, седмици наред сърцето ѝ се стремеше към дома, сега тръгваше към него, но сърцето ѝ остана тук.

Когато каретата се раздвижи, Лоти се наведе през прозореца и хвърли последен поглед към господарския дом. Въпреки че малките прозорчета отразяваха само сивото небе, тя със сигурност знаеше, че Хейдън стои зад някое от тях — наблюдаващ и чакащ. Не ѝ беше оставил никаква друга възможност.

— След като толкова си го обичала, Жюстин — прошепна Лоти със затворени очи, — освободи го.

Звукът, който вятърът довя до ушите ѝ, приличаше на крясък на чайка, кръжаща над прибоя, а може би на звънлив смях на жена.

*Навярно не беше още съвсем късно да
разменя душата си за неговата...*

— Леля Лоти си дойде! Леля Лоти си дойде!

Когато Лоти слезе от каретата пред Девънбрук Хаус, посрещнаха я радостните възгласи на племенниците ѝ, които кънтяха от един прозорец на втория етаж. Входната врата се разтвори и цялото семейство излезе с усмивки и шеги.

Няколко минути цареше хаос, всички я прегръщаха, целуваха и стискаха. Лора сияеше, а Стърлинг така я завъртя в кръг, че ѝ се зави свят. Чичо Тейн и леля Даяна бяха поканени на вечеря и те също допринасяха за шумотевицата, заедно с близнаците и шпаньолите, като скачаха пред краката ѝ. Когато Лоти чуеше скимтене, вдигаше крак, без да е сигурна дали е настъпила дете или куче.

Джордж я тупаше по рамото и се хилеше като пиан.

— Никога не можех да предположа колко ще ми липсват ти и твоето бърборене, сестричке, но знам със сигурност колко ужасно пусто беше тук без теб.

— Само че аз чух други неща — отговори Лоти и посочи към спътника си, който в този момент помагаше на Хариет да излезе от каретата. — Чувам, че през изминалите седмици се опитваш да спечелиш някаква оперетна танцьорка.

Джордж изглежда навъсено Нед и почервения до корена на пясъчнорусата си коса.

— Глупости! По-скоро тя ме преследва.

— Лельо Лоти! Лельо Лоти! — Осемгодишният Никълъс беше облечен с късо вълнено жакетче. — Истина ли е това, което говорят за Корнуол? Че там има ужасни великани, които използват костите на децата като клечки за зъби?

— Мисля че не, Ники. — Лоти махна една тъмна къдрица от кафявите очи на племенника си. — Великаните от Корнуол ядат децата заедно с костите. А когато посред нощ се опитваш да заспиш, се чува как ги хрускат.

Когато той, зарадван, изкрещя от ужас, неговата деветгодишна сестра само обърна презрително очи.

— Момчетата са толкова глупави. Целият свят знае, че в Корнуол изобщо няма великани. Или където и да е по света.

— Права си, Ели — каза Лоти с непроменена сериозна физиономия. — Но то е само защото морските чудовища са ги изяли всичките.

— Видя ли — извика Никълъс — Нали ти казах, че има морски чудовища в Корнуол. — И като крещеше триумфиращо, дръпна силно една от златните къдрици на сестра си. Докато той се отдалечаваше от нея с танцова стъпка, чичо Тейн отстрани със сигурна ръка близнаците и кучетата от опасната зона.

— Отвратително джудже такова... — Ели забрави за всички усилия да се държи като дама, хукна след брат си и го подгони по алеята с дърветата.

Докато ги наблюдаваше, Лора обгърна талията ѝ.

— Защо си толкова тъжна? Не можеш да ме убедиш, че са ти липсвали техните непрекъснати кавги?

— Само си помислих с какво удоволствие бих им представила някого, когото познавам.

— Дъщеря ти ли?

Лоти осъзна, че до този момент никога не беше разглеждала Алегра като своя дъщеря и гърлото ѝ се стегна.

— Да — тихо каза тя. — Моята дъщеря.

Стърлинг учудено гледаше към каретата.

— Къде е най-внимателният от всичките съпрузи? Ако се е скрил в каретата и не смее да се покаже, защото се страхува да не го застрелям, можеш да му съобщиш, че Адисън е прибрал пистолетите за дуел на сигурно място.

Лоти пое дълбоко въздух, колкото ѝ позволяваше корсетът. Настъпил бе моментът, от който се страхуваше. Насили се да направи радостна физиономия и усмихната се обърна към зет си.

— Страхувам се, че Хейдън не беше в състояние да ни придружи. По това време на годината в Оукуайлд има много работа и той не може да отсъства. Въпреки това настоя да дойда. Знае колко ми липсват и не искаше да ме лишава от вашето общество.

Стърлинг се усмихна тихо.

— Това, което разбрах от писмата ти, е, че той е напълно обсебен от чаровната си млада жена. Учудвам се, че можете да издържите разделени повече от един ден.

Джордж иронично забеляза:

— Или повече от час.

— Джордж — скара му се тихо Лора и постави предупредително ръка на рамото му, като през това време наблюдаваше изпитателно Лоти.

Лоти почувства как усмивката ѝ се стопява. Откакто напусна Оукуайлд, тя не проля нито една сълза, но сега очите ѝ започнаха опасно да парят. Като осъзнаваше болезнено съчувствения поглед на Нед, каза:

— Разбира се, че е ужасно трудно да сме разделени, без значение колко дълго. Сигурна съм, че той се чувства точно толкова изгубен, колкото и аз.

Джордж, който не беше забелязал нарастващата тъга на сестра си, я потупа ободряващо по рамото.

— След като държиш нещастното момче под чехъл, колко време ще останеш при нас?

— Страхувам се, че завинаги — извика Лоти, избухна в сълзи и се хвърли в прегръдките на Лора.

Най-после Лоти седеше сама в старото си легло с камара меки бели възглавници зад гърба. Въпреки че беше топла лятна вечер, в камината гореше приятен огън и отопляваше подредената спалня. Куки дори беше донесла една увита в кърпа топла керемиди и я беше пхнала под чаршафите в долната част на леглото, за да топли пръстите на краката ѝ. Кратунчо и Мистър Скокльо се гледаха с мрачни погледи, преди да решат на кого се пада привилегията, да се излегне върху нея.

По-рано на Лоти би ѝ било приятно, семейството ѝ да я утешава, но днес почувства облекчение, когато Лора най-накрая ги помоли да я оставят сама. Имаше чувството, че не може и минута повече да изтърпи съчувственото цъккане с език на Даяна или Куки, още по-малко заканите на Стърлинг, Джордж или Тейн да хванат подлия ѝ мъж и да му изтръгнат сърцето, защото я е накарал да плаче.

Лора излезе последна. След като утешително стисна ръката на Лоти, тя само каза:

— Когато си готова да говориш, аз съм на твое разположение.

Лоти отметна завивката и слезе от леглото. Въпреки че бе много приятно цялото семейство да се грижи за нея, тя вече не беше малко момиче. Беше оставила зад себе си възрастта, в която една чаша горещ шоколад или топло парче от медения сладкиш на Куки можеха да я излекуват.

Не ѝ беше необходимо много време, за да намери това, което търсеше. Беше поставила несесера за писане най-отгоре на набързо събрания си багаж. Седна в долния край на леглото, вдигна високо краката си, за да се предпази от Мирабела, и отвори кутията. Беше нахвърляла страниците на ръкописа, без да си направи труда да ги подреди. Беше ѝ все едно дали са омачкани или скъсани.

Ако Хейдън не ѝ беше намерил, тя навярно щеше да седи в господарската спалня на Оукуайлд и щеше да чака съпруга си да дойде и да задоволи страстта ѝ. За момент Лоти измъчено затвори очи. Осъзна, че умелите ръце на Хейдън и неговите изобретателни устни се грижеха за това, неговата наслада да бъде и нейна.

Тя отвори очи и изгледа ръкописа. Брилянтната ѝ творба не беше нищо повече от заплетеното фантазьорство на едно разглезено дете, на което казват, че драсканиците му се шедьовър. Когато прелисти страниците, грубият глас на Хейдън започна да я преследва по-настойчиво от призрак.

Не мислиш ли, че историята е напреднала дотолкова, че е невъзможно да промени образът на „коварния дук“.

Никога не е късно — беше отговорила тя. — Не и докато има някой, който вярва в него.

Но тя не беше повярвала в него. Никой не бе сторил това. Нито скандалните вестници, нито обществото, нито дори собствената му

дъщеря. И тя самата се оказа една от тях, когато искаше от него да ѝ каже истината, макар че отдавна я знаеше в сърцето си.

Изведнъж Лоти разбра защо вниманието на семейството ѝ беше неприятно. Тя заслужаваше точно толкова внимание, колкото Хейдън — презрение. Тя имаше точно толкова вина за раздялата, колкото и той.

Осъзна и какво трябва да направи. Сграбчи купа с листовете. Никога съзнателно не беше унищожавала и ред от написаното, но сега не се поколеба и секунда, когато стана от леглото и се доближи до камината. За кратко задържа листовете до сърцето си, после ги хвърли в танцуващите пламъци.

Не остана да гледа, как изгарят. Вместо това се върна до несесера за писане, извади празен лист хартия, перодръжка и ново шишенце с мастило. Като използваше за подложка кутията на несесера, се облегна удобно на възглавниците и започна да пише. Ръката ѝ окрилено се плъзгаше по страниците.

— Какво, по дяволите, прави горе?

Стърлинг стоеше с ръце на кръста и гледаше мрачно към тавана на гостната.

— Лампата ѝ свети до сутринта, облича се като чистачка и приема храната само в стаята си.

— Добре, че поне яде — отбеляза Лора от мястото си на софата и приглади бродерията си. — Куки се кълне, че омиа всяка табла до последната троха.

— Не се страхувам за апетита ѝ, а за душевното ѝ състояние. Вече почти от два месеца е в Лондон, а не е посетила дори и един чай или соаре. Бедният Джордж така умира от скука, когато трябва да забавлява мис Дъмуинкъл, че му се иска да си оскубе косите. Или нейните. Освен това Лоти отказва да напусне къщата и единственият гост, когото приема, е този мошеник Таунсенд.

Една дълбока бръчка на челото още повече помрачи още повече лицето му.

— Досега не е споменала и дума защо Оукли я е изпратил тук. Мислиш ли, че е възможно...

— Не, в никакъв случай. — И Лора уверено прокара иглата през материята. — А ти нямаш право да я питаш. Настроенията на Лоти може би се менят, но сърцето ѝ никога не се колебае.

— Ако знаех, че негодникът я е върнал вкъщи, след като я е зарязал, бих го застрелял на място. — Той прокара ръка през косата си и въздъхна. — Не знам колко дълго ще издържа тази тайнственост. Надявам се, че ще ни се довери.

Лора стана и нежно се притисна към него.

— Имай търпение, мили — каза тя и хвърли поглед към тавана — Може би точно сега ще го направи.

— Лельо Лоти! Лельо Лоти!

Лоти отмести ръкописа настрани и въздъхна. Можеше да не допусне целия свят до себе си, докато работеше, но беше невъзможно да остави без внимание възбудените викове на племенника си. Когато искаше да каже нещо, той надаваше възбуден вик, а за особени случаи пазеше още по-силните крясъци.

Тя разтри кръста си, стана от бюрото и забърза към прозореца, захвърляйки пътьом престилката на Куки. Въпреки че бе изгубила всяка надежда да измие мастилото под ноктите си, тя беше достатъчно суетна, за да пази красивите си дрехи.

Отвори прозореца и се надвеси, а яркото следобедно слънце я заслепи. Миналата нощ бе спала само три часа и се чувстваше толкова изтощена, като пеперуда, току-що излязла от пашкула си. Накрая откри племенника си върху най-долния клон на бряста в края на алеята с дърветата.

— Какво има, Ники? Да не би да си намерил още някой блестящ бръмбар?

Със смях момчето посочи към улицата.

— Този път намерих една лъскава карета.

Лоти погледна към возилото, което беше спряло пред къщата. Една карета с герб навярно не бе рядкост в този благороднически квартал на Лондон. Стърлинг имаше поне половин дузина. Но никоя от тях не беше украсена с герб с дъб.

Сърцето ѝ заби по-бързо.

Докато се усети, излетя по широките стълби надолу, като се освобождаваше в движение от престилката на Куки. Блъсна се на стълбите в една смаяна слугиня и изтича покрай един лакей с отворена уста, който стоеше на входа.

— Искате да излезете ли, милейди? Мога ли да...

И понеже разбра, че тя няма намерение да забави крачките си, той бързо отвори вратата, като се страхуваше очевидно, че тя ще мине през нея. На най-горното стъпало на външната стълба Лоти спря и прибра един кичур в небрежния си кок.

Ако не беше придружителката, облечена цялата в черно, Лоти не би познала момичето, което слизаше от каретата. Мис Търлигър се облегна тежко върху бастуна си, а момичето стоеше изпънато и изправено, носеше очарователна синя шапка и хубава рокля в същия цвят. Косата ѝ беше сплетена на две лъскави плитки. Въпреки гордо вдигнатата брадичка тя беше прегърнала куклата си толкова здраво, че кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели. Малката, изглежда, не бе сигурна как ще я приемат.

— Алегра! — извика Лоти, изтича по стълбата и прегърна дъщерята на Хейдън.

Докато здраво притискаше до себе си момичето, можеше да се закълне, че вдъхва аромата на тресавището, тежък, непонятен аромат на подправки, на вятър и живот. Лоти го вдъхна дълбоко и си пожела с копнеж да открие и дъх на лаврово дърво.

— Гледай ти! — тя постави ръце на раменете на Алегра и я задържа на една ръка разстояние пред себе си. — Мога да се закълна, че за тия два месеца си пораснала поне с два сантиметра.

Мис Търлигър смръщи нос.

— Няма нищо за чудене. Повечето деца растат благодарение на комбинацията от обич, дисциплина и чист въздух.

Лоти погледна към каретата над раменете на Алегра, неспособна да прикрие надеждата, която покълна в сърцето ѝ.

— Навярно двете дами не са предприели едно толкова дълго пътуване без мъжка закрила?

Вместо отговор Алегра бръкна в чантичката, която висеше на лакътя ѝ, и извади лист хартия. Подаде го на Лоти.

— Това тук е за теб. Той го запечата, преди да го прочета.

Лоти взе писмото, счупи печата и разбра че е от мъжа ѝ.

Бавно отвори листа. С прилежния си почерк Хейдън беше написал следното:

Милейди, след твоето заминаване дъщеря ми изглежда много оклюмала. Все по-често ме заболява стомахът, когато видя унилото ѝ лице. Моля те да се грижиш за нея. Ти беше по-добра майка, отколкото аз ѝ бях баща.

Когато пусна писмото, видя, че Алегра я гледа настойчиво с виолетовите си очи.

— Той сега е съвсем сам. Тревожа се за него.

— Знам, сладка моя — прошепна тя и я хвана за ръката. — И аз също.

Навярно дълго щяха да стоят така, ако в този момент иззад ъгъла не се беше появила Ели и ако Ники не се приземи от клона точно пред тях.

— Защо, за бога, викаше преди малко толкова силно? — попита брат си Ели и го удари по гърба. — Някой път ще се запалиш и никой няма да дойде да угаси огъня, защото винаги правиш цирк.

Преди Ники да отговори, Ели видя новодошлата. Алегра я гледаше с отворена уста, очите ѝ бяха широко отворени от учудване. Приличаше на живо копие на куклата в ръцете си.

С мрачен поглед, отправен към куклата на Лоти, Ели сложи ръце на кръста, тръсна къдриците си на гърба и вирна колкото можа чипото си носле.

— Откъде имаш тази кукла? Леля Лоти никога не ми даваше да играя с нея.

За учудване на Лоти, вместо да отговори грубо, Алегра изтича до каретата и донесе куклата, подарена от баща ѝ.

— Ето, вземи — каза тя и пхна в ръцете на Ели красавицата с гарвановочерната коса. — Можеш да си играеш с нея, колкото искаш.

Ели гледаше куклата, след това скришом хвърли поглед към Алегра, видимо изненадана от приликата. Въпреки че беше по-малка с около година от Алегра, тя въздъхна и обяви:

— Вече съм твърде голяма, за да си играя с кукли, но ако настояваш, добре. Искаш ли да видиш котенцата ми? Имам цяла дузина в спалнята. Те само мен обичат, но навярно ще ти позволят да ги погалиш, когато им кажа.

— И аз имам котенца — каза Алегра и отново изтича до каретата, за да донесе една плетена кошница. Отвори капака и четири котета надникнаха отвътре. Когато Лоти видя, че става дума за котетата, които беше подарила на Хейдън, осъзна, че Алегра не преувеличава. Баща и настина бе напълно сам.

След като момичетата тръгнаха, хванати ръка за ръка, Никълъс остана самичък на двора. Той намръщи осеяното си с лунички носле и каза презрително:

— Момичета!

Лоти разроши косата му.

— Не са мили като бръмбарите, нали? Докато двете играят с кукли и котетата, можеш да придружиш мис Търлигър до къщата и да помолиш майка си да приготви две стаи за гости.

Ники я послуша неохотно. Когато двамата със старата гувернантка изчезнаха в къщата, Лоти извади още веднъж писмото и погали нежно написаното от Хейдън.

— Ще се грижа за нея — прошепна тя, — а и за теб, почакай малко Ще видиш.

Отново сгъна листа и го скри в джоба на полата си, след което влезе вкъщи и още по-бързо се зае с работата си.

Хладен есенен вятър нахлуваше през таванския прозорец на кабинета на четвъртия етаж и се смесваше с острия мирис на сажди от близкия комин. Лоти бе скрила ръцете си зад чантичката, за да прикрие неспокойните им движения, които издаваха нейната нервност. Почти не можеше да повярва, че е в издателството „Минерва Прес“.

Тя често бе идвала в библиотеката и в книжарницата на първия етаж, но никога не бе имала възможност да проникне във вътрешността на храма. Тук, в това магнетично, но и някак си захабено място, където въздухът беше напоен с аромата на прах, мастило, кожа и хартия, се подготвяха за печат мечтите, които после, подвързани и подредени, се продаваха в книжарницата, за да носят безкрайни часове

на удоволствие. Навярно самата мисис Илайза Парсънс е седяла на същия този стол, докато е чакала, притеснена, преценката на издателя за книгите ѝ „Тайнственото предупреждение“ или „Замъкът Волфенбах“.

Срещу Лоти седеше Нед, небрежно облегнат на един стол, и ритмично почукваше с бастуна си по пода. Когато улови погледа ѝ, престана да чука.

— Още не е късно да си тръгнем. Напълно ли сте уверена, че искаме да сме точно тук?

Тя кимна с глава.

— Длъжна съм да го сторя.

— Знаете, че той ще ме удуши, когато разбере, че съм допуснал да го направите. Стига зет ви да не го изпревари.

Лоти се намръщи.

— Готова съм да поема риска.

Когато вратата срещу бюрото се отвори, и двамата се изправиха, един плешив мъж с увиснали рамена влезе в помещението с ръкописа в ръка.

Беше облечен с просто палто, с проядена от молци връзка, карирано сако и панталон в различно каре. Лоти изпита известно успокоение от факта, че под чистите му, добре поддържани нокти имаше следи от мастило.

Той се настани зад бюрото и сложи ръкописа пред себе си. После свали очилата и потърка очите си.

— Е, мистър Бил — каза Лоти усмихната, — нали не е чак толкова лошо.

Издателят разтри края на носа си, преди отново да сложи очилата.

— Мила госпожо — започна той и я изгледа сериозно. — Навярно добре съзнавате факта, че това пред мен не е от сорта на историите, които издателство „Минерва Прес“ публикува. Нашите читатели са, по-скоро не са... или как да се изразя...? — Постави ръцете си една върху друга, така че те се опираха само в края на пръстите — Те са свикнали на сензации.

Нед се надигна.

— Моля да ни извините, че ви изгубихме времето. Надявам се, че ще ни простите...

Лоти му хвърли мрачен поглед и се изкашля предупредително. С въздишка Нед отново седна на стола.

Тя се наведе напред и се помъчи да промени мнението на мистър Бил с най-сърдечната си усмивка.

— Като една от най-верните читателки на „Минерва Прес“, мога де ви уверя, че много добре съм запозната, какво публикувате. Но въпреки това се надявам, че ще вземете ръкописа ми. Не можете да отречете, че романът ще донесе изключителни доходи на издателството.

— Но на каква цена? Трябва да ви е ясно, че публикуването му ще донесе и определена известност за автора. Навярно бихте си послужили с псевдоним...

— Не — отговори Лоти твърдо и отново се облегна назад. — Съвсем определено не. Искам името ми да бъде първото нещо, което читателят или читателката ще види, когато вземат книгата в ръце.

Мистър Бил поклати тъжно глава.

— Много ми е трудно да реша. Просто не знам как да процедираме.

— Моля ви, не ми отказвайте — не издържа Лоти, не можейки повече да крие разочарованието си зад изкуствена усмивка. — Виждам, че писателските ми умения не са на високото ниво, с което сте свикнали, но мисля, че някои поправки...

Тя млъкна. Издателят я изгледа толкова слисан, като че ли й беше пораснала втора глава. Лоти размени учуден поглед с Нед.

— Не ме разбрахте правилно, милейди.

Мистър Бил постави ръка върху ръкописа и зачервените му очи отново овлажняха.

— Това тук е една от най-завладяващите книги, които някога съм чел. Смея да твърдя, че дори и най-безчувственият читател не би могъл да я довърши със сухи очи и с неразвълнувано сърце. Няма предвид, че тя не отговаря на нашия стандарт, напротив, тя го превъзхожда и мястото ѝ е в реномирано издателство като нашето.

Лоти го гледаше невярващо и се питаше дали това не е сън. Тя дори не забеляза как сълзите потекоха по бузите ѝ, докато Нед не ѝ подаде кърпата си.

— Ако предпочета вашето издателство пред другите — обърна се към него тя и отново погледна изцапаните му с мастило пръсти, — ще

го издадете ли?

Мистър Бил кимна и усмивка огря дългнестото му лице.

— За мен ще бъде както чест, така и удоволствие.

— Чухте ли, Нед — обърна се Лоти към приятеля си и се усмихна през сълзи. — Ще стана известна.

*Можех да усетя ледения дъх на дявола във
врата си...*

Над имението Оукуайлд бушуваше леден вятър.

Той свистеше над тресавището, над комините и отравяше дъха на всеки със своята неумолимост. С невидимите си пръсти изтръгваше листата на дърветата и те оставаха да стърчат голи. Изтриваше всеки полъх на лятото, докато този кратък сезон не остане само хубав спомен.

Някои твърдяха дори, че ако излезеш пред вратата и наклониш глава в подходящ ъгъл, можеш дори да чуеш камбаната, с която преди сто години разбойниците примамвали към гибел върху насечените скални рифове нищо не подозиращите капитани и техните кораби. Други шепнеха, че това е същият вятър, който духал в онази съдбоносна нощ, когато загина първата съпруга на господаря, същият вятър, който довява до ушите отчаяния й вик.

Слугите бързаха да се приберат в стаите си и заключваха вратите веднага щом се стъмнеше. В прииждащия мрак те се страхуваха да срещнат не призрак, а един мъж. Въпреки че по цял ден той стоеше барикадиран в кабинета си, през нощта с часове бродеше по пустите коридори и мрачното му лице с горящи очи не приличаше на човешко.

Въпреки че, след като отпрати жена си, а после и дъщеря си, от музикалния салон вече не звучеше музика, призрачна или реална, слугините избягваха да прекрачват прага на стаята. Никоя от тях не можеше да се отърси от неприятното чувство, че е наблюдавана. Бързаха да напуснат салона, а сърцето им биеше лудо, когато се окажеха сами пред портрета на първата лейди Оукли. Едно младо момиче се кълнеше, че докато бършело праха от рояла, от клавишите се разнесе такъв отровен дъх на жасминов парфюм, че то едва успяло да напусне стаята, за да не се задуши. След като една порцеланова

статуетка падна от перваза на камината и едва не улучи главата на Меги, нито щипането на Марта, нито заплахите на мисис Кавендиш за моментално уволнение бяха в състояние да накарат някоя напласена до смърт слугиня да се върне в музикалния салон.

Лакеите се кълняху пред Джил, че в някои коридори има леденостудени места, където започвали неконтролируемо да тракат със зъби и тичали в кухнята, за да се стоплят на печката.

Когато Марта нерешително докладва на Хейдън за нарастващия страх у слугите, той предложи да назначат други, по-малко суеверни. Самият той вече не вярваше в призраци. Те го бяха изоставили, когато копнееше за тях.

След като преди повече от четири месеца изпрати Алегра в Лондон, Хейдън настояваше слугите да оставят запалена лампа в стаята ѝ през цялата нощ. Понякога отваряше вратата, надявайки се да я види заспала с поруменели от съня бузи, прегърнала куклата на Лоти. Но леглото беше празно.

В ранните часове на утрото той стоеше пред салона и се надяваше да чуе тракането на чаени чаши, смях или последните ноти на някоя смешна шотландска песничка. Но от там вееше само тишина.

Неговото безцелно бродене завършваше винаги на третия етаж на дома в спалнята на Лоти. Когато първият път отвори вратата, остана изненадан, че тя е оставила повечето от нещата си. Навярно много е бързала, казваше си горчиво той, водена от отчаяното желание да избяга най-после от него. Хейдън бе видял страха в очите ѝ онзи ден на скалите, когато сложи ръце на раменете ѝ. Това беше страх, който никога повече, докато е жив, не искаше да види в очите на жена. И особено в очите на Лоти.

Той бавно се разхождаше из стаята ѝ, преследван не от призраци, а от спомени. Виждаше я как бърчи носа си, когато се смее, как блести косата ѝ, когато се спуска с колелото по склона, чуваше тихите сподавени звуци, когато с устните си я хвърли в сладката пропаст на страстта. Въпреки че искаше да помоли Марта и мисис Кавендиш да опаковат нещата ѝ и да ги изпратят в Лондон, всяка нощ Хейдън затваряше зад себе си вратата и оставяше всичко на място, както го беше оставила тя.

В първите седмици след смъртта на Жюстин Хейдън бе опознал опасността да потърси забрава с помощта на бутилката. Въпреки това

една нощ излезе навън през един френски прозорец на кабинета си, стиснал в ръце отворена бутилка портвайн.

С несигурни крачки потърси път през скалите, докато накрая, клатушкайки се, не се отзова на самия ръб и се заслуша в рева на вълните, които се разбиваха в рифовете — така както се бяха разбили и мечтите му. Вятърът бе раздухал облаците и бе открил трептящия кръг на луната, която заливаше вълните със сребърна светлина. Хейдън опи голяма глътка от портвайна, затвори очи и изпъна рамене, като че ли се молеше природните сили да го вземат при себе си.

Тогава изведнъж чу от далечината една мелодия, която вятърът довя. Мелодията беше болезнено сладка, покоряваща с простотата си. Кръвта застина във вените му, той бавно се обърна и погледна към къщата. Този път знаеше, че нито Лоти, нито Алегра оживяваха клавишите.

— Проклета да си! — прошепна прегракнало Хейдън, докато песента бавно, но сигурно го отдалечаваеше от пропастта.

Без да оставя бутилката, той тръгна по тъмните коридори на дома и с всяка измината крачка музиката ставаше все по-силна, както и гневът му. Когато отвори вратата на музикалния салон, той беше тъмен и празен, както и очакваше. Отиде до рояла и сложи ръка на капака. Усещаше фините вибрации на струните и ехото на горчиво-сладката мелодия във въздуха.

Гневно се доближи до портрета на Жюстин.

— Надявам се, че най-после си щастлива — извика той и хвърли бутилката с всичка сила върху портрета. Тя се разби върху лененото платно и червеното вино, подобно на кръв заля бялата дреха на Жюстин. — Навярно винаги си целяла да ме докараш до лудост, за да не си сама в смъртта.

Жюстин продължаваше да го гледа с недостъпния си ироничен поглед.

— Хейдън?

Той се обърна и откри на прага един мъж, чието лице оставаше в сянка.

Замръзнал от ужас, за момент помисли, че това е Филип, който стои там — млад, предизвикателен и пълен с надежди. Докато чакаше старият му приятел да излезе от сянката с все още димяща огнестрелна рана в сърцето, Хейдън си помисли, че наистина е полудял.

— Хейдън? — повтори мъжът и гласът му прозвуча малко подозрително. — Да не би да си изгонил всички слуги с това намръщено лице, с тази грубост и лошо настроение? Чуках на вратата, но никой не отвори, така че обиколих около къщата, намерих отворен прозорец и влязох през него.

Когато гостът пристъпи и косата му заблестя като сребро на лунната светлина, Хейдън отстъпи крачка назад и седна на дивана, замаян от облекчение. Закри главата си с ръце със сподавен смях.

— О небеса, Нед, никога не съм си представял, колко ще се зарадвам, че си тук, нечакан и без покана.

— Това със сигурност се дължи на радостното посрещане, което ми устрои последния път. Музиката беше прекрасна. Не знаех, че и ти свириш на пиано.

Хейдън бавно вдигна глава и погледна рояла с учудване е неверие.

— И аз също не знаех.

— Ще те помоля да ми предложиш нещо за пиене, — каза Нед, като гледаше развеселен портрета, — но предпочитам да пия от чаша, вместо да хвърлиш бутилката по главата ми.

Хейдън замислено прокара пръсти през косата си.

— Жюстин изобщо не понасяше портвайн. — Той намръщи чело и за пръв път осъзна колко е хубаво, че приятелят му е тук. — Какво те води посред нощ в Корнуол? — попита той.

Нед веднага стана сериозен.

— Трябва да се извиня, че идвам толкова късно, но нося подарък от жена ти, нещо, което тя мисли, че трябва да видиш колкото се може по-скоро.

— Какво е то? — попита Хейдън с горчив глас. — Навярно молба за анулиране на брака?

— Не съвсем.

Нед извади от пътната си чанта една тънка книжка с кожена подвързия и му я подаде.

Хейдън разгледа книгата от всички страни и установи, че става дума за първата част от трилогия. Още преди да вземе книгата на лунната светлина и преди да прочете украсения със злато надпис върху яркочервената подвързия, знаеше какво е написано: „Жената на Господаря на смъртта“ от лейди Оукли.

Заля го вълна от разочарование и един ужасен вкус в устата, погорчив от жлъчка. Въпреки че сам каза на Лоти да допише романа, никога не бе вярвал, че тя наистина ще го направи. И съвсем определено не беше си представял, че ще бъде толкова безсърдечна, да му поднесе отпечатаната книга.

Той я подаде на Нед.

— Благодаря, но не е необходимо да я чета. Добре познавам историята, както и края ѝ.

Като игнорира протегнатата ръка на Хейдън, Нед хвърли останалите два тома в скута му, а в ъглите на устата му се появи загадъчна усмивка.

— Аз на твоето място щях да ги прочета въпреки всичко. Понякога и един предвиден край може да поднесе изненади. — Затвори пътната си чанта и се прозя. — Въпреки че мразя да те лишавам от присъствието си, трябва след няколко часа да отпътувам за Съри. Обещал съм на майка си едно дълго отлагано посещение. Ако ме извиниш, ще си потърся легло и хубаво момиче да ме стопли.

— Можеш да събудиш Марта. Тя винаги е изпитвала слабост към теб.

Нед си надигна.

— Благодаря, но мисля, че вместо нея май предпочитам една затоплена тухла.

След като Нед си отиде, Хейдън стоя известно време, загледан в книгите в скута си. Не можеше да упрекне Лоти, че го е предала, но беше трудно да повярва, че жена му толкова малко се интересува от чувствата на Алегра. След като тя потвърди най-лошото, което светът предполага за него, Алегра изгубваше всички шансове да се освободи от греховете на родителите си, да се омъжи за почтен мъж и да влезе в живота и обществото.

С все по-нарастващ гняв Хейдън реши да хвърли книгите в отъня. Когато се изправи на крака, все още омекнали от портвайна, една от книгите падна на земята и се разтвори върху едно огряно от луната място. Той се наведе да я вдигне и когато видя надписа на заглавната страница, разбра, че това е първият том. Почеркът на Лоти беше все така екстравагантен, какъвто го помнеше.

Той прокара пръст по смелите завъртулки и прочете полугласно:
За теб от цялото ми сърце.

Неспособен да издържи подигравката ѝ, Хейдън искаше веднага да затвори книгата, когато противно на волята му очите му се плъзнаха към първото изречение на първата страница:

Никога няма да забравя онзи момент, когато за пръв път видях мъжа, който щеше да ми спаси живота.

*Беше ли възможно, така да съм се излъгала
в него?*

— Взе ли я? Получи ли я? О, моля те кажи, че я взе — извика Елизабет Блай и се повдигна развълнувана на пръсти, когато най-добрата ѝ приятелка излезе през стъклената врата на книжарницата на „Минерва Прес“.

— Слава на Зевс, взех я — отговори възхитено Каро Брокуей и извади под палтото си тънката книжка. Дъхът на момичето излизаше като бяло облаче в студения въздух.

Преди Елизабет да стигне до нея, един лакей с морскосиня ливрея ѝ препречи пътя.

— Давам ви за тази книга три лири, мис.

Каро се спря, видимо смутена.

— Но тя струва само половин гвинея.

— Слагам пет отгоре — каза мъжът и хвърли отчаян поглед към дългата редица от карети зад него.

Чак до Гайсчърч Стрийт се бяха наредили частни карети и градски файтони. Облечени в кожени наметки и маншони, техните обитатели се бяха примирили да треперят с часове на студа, като се надяваха да се сдобият с третия том на най-новата литературна сензация на Лондон, книгата „Жената на Господаря на смъртта“.

— Моля ви, мис, смилете се над мен — молеше мъжът. — Навярно сте чули какво направи лейди Драйдън с лакея си.

Момичетата се спогледаха с широко отворени очи. Цял Лондон говореше за това, какво се бе случило с лакея на лейди Драйдън. Той се бе осмелил да се върне с празни ръце и смутено да съобщи, че са измъкнали от ръцете му последната книга от втория том на „Жената на Господаря на смъртта“ и тя е попаднала в алчните ръце на лейди Федъруик. Някои твърдяха че са чули гневният крясък на контесата

чак до Алдгейт. Тя ударила с чадъра си нещастния човек по главата, вирнала нос и наредила на кочияша си да заминат без него. Лакеят тичал след каретата и молел контесата да му прости, докато накрая припаднал с лице върху купчина конски фешии. Според слуховете, все още търсел работа по доковете.

— Ужасно съжалявам, сър, но не мога да ви помогна. — И като стискаше книгата до гърдите си, Каро се запъти към Елизабет. — Станала съм на разсъмване и обещах на майка си веднага да занеса книгата у дома. Тя ще я чете след вечеря на семейството. Всички умираме от любопитство да разберем какво ще се случи, когато дукът разбере, че младата му жена е изневерила.

Елизабет завъртя очи.

— Не мога да повярвам, излиза, че тя е глупачка, след като се държи по този начин. — Момичето плесна с ръце си погледна замечтано. — От самото начало знаех, че този толкова приятен, мил великодушен и невероятно красив мъж никога не би наранил една жена, особено когато тя е негова съпруга.

Лакеят последва Каро със заплашителна физиономия. Той протегна ръка, облечена с бяла ръкавица.

— Нищо няма да ти коства да ми я дадеш. Мисля, че пет фунта за просто същество като теб са цяло състояние.

— Да бягаме, Каро — изкрещя Елизабет, хвана приятелката си за ръка и я дръпна.

Когато двете момичета побягнаха с развети пелерини, лакеят свали шапката си и извика след тях.

— Седем фунта! Ще ти дам седем фунта!

Пред всички книжарници и обществени библиотеки в Лондон се разиграваха подобни сцени. Авторката беше настояла една съкратена версия на романа ѝ да се появи като разказ с продължение в седмичните списания, за да може да я прочетат и тази част от читателите, които не успеяха да си купят книгата. В момента, когато се появи най-новото издание, тълпи от хора щурмуваха уличните продавачи, буквално изтръгваха от ръцете им списанието и разкъсваха тънката хартия. Долу при доковете, дори и тези, които не можеха да четат, проливаха сълзи на умиление над грубата рисунка на млада жена

с аристократичен произход, която на колене моли за прошка мъжа си, а той с тъжно лице и показва вратата.

Съдържанието на романа даде на висшето общество възможност за безкрайни часове оживени обсъждания. Не можеха да приемат факта, че една от тях беше паднала толкова ниско, за да напише тази история. Това беше най-големият литературен скандал в Лондон след скандала от преди десет години, когато жененият Пърси Биш Шели избяга във Франция с шестнадесетгодишната Мери Годуин.

Когато се разчу, че дук Девънбрук и „Минерва Прес“ организират бал в чест на авторката, всички се втурнаха да си осигурят покани. Семействата, които бяха заминали за именията си, се върнаха отново в града. Никой не искаше да пропусне събитието на годината и възможността да се срещне лично с прославената Жена на Господаря на смъртта.

Когато Лоти приближи мраморната стълба, водеща от галерията към балната зала на Девънбрук Хаус, тя се чувстваше по-скоро неспокойна, отколкото известна. Гостите се трупаха в залата под нея и чакаха с напрежение появата ѝ. В ъгъла се седеше един цигулков квартет, а музикантите с лъкове върху струните очакваха знака за първия валс. Стърлинг и Лора я чакаха долу пред стълбата и изглеждаха по-нервни и от Джордж, който с наведена глава кръстосваше залата в опитите си да избяга от упоритата Хариет.

През целия си живот Лоти бе мечтала за този момент, но когато той дойде, се почувства невероятно самотна. Пипна с ръка високата си фризура и се запита дали някой от гостите ще познае момичето от Харфордшир, известно като „дивачката“. С помощта на Даяна и Лора беше избрала рокля от смарагдовозелено кадифе, която откриваше млечнобелите ѝ рамене. Една кадифена панделка обвиваше тънкия ѝ врат, а краищата на бухналите ѝ ръкави и на квадратното деколте бяха украсени с блестящи златни нишки. Талията беше високо поставена и обгръщаше естествените ѝ заоблености. Перленият наниз в косата придаваше на целомъдрения ѝ вид нотка на елегантност, както и дантелата, която проблясваше под полата на роклята ѝ.

Адисън стоеше застинал на най-горното стъпало. Слугата ѝ намигна едва забележимо, след като се покашля и тържествено обяви:

— Нейна светлост маркиза Оукли!

През залата премина възбуден шепот и погледите на присъстващите се отправиха към нея. Лоти докосна с върховете на пръстите си върху желязното перило и бавно слезе по стълбите с прелестна усмивка.

Стърлинг я очакваше долу. Лоти почувства как гърдите ѝ се изпълниха с копнеж, когато за момент си представи, че Хейдън би могъл да стои на мястото му с горд израз в зелените си очи.

Зет ѝ подаде ръка, а Лора даде знак на музикантите да засвирят първия валс, с който Лоти и Стърлинг трябваше да открият бала.

— Все още никакво известие ли няма от Таунсенд? — осведоми си Стърлинг, когато и други двойки се присъединиха към тях и ги потопиха във водовъртежа от цветове и звуци.

— Нито дума. Мисля, че Хейдън го е хвърлил в морето, заедно с книгата ми.

Стърлинг намръщи чело.

— По-добре него, отколкото теб.

След като първият валс свърши, той я предаде на сияещия мистър Бил. Любезният издател беше много горд от факта, че танцува с известната авторка. Завладяващият успех на романа ѝ не само бе напълнил кесията му, но бе подобрил чувствително и външния му вид. Лоти прие ръката му, но трябваше да преживее факта, че той беше по-добър като издател, отколкото като танцьор.

— Оценявам вечерта като триумф, милейди — каза той и я изгледа над очилата си, — както и отпечатването на седмото издание от третата част на книгата.

За щастие той не забеляза тайните погледи, отправяни към Лоти през моноклите и зад ветрилата. В тях нямаше възхищение, а само любопитство и едва прикрито съчувствие. Като се усмихна на мистър Бил, тя вирна нос. Щом Хейдън е могъл да издържи презрението на обществото в продължение на четири години, и тя бе в състояние да ги изтърпи за една вечер.

Заета да държи нежните си крака на сигурно разстояние от грубите обувки на издателя, Лоти не забеляза гробната тишина, която изведнъж обгърна присъстващите. Дори музикантите замлъкнаха по средата на изпълнението.

В неочакваната тишина гласът на Адисън прозвуча ясен и отчетлив, дори не толкова безучастен както винаги:

— Негова светлост Хейдън Сент Клер, маркиз Оукли.

През тълпата премина вълна от учудване. Лоти се обърна и видя съпруга си, застанал горе на стълбата.

*Изглеждаше като самия дявол, дошъл да
прибере жена си...*

Всички в залата гледаха мъжа, застанал на най-горното стъпало, ала неговите очи бяха отправени само към Лоти. Огненият му поглед накара много жени да потърсят шишенцата с амоняк из чантичките си.

Когато Хейдън слезе по стълбите, из залата се разнесе възбуден шепот.

— Това ли е той? Истина ли е?

— Виж тези очи! Изглежда още по-хубав, отколкото го е описала.

— О, мили боже! Прави впечатление на див и неотразим! Винаги съм се възхищавала от такива мъже.

Някои от по-младите гости за пръв път имаха възможността да видят лицето на прословутия особняк, известен като „маркиза убиец“. Други си го спомняха като желан трофей на пазара за женитба, който бе разбил сърцата на няколко дъщери от известни семейства, оженвайки се за една францужойка без средства. Но за всички той беше героят от прословутия роман на лейди Оукли, мъжът, сполетян от горчива несправедливост, извършена не само от тях, но и от жената, която го гледеше бледа и неподвижна като статуя. Мнозина се надяваха, че маркизът ще дойде и ще я отвоюва с дуел, както тя заслужаваше.

Когато Хейдън с решителни стъпки пресече балната зала, Джордж и Стърлинг понечиха да го спрат. Лора погледна брат си, поклати глава и хвана съпруга си за ръка.

Хейдън застана пред Лоти и леко се поклони:

— Ще ми окажете ли честта, милейди? Или тефтерчето ви за танци вече е запълнено?

— Нямам тефтерче, милорд. Ако все още си спомняте, аз съм омъжена жена.

Погледът му я изгори.

— О, никога не съм забравял това.

Мистър Бил отстъпи встрани и без възражения предостави дамата на съпруга ѝ. Виждайки стъкления му поглед, Лоти си помисли, че в този момент издателят изчислява с колко ще се повишат продажбите на романа след този нов скандал.

— Отстъпвам ви без съпротива, милейди. Чувал съм, че съпругът ви е ревнив. А аз не искам да го предизвиквам.

С тайно намигване към Хейдън той се поклони и остави Лоти сама, на разположение на съпруга ѝ. Когато музикантите отново засвириха бързата мелодия, Хейдън прегърна Лоти и затанцува с нея.

Лоти скришом хвърляше поглед към високото му дръзко чело и все още не можеше да повярва, че отново се намира в прегръдката му. Ръката му почиваше собственически върху гърба ѝ. И с всяко завъртане във вихъра на валса тя все повече се доближаваше до гърдите му.

С поглед, вперен напред, той каза:

— Дълга ти извинение, милейди. Каква романтична мечтателка си само! Не можа да се успокоиш, докато не ме направи герой, нали? Само не разбирам защо трябваше да бъде за твоя сметка?

— Каква сметка? — попита Лоти и се помъчи да прикрие, че е останала без дъх. — Огледай се наоколо. Най-накрая получих славата и вниманието, за които винаги съм мечтала. Точно както ти предрече — сега съм литературната сензация на Лондон.

Хейдън се огледа, но за разлика от мистър Бил видя друго.

— Те не са дошли да те прославят, а да те зяпат. Например там горе е лейди Драйдън. Можеш ли да си представиш, че тази злобна бабишкера ще те гледа съчувствено? С вечната си жлъч е погребала трима мъже.

И той изгледа старата дама с толкова мрачен поглед, че тя потърси защита зад рисуваното си ветрило.

— Не трябва толкова строго да ги съдиш. Мога да те уверя, че те всичките са пролели достатъчни сълзи, когато моята героиня се разкая прекалено късно и героят ми я изтръгна от сърцето си.

Хейдън я погледна в очите, а погледът му накара сърцето ѝ да затупти по-бързо.

— Ти си тази, която винаги е казвала, че никога не е късно. Докато съществува някой, който вярва на другия.

В този момент музиката млъкна, но вместо да пусне Лоти, Хейдън още по-силно я прегърна. Никой от двамата не забеляза, че една пълна с очакване тишина обгърна събралото се множество, когато Адисън със сподавен глас съобщи:

— Негово величество кралят.

Хейдън и Лоти се отдалечиха един от друг и нов възбуден шепот се понесе из балната зала. Стърлинг и Лора бяха точно толкова изненадани, колкото и останалите. Бързо влошаващото се здраве на краля го бе принудило от месеци да се уедини в Уиндзор. Дори се шепнеше, че са налице първите признаци на душевната болест на баща му, когато настояваше да се бие заедно с Уелингтън при Ватерлоо, вместо да прекарва младостта си в прекрасни забавления с вино, жени и тлъсти сметанови сосове.

Когато кралят, придружаван от двама мъже от личната му гвардия, се запъти към тях, Хейдън се поклони, а Лоти направи дълбок дворцов реверанс с наведена глава и разперени поли.

Тя болезнено осъзна уязвимостта на своя врат, с ъгъла на окото си хвърли подозрителен поглед към мечовете на стражата и очакваше всеки момент да чуе заповедта на краля за обезглавяване.

Вместо това кралят каза:

— Стани, момиче. Искам да те разгледам.

Лоти се изправи бавно, промърморвайки.

— Ваше величество!

Кралят беше станал още по-подпухнал и по-блед, отколкото си го спомняше, но лошото му здравословно състояние не можеше да премахне похотливите пламъчета в очите му. Когато ѝ се поклони, очите му се впериха в дълбоката бразда между гърдите ѝ.

— Простете ми, че нахлувам във вашето малко общество, но искам да ви засвидетелствам своята почит.

За неин не по-малък ужас той извади една обшита с дантели носна кърпа от джоба си и попи очите си.

— След мемоарите на Хариет Уилсън нито една друга книга не е успяла да ме развълнува.

— Благодаря, ваше величество. Да чуя това от вашите уста за мен е най-високата похвала.

Като хвърли загрижен поглед към съпруга ѝ, кралят се наведе така, че Лоти усети дъха му на бузата си.

— Вашите герои са малко прикрити, мила моя — прошепна ѝ той. — И е много добре, че не сте споменали нито дума за нашата малка афера.

Лоти хвърли невярващ поглед към Хейдън и сложи показалец върху треперещите си устни.

— Не се тревожете, ваше величество. Винаги можете да разчитате на моята дискретност.

В този момент пред краля се поклони млада жена с гърди, които преливаха над деколтето.

— Извинете ме — промърмори кралят и тръгна след дамата. — Мисля, че има държавни дела, които не търпят отлагане.

— Две, по-точно — отбеляза тихо Хейдън и погледна след краля, който минаваше през залата, придружен от върнатата си стража.

— Най-малкото не ми се наложи да хапя този път.

Хейдън я погледна.

— Ако още веднъж нещо такова ти се случи, аз ще го ухапя.

— Тогава и двамата ще се озовем в Тауър.

— Не мисля, че ще бъде лошо. Най-малкото никой няма да ни смущава.

Той я хвана за ръка, видимо ядосан, че стоят сред толкова хора. Неочакваната поява на краля беше отклонила вниманието от тях, но това не трая дълго. Хейдън откри една врата в другия край на залата и излезе навън заедно с Лоти.

Не беше направил и две крачки, когато един огромен джентълмен застана на пътя му.

— Оукли — извика мъжът и свойски потупа Хейдън по гърба с месестата си ръка. — Радвам се да ви видя отново в Лондон. Надявам се, че ще останете по-дълго. Съпругата ми и аз се надяваме да ни удостоите някой ден за вечеря.

С несвързан отговор Хейдън се откъсна от хватката и тръгна в друга посока. Този път го спря една широко усмихната дама. С ръката си, облечена в ръкавица, тя докосна ръката на Хейдън и го изгледа, примигвайки с очи.

— Ако нямате други покани, милорд, моля вземете под внимание поканата ни с Реджиналд да ни гостувате за чая утре следобед.

Преди да откаже или приеме, отвсякъде заприихахоса господа и дами от висшето общество, които се надвикваха с различни покани.

— ... организирам следващия месец лов в имението си в Лестършир. Моля, обещаите, че ще дойдете.

— ... за екскурзията до езерото Дистрикт през пролетта. Мнозина вече приеха, но без вас няма да бъде същото.

— ... ще се съгласите ли да правите компания на мен и лорд Естес тази неделя в Нюмаркт? Мисля да дам триста гвинеи за едно красиво конче, на което отдавна съм хвърлил око.

Най-после Хейдън успя с лакти да си проправи път през тълпата, без да изпуска ръката на Лоти. Когато накрая излязоха от залата, той започна да отваря врата след врата, докато намери онова, което търсеше — празна стая с огън в камината и резе на вратата. Една лампа хвърляше топла светлина върху тапицираните с плат стени.

Хейдън заключи вратата, обърна се към Лоти и сложи ръце върху нежните ѝ рамена.

— Мили боже, жено, видя ли какви ги забърка? Най-сетне щастлива ли си?

— Да — каза Лоти, седна върху едно брокатено кресло и му се усмихна. — Отворих ти всички врати в Англия. И всяка врата, която е отворена за теб, е отворена и за дъщеря ти. Алегра ще се чуди след време кого да избере измежду многото си обожатели.

Той стисна очи.

— Обаче забеляза ли, че нито една от поканите не включваше и теб.

— Защо — сви рамене тя и се направи, че не е огорчена — Забелязах. Аз в крайна сметка съм повърхностното, незряло момиче, чиято липса на доверие към такъв почтен и добър мъж го е лишило от надеждата за щастие.

— Не, не си! Ти си най-прелестното създание, което някога съм срещал. — С мрачен поглед Хейдън прокара пръсти през косата си. — Господи, ако можех, ако можех...

— Да ме убиеш ли? — помогна му Лоти безгрижно. — Да ме удушиш? Или да ме хвърлиш от някоя скала?

Хейдън изруга полугласно и с три крачки се отзова пред нея. Когато ръцете му обвиха раменете ѝ и я изправиха на крака, тя се отпусна в ръцете му и осъзна онова, което сърцето ѝ вече знаеше.

Тя никога не се бе страхувала от него. Боеше се само за чувствата си към него. Когато той сведе устни към нейните, точно тези изпълнени с копнеж чувства я разтърсиха силно.

— Как искаш да те обичам — довърши той изречението си и гласът му прекъсна безпомощно, когато устните му, леки като перце, погалиха нейните. — Искам просто да те обичам от цялото си сърце.

— Тогава направи го! — прошепна тя и обви с ръце врата му — Моля те!

Той не се остави да го молят втори път. Отговори на прегръдката ѝ и впи устните си в нейните. Когато се отпусна в обятията му и вкуси сладостта на целувката, Лоти забеляза възхитена, че отново стои на ръба на опасната пропаст от съня си. Само че този път знаеше, че ако се осмели да падне в ръцете на Хейдън, нямаше да се сгромоляса, а ще полети.

Хейдън внимателно я отдръпна от себе си.

— Сега, когато убеди скандалните вестници и цялото общество, че смъртта на Жюстин е била само трагичен инцидент — каза той, останал без дъх, — не мислиш ли, че най-малкото, което ти дължа, е истината.

Поклащайки глава, Лоти постави два пръста върху устните му.

— Сега знам единствената истина, която трябва да знам. А тя е, че те обичам.

От гърлото му се изтръгна стон, когато Лоти притегли главата му, а устните ѝ срещнаха неговите. Треперещите му пръсти започнаха да откопчават копчета и кукички, да развързват панделки и шлейфове, отчаяно бързо да смъкват дрехите, които ги разделяха. Хейдън я обърна и започна да разкопчава облечените с кадифе копчета на гърба ѝ, Лоти се зае с шала му, като изпитваше болезнен копнеж да го докосва. Тя прокара върха на езика си по челото му и се наслади на аромата на подправки, на сапун за бръснене и корнуолски вятър.

Той съблече роклята през главата ѝ, а фустите през краката. Тя нервно започна да разкопчава копчетата на ризата му, те се скъсаха и се разпиляха из стаята.

Хейдън положи Лоти върху един фотьойл и се наведе над нея.

— Ако това беше истинско легло — обяви той и издърпа нетърпеливо панделките от корсета ѝ, — нямаше изобщо да те пусна да излезеш от него.

— Това обещание ли е? — попита тя, докато той с нетърпеливите си пръсти освобождаваше косата ѝ от фибите, докато не се разпиля върху раменете ѝ като златен облак.

Хейдън повдигна тази блестяща завеса и топлите му устни си плъзнаха по врата ѝ, точно под кадифената панделка, и предизвикаха вълна от неприкрито удоволствие.

— Давам ти честната си дума на джентълмен!

Но когато я притисна към себе си и обхвана гърдите ѝ с ръце, той вече не беше джентълмен, а мъж, с нуждите на мъж и с жаждата на мъж. Нежно погали гърдите ѝ, после взе болезнените им върхове между палеца и показалеца си, дръпна ги и ги погали, докато Лоти не се изви срещу него, изгаряща от желание. След като покри с нежни целувки всеки сантиметър от тялото ѝ той прокара ръка по меката кожа на корема ѝ. Умелите му ръце се плъзнаха още по-надолу и намериха тесния отвор във влажните гънки и напоената с нектар пролука между тях. Плъзна двата си пръста в цепката и изстена гърлено.

— Не вярвах, че е възможно, но ти си толкова готова, колкото и аз.

— Защо трябва да е другояче? — поиска да знае Лоти, останала без дъх. Тя притисна тялото си към ръката му, отчаяно търсейки удоволствието, което само той можеше да ѝ подари. — И аз чакам толкова дълго време.

Хейдън разкопча панталона си, разтвори крака върху шезлонга, обви с ръка задника ѝ и я притегли към себе си. Повдигна я и проникваше все по-дълбоко и по-дълбоко, докато не вложи в нея всяка трептяща частица от тялото си.

Той скри лицето си в сладко ухаещата ѝ коса, дишаше тежко и накъсано и се мъчеше да се контролира. Въпреки едва сдържаното си желание, Хейдън беше напълно доволен само да я държи така — завинаги. Тялото ѝ излъчваше топлината, от която толкова отчаяно се нуждаеше, а златната светлина на косата ѝ прогонваше тъмнината. Ударите на сърцето ѝ бяха музиката, която толкова му липсваше, откакто напусна Оукуайлд.

Лоти отпусна глава върху широкото рамо на Хейдън, повтаряйки името му. Усети как кръвта напирва в тялото му, на мястото, където бяха съединени. Тя туптеше с ритъма на сърцето ѝ, докато не можеше повече да издържи това прекрасно напрежение.

Притисна по-силно бедрата си към краката му и повдигна тялото си така, че той почти излезе от нея.

Прекрасната смелост на жена му изненада Хейдън. Той следваше движенията ѝ и с все по-силен натиск на бедрата си проникваше все по-дълбоко в нея. Заедно с това той започна да гали твърдата малка пъпка между гънките.

Сподавен стон се изтръгна от устните на Лоти. Тя изпита сладкото мъчение да се почувства докрай изпълнена, да бъде напълно негова, разтапяща се под милувките му. Точно когато мислеше, че не може да изтърпи и миг повече, Хейдън натисна бедрата ѝ надолу и едновременно се издигна срещу нея. Държеше я здраво и с все по-бързи движения започна да се движи в нея. А когато една ослепителна вълна на екстаз ги заля едновременно, се случи нещо, което и двамата не бяха предвидили. Лоти изкрещя.

— Алегра! Алегра, събуди се!

Алегра отвори бавно очи и откри Ели, която беше коленичила до нея на леглото със светнали очи.

— Какво има? — прошепна тя сънливо и се опря на лакът.

— Няма да повярваш кой е тук. Баща ти!

— Не ставай глупава! — И като прегърна куклата на Лоти, Алегра се обърна на другата страна. Тя беше прекарала цялата вечер нацупена в стаята си, защото мис Търлигър я беше обявила заедно с другите деца за прекалено малка, за да вземе участие в бала. — Баща ми е в Корнуол.

Без да се впечатли, Ели се изкатери от другата стана на леглото.

— Не, той не е в Корнуол, той е точно тук, в Девънбрук Хаус.

Алегра седна и разтърка очи.

— Сигурна ли си, че не сънуваш? Спомняш ли си какво стана, когато изяде две порции коледен пудинг. Кълнеше се във всичко свято, че един великан те наблюдава в стаята ти.

Ели тръсна глава.

— Тогава може би съм сънувала, но сега бях съвсем будна. Викът на леля Лоти ме събуди.

Очите на Алегра се разшириха загрижено.

— Лоти е изкрещяла?

Ели закима и даже къдриците ѝ се залюляха.

— Беше един ужасен кръсък. Помислих си, че убиват някого, докато обувах домашните си пантофи. Когато излязох навън, коридорът беше препълнен с гости, майка ми и леля Даяна плачеха, а чичо Джордж и чичо Тейн заплашваха да разбият вратата. Баща ми нареди на Адисън да донесе пистолетите му.

— Да не би да искаше да застреля Лоти?

— Разбира се, че не, глупачке. Искаше да застреля баща ти.

Алегра отметна завивката и спусна краката си от леглото.

— Нямах основание да се страхуваш — каза Ели и я помилва по коляното. — Преди Адисън да донесе пистолетите, леля Лоти излезе напълно спокойна от стаята, а баща ти вървеше зад нея.

— Защо тогава е крещяла? Да не би той да ѝ е направил нещо лошо? Беше ли ранена?

— Тя твърдеше, че е видяла мишка. — Ели показва с ръце. — Една толкова голяма мишка с налети с кръв очи и огромни зъби. Навярно много я беше срам, да предизвика такова вълнение заради една мишка. Не бях виждала лицето ѝ толкова зачервено.

— Това е забележително — каза Алегра и отново скри краката си в леглото, като гледаше неспокойно в сянката. — При всички тези котки в къщата, не би трябвало да има мишки. Къде е сега баща ми?

— В спалнята на леля Лоти. След като се качиха горе и гостите се разотидоха, Куки ми свари топло мляко и ме държа дълго в кухнята при нея и Адисън.

Алегра седна и прехапа долната си устна, а бръчката между веждите ѝ стана по-дълбока. Накрая слезе мълчаливо от леглото.

— Къде отиваш?

Бузите на Лоти почиваха върху голите гърди на съпруга ѝ. Тя долови как сърцето му се успокои и заби равномерно.

С въздишка той обви ръце около нея и я целуна по косата.

— Толкова се радвам, че зет ти не ме застреля. Щях да пропусна това тук с голямо неудоволствие.

— Има много причини да се живее, нали?

Все още наслаждавайки се на последиците от това най-висше удоволствие, Лоти протегна ръка, зави и двамата с одеялото и се сгуши

в топлите ръце на Хейдън. Изведнъж чу леко драскане по вратата.

— Чу ли? — прошепна тя и вдигна глава.

— Може би е мишка. — Лицето на Хейдън остана сериозно, но гърдите му се затресоха от потискан смях. — Една наистина голяма мишка със святащи червени очи и страшно остри зъби, от които тече кръвта на последната жертва.

Лоти грабна най-близката възглавница и го замери с нея.

— Опитах се да ти спася живота. Аз пък намирам, че се получи впечатляващо.

— Така беше наистина — призна той със силен смях, — но би било още по-впечатляващо, ако връзките на корсета ти не висяха.

— Най-малкото подхранихме клюките. Сигурна съм, че утре сутринта жълтите вестници ще пишат за това надълго и нашироко: „Маркизът убиец и писателката нападнати от разярена мишка по време деликатно положение.“

Тя отново се отпусна в ръцете му и въздъхна доволно. Лунната светлина падаше върху леглото ѝ и я къпеше в нежната си светлина. Хейдън мълчеше от дълго време и тя помисли, че е заспал. Но когато се опря на лакът, за да се порадва на удоволствието да го наблюдава в съня му, видя, че той лежи с отворени очи и гледа замислено в тавана.

Когато почувства любопитния ѝ поглед, той се обърна бавно към нея.

— Трябва да ти разкажа за Жюстин.

Лоти поклати глава и го погали по бузата.

— Вече знам всичко, което ми е необходимо. Не е нужно да го правиш.

Той я хвана ръката ѝ и целуна дланта ѝ.

— Мисля, че трябва. Ако не за теб, заради себе си.

Тя кимна леко и отново се сгуши в ръцете му.

Когато Хейдън заговори, гласът му бе отчужден и звучеше, като че ли разказва нещо, което се е случило с другиго в някой друг живот:

— Почти три месеца след като се върнахме от Лондон, Жюстин откри, че е бременна. Не предполагаше, че детето е от Филип.

Лоти за миг закри очи. Благодарение на Нед тя знаеше истината и не попита, откъде е толкова сигурен, че детето не е негово.

— Жюстин беше все така убедена, че в леглото ѝ в Лондон съм бил аз. Нямах сърце да ѝ кажа истината. Когато откри, че ще има още

едно дете, тя преливаше от щастие. Часове наред шиеше и бродираше шапчици, разучаваше приспивни песни и през цялото време разказваше на Алегра за малкото братче, което ще получи. Тя беше убедена, че детето ще бъде момче, наследникът, който искаше да ми подари. Нямах друг избор, освен да участвам в представлението и да се правя на много радостен.

— Какво ли мъчение е било това за теб — прошепна Лоти и погали ръката му.

— Не знаех какво друго да правя. В крайна сметка, не можех да обвиня едно неродено дете за обстоятелствата около неговото зачеване. Бях решил да държа Жюстин в Корнуол, докато и най-лошите слухове в Лондон не заглъхнат. — Той стисна зъби. — Но един слуга беше донесъл скандално вестниче от Лондон и то случайно попадна в ръцете на Жюстин. Там беше написано всичко — за изневярата ѝ, за дуела, за смъртта на Филип.

За пръв път Лоти разбра защо той толкова дълбоко презираше всеки, който разпространява сред хората скандали за негова сметка.

— И какво направи тя?

— Изпадна в една от най-ужасните си депресии. Беше по-лошо от меланхолията, по-лошо от унинието, по-лошо от всичко, което бях преживял дотогава. Тя отказваше да напусне леглото си, освен късно през нощта. Бродеше като дух по коридорите. Прекарваше дните в стаята си. Въпреки че по този начин късаше малкото сърце на Алегра, тя отказваше да ни види. Мисля, че много се срамуваше да ни погледне в очите. — Той тръсна глава. — Опитах се да ѝ обясня, че не е виновна за случилото се. Всъщност, аз бях виновният, задето я изоставих, когато тя се нуждаеше от мен.

Лоти до кръв прехапа долната си устна, знаейки, че опитът ѝ да го убеди в противното е безполезен. Не сега и не още.

— В една бурна нощ тя изчезна. Търсихме я из цялата къща и навън в градината. Мислех, че ще ми спре сърцето, когато я открих на ръба на скалите. Виках името ѝ, мъчех се да я накарам да ме чуе през плющенето на дъжда и воя на вятъра. Когато се обърна към мен и видях лицето ѝ, замръзнах на място. Знаех, че няма да посмея да направя дори и една крачка. Тя стоеше там, без най-малка следа от лудост в очите — толкова хубава, толкова спокойна. Аз бях този, който

беснееше от гняв като луд. Молах я да помисли за Алегра и за детето, което расте в нея. Да помисли и за мен. И знаеш ли какво ми отговори?

Лоти поклати глава, неспособна да произнесе и една дума.

— С абсолютно бистро съзнание тя се обърна към мен, от очите ѝ струеше всичката любов на света и каза: „Ще го направя“.

Скочих към нея, но беше късно. Тя дори не извика. Изчезна безмълвно в мъглата.

Лоти се разтрепери.

— Ти си обяснил на властите, че е било нещастен случай, че се е подхлъзнала и паднала.

Той кимна с глава.

— Исках да спестя на Алегра скандала, че майка ѝ е самоубийца. Когато разбрах, че от това се получи много по-грозен скандал, беше късно. Никога не съм си представял, че Алегра ще ме обвини за смъртта на майка си. Но го направих, не само заради нея, а и заради Жюстин. Исках да погребва жена си в осветена земя. — Той стисна зъби, като че ли се страхуваше да не загуби самообладание. — Не можех да понеса, че Господ ще я прокълне завинаги, след като целият ѝ кратък живот беше белязан от толкова страдание и мъчение. И така, стоях на ръба на скалата, ослепял от дъжда и сълзите, и се заклех никой да не научи истината за нейната смърт. И никой не я научи. До този момент. — Той се обърна и погледна към Лоти. — Казах я само на теб.

Лоти се надвеси над него. Сълзите ѝ намокриха лицето му. Сладката им топлина беше единственият балсам, който можеше да му предложи за раните, все още толкова пресни и дълбоки. Тя го целуна по челото, по веждите, по носа, а накрая и по устата и се опита да отнеме от душата му цялата тази болка и горчивина.

Като стенеше името ѝ, като че ли то беше отговор на всички забравени молби, Хейдън обви с ръце тялото ѝ и я обърна под себе си. Когато Лоти отвори за него ръцете и краката си и му предложи утеха, превъзможнала сълзите и думите, никой от двамата не чу тихото изскърцване на вратата на спалнята.

*Беше ли възможно, драги читателю, тази
скандална нощ да доведе до любов за цял
живот...*

Някой чукаше по вратата. Това нямаше да е толкова лошо, ако този някой не викаше силно.

Събуден от дълбокия сън, Хейдън се стресна и изруга. Лоти се обърна по корем, изстена протестиращо и, сгушена в него, отказа да стане.

Но чукането и виковете не преставаха.

С възглавница пред голите си гърди, Лоти стана и отмахна буйните къдрици от лицето си.

— Мисля, че е Стърлинг. Какво ли има пак? Пак ли извиках?

Хейдън я прегърна през талията, наведе се над нея и започна да целува нежната кожа на врата ѝ, като мърмореше:

— Не, но ако иска да почака, можем да го направим.

Чукането стана още по-настойчиво.

Когато Лоти се помъчи да се освободи от прегръдката на Хейдън, той я натисна към възглавницата.

— Предупредих те, че когато те имам в прилично легло, няма да те пусна да излезеш от него. Остани там, където си. Този път аз ще се разправам с него.

Със заплашително лице и разрошена коса, Хейдън стана от леглото и обви чаршаф около тесните си бедра.

— Бъди внимателен — предупреди го Лоти. — Навярно е въоръжен.

— Ако е така, по-добре да си потърси секунданти, защото този път съм твърдо решен да приема дуела.

Лоти би се притеснила от заплахата на мъжа си, ако в този момент не си мислеше колко добре изглежда той, завит в чаршафа.

Мечтателно въздъхна и се възхити на едва прикритите му задни части, докато той отваряше вратата.

Стърлинг отвори уста, но преди да изрече и дума, Хейдън вдигна заплашително пръст.

— До гуша ми дойде от вашето вмешателство, Девънбрук. Карлота не е вече малко дете. Тя е възрастна и не необходимо да си пъхате арогантния нос навсякъде в нейните дела. Вие сте неин зет, а не настойник. Сега тя е моя жена и е точно там, където ѝ е мястото — в моето легло, и ще остане там.

Смръщил чело, Стърлинг учудено наблюдаваше Лоти зад рамото на Хейдън. С чувство на гордост Лоти му се усмихна и му помахна.

Стърлинг отново отмести погледа си към Хейдън и нещо в лицето му накара усмивката на Лоти да угасне.

— Не съм тук заради Лоти, а заради дъщеря ви. Тя изчезна.

След като набързо облякоха разпилените си дрехи, Лоти и Хейдън слязоха в салона, където се беше събрало цялото семейство. Стърлинг се разхождаше напред-назад пред шкафа. Лора седеше на софата, а хубавото ѝ лице изразяваше тревога. Хариет бе на дивана, а Джордж бе зад до камината и въпреки че се правеше на незаинтересуван, непрекъснатото потропване с пръсти върху мраморния перваз го издаваше.

Хейдън се отправи веднага към облечената в черно фигура, която седеше в ъгъла.

— Къде е тя? — попита той. — Къде е дъщеря ми?

Мис Търлигър изглеждаше вгълбена в себе си повече от обикновено. Костеливите ѝ пръсти се бяха впили в дръжката на бастуна, когато със зачервени очи погледна нагоре към Хейдън.

— Тъй като Алегра не се яви на урока днес сутринта, отидох да я събудя. Когато отметнах завивката, намерих само това тук.

И тя взе от стола до нея куклата, която Хейдън беше подарил на дъщеря си. Хейдън я взе и погали куклата по гарвановочерните блестящи коси.

— Вие трябваше да внимавате за нея — каза той потиснато и загледа обвинително старата жена. — Как допуснахте това да се случи?

— Не, Хейдън — намеси се Лоти сериозно, — аз трябваше да внимавам за нея.

Преди той да отговори нещо, Куки влезе в салона, влачейки зад себе си Ели. Подутите ѝ очи и зачервеният нос бяха доказателство, че малкото момиче е плакало.

— Започвай, дете — заповяда готвачката строго и бутна малката пред себе си. — Разкажи им какво знаеш.

— Но аз обещах да не казвам — заплака Ели. Лора бързо се изправи и прегърна дъщеря си.

— Никога не бих искала от теб да нарушиш обещанието си, Елинор, но маркизът не е на себе си от притеснение за малкото си момиченце. Той обича Алегра толкова много, колкото ние теб, и ако не я намери скоро, ще бъде много тъжен. Можеш ли да ни кажеш къде отиде Алегра?

Ели плахо погледна Хейдън.

— Казах ѝ, че бяхте тук миналата нощ. Отначало не ми повярва, но когато ѝ разказах за мишката и че леля Лоти беше цялата червена, тя разбра, че казвам истината.

Лоти почувства как отново се изчервява.

— И какво направи тя?

— Каза, че отива да потърси баща си. Но скоро се върна в спалнята и ме помоли да ѝ дам куклата — Ели гледаше със смръщено чело към куклата в ръцете на Хейдън. — Когато ми каза къде отива, мислех, че я е взела със себе си.

— Къде? — попита отчаяно Хейдън. Какво каза тя? Къде искаше да отиде?

— В Корнуол. Каза, че иска да се върне в Корнуол.

Лицето на Хейдън леко се отпусна.

— Тя е само на десет години. Ако се е запътила за Корнуол, навярно не е стигнала далеч. — Настоятелният му поглед се плъзна над всички присъстващи и се спря на Лоти. — Или?

— Пощенската кола — прошепна Хариет.

Трябваше му една минута, за да се разбере какво каза тя.

— Какво казахте, мис Дъмуинкъл? — попита Джордж и се надвеси над раменете ѝ.

— Пощенската кола — повтори Хариет и очите ѝ зад дебелия стъкла оживяха. — Алегра знае, че така аз дойдох в Корнуол.

Непрекъснато ми задаваше въпроси и твърдеше, че е било чудесно приключение.

Стърлинг застина пред шкафа и притисна челото си с пръсти.

— Мили боже! Ако е успяла да си осигури място в някоя от пощенските коли, които са отпътувала тази нощ от Лондон, навярно вече е на половината път за Корнуол.

Хейдън прокара ръка през косата си, леко зашеметен.

— Това не звучи смислено. Щом като е знаела, че съм тук, защо е искала да се върне там? — Той коленичи пред Ели и нежно прегърна детето — Мисли, малката ми, помисли си хубаво защо Алегра искаше да се връща в Корнуол.

Ели бавно кимна с глава, а долната ѝ устна се разтрепери.

— Каза, че иска да види майка си.

Каретата се носеше по пътя през тресавището, тресеше се през дупките и браздите, а Лоти имаше чувството, че ще ѝ изпаднат зъбите. Хейдън караше като луд. Пътуваха през деня и през нощта и спряха само да сменят конете, когато кочияшът ги предупреди, че всеки момент ще умрат. Когато една счупена спица ги задържа около час, Лоти се страхуваше, че Хейдън ще хукне пеша.

По пътя настигнаха три пощенски коли, но въпреки отчаяните въпроси, дори и закани, нито кочияшите, нито пътуващите знаеха за някакво малко момиче, което се е опитало да си купи билет за Корнуол. Последният кочияш си спомни, че пред него има още една пощенска кола, която точно в полунощ е отпътувала за Корнуол.

Куклата на Алегра седеше на седалката срещу Хейдън и Лоти и с хладните си виолетови очи и невъзмутимостта си като че ли им се подиграваше. Лоти скри по-дълбоко ръце в маншона и си пожела да види дяволито ухилената си кукла с нейното веселото блеснало око. Но тя беше изчезнала заедно с Алегра.

Докато каретата подскачаше през тресавището, Хейдън гледаше през прозореца, както през по-голямата част от пътя, а лицето му изглеждаше безутешно като зимното небе. След заминаването им от Лондон, почти не беше разменил дума с Лоти, както по времето, когато тя се запозна с него. Но когато му подаде ръка, той я хвана здраво.

Най-после завиха към двора на дома. Небето изглеждаше така, като че ли всеки момент ще се извие буря над морето. Дъждът пронизваше студения въздух, а засилващият се вятър шибаше голите клони на дърветата в овощната градина.

Каретата спря. Докато Лоти успее да събере полите си, Хейдън вече бе изскочил през вратата на каретата и тичаше към къщата като викаше името на дъщеря си.

Лоти достигна до вратата в момента, в който Марта влизаше в преддверието, и се втрещи, когато видя господаря си, без шапка и напълно не на себе си.

— Какво, за бога, правите тук, милорд — попита изплашено тя. — Ако бяхте изпратили известие, че толкова бързо ще се върнете, щяхме да се приготвим...

Преди да успее да довърши, Хейдън я хвана за раменете.

— Марта, тук ли е Алегра? Марта слисано го изгледа.

— Алегра ли? Разбира се, че не е тук. Тя е в Лондон.

Лоти отчаяно се огледа във фоайето, докато погледът ѝ не падна върху шкафа с купчина неотворени писма върху него, чакащи завръщането на Хейдън.

— Пощата, Марта — каза тя настойчиво. — Днес донесоха ли пощата?

— Мисля, че да. Преди около час изпратих Джем до селото да я донесе. — Махна с ръка. — Нямаше нищо важно, само няколко новини и писмо от братовчед ви Базил.

Лоти и Хейдън размениха отчаяни погледи.

— Алегра! — извика Хейдън и започна да си качва по стълбата.

— Алегра! — извика и Лоти и затича по коридора, който водеше към кухнята.

Скоро се срещнаха в музикалния салон, и двамата прегракнали и без дъх.

— Няма и следа от нея — каза Хейдън още по-отчаяно.

— Никой от слугите не я е виждал — поклати глава Лоти — О, Хейдън, ами ако сме се излъгали и тя е някъде из Лондон — безпомощна, уплашена и сама.

Хейдън погледна към портрета на Жюстин с ръце, стиснати в юмруци.

— Но племенницата ти се закле, че тя е тръгнала да види майка си.

Едва изрекъл тези думи се обърна към Лоти и я изгледа, а ужасът, който прочете в очите му, накара кръвта ѝ да замръзне.

Алегра стоеше на ръба на скалата, а вятърът развяваше палтото ѝ. На фона на мрачното небе и на бушуващото море изглеждаше съвсем малка и уязвима. Със сподавен вик Хейдън искаше да изтича до нея, но Лоти го хвана за ръката и посочи несигурната почва под краката на дъщеря му.

Двамата се приближиха много внимателно, изпълнени със страх да не стреснат момичето. Когато стигнаха достатъчно близо, за да ги чуе сред шума на вълните, които с трясък се разбиваха в назъбените скали долу, Хейдън извика:

— Алегра!

Алегра се обърна и от внезапното движение се препъна. Хейдън се напрегна и Лоти разбра какъв нечовешки самоконтрол му костваше да не скочи напред да хване детето си. Очите на Лоти се изпълниха със сълзи, когато позна раздърпаната кукла, която Алегра стискаше в ръцете си.

— Алегра, мила — каза Лоти и нежно се усмихна на доведената си дъщеря, — баща ти и аз много се страхуваме. Можеш ли да дойдеш при нас да те видим.

Алегра поклати глава. Вятърът развя косите ѝ върху потъналото в сълзи лице.

— Не искам да ме гледате. Не искам никой да ме гледа.

Лоти и Хейдън учудено размениха поглед. Хейдън протегна ръка и започна внимателно да се приближава. Тя отстъпи назад и си доближи още повече до пропастта. Когато той замръзна с все още протегнатата ръка, Лоти би дала десет години от живота си, ако можеше да спести израза в очите му.

— Страхуваш ли се от мен, Алегра? Това ли е? Страхуваш се, че съм направил нещо лошо на майка ти?

Тя отново поклати глава.

— Разбрах, че не си я наранил. Чух разговора ви с Лоти и вече знам истината. Знам точно кой уби майка ми.

Хейдън с мъка произнесе думата.

— Кой?

Алегра вдигна чело и погледна баща си в очите — Аз.

Хейдън се придвижи още няколко крачки.

— Разбира се, че не си го направила ти! Как можеш да твърдиш нещо толкова смешно?

— Защото е вярно! Не можех да разбера защо понякога толкова ме обича, а понякога не може да ме гледа. Един път часове наред стоях пред вратата ѝ, плаках и се молих да излезе и да поиграе с мен. Но тя не излезе. И аз се разярих и ѝ извиках: „Мразя те! Мразя те и искам да умреш.“ — Алегра изхълца. — И тя умря.

— Ах, сладката ми — Хейдън падна пред нея на колене и сълзите му потекоха. — Ти не си убила майка си. Не си виновна за смъртта ѝ. Твоята майка беше много болна и не можеше да намери друг изход, за да се избави от страданията си. — Той поклати безпомощно глава. — Тя толкова те обичаше. Ти беше светлината на нейния живот. Ако не беше болна, никога нямаше да те изостави. Ние двамата нямаше да те изоставим.

Лоти стисна раменете на Хейдън. Знаеше, че той за пръв път вярва в думите, които изрича. Той не освобождаваше само Алегра от бремето на вината, той прощаваше и на себе си.

Хейдън подаде на Алегра треперещата си ръка.

— Ела, сладка моя! Ела при твоя папа.

Лицето на Алегра се сгърчи угрижено. Тя простря ръка към него, но точно в този момент един порив на вятъра сграбчи пелерината ѝ и я блъсна към скалата. Краката ѝ загубиха опора и докато се опитваше да намери здрава почва, Хейдън изтича до нея, а Лоти се хвърли към него.

Алегра извика пронизително като в кошмар. Хейдън успя да я хване за ревера на палтото, а куклата на Лоти се изплъзна от ръцете ѝ и падна в кипящото море. Лоти се вкопчи в жилетката на Хейдън, стисна зъби и се опита с всички сили да го задържи, защото знаеше, че той никога няма да изостави дъщеря си, дори и ако трябва да полети заедно с нея в пропастта.

Извън себе си от страх, че ще изгуби и двамата, Лоти затвори очи и започна отчаяно да се моли:

— Мили боже, моля те, моля те...

Точно в този момент един ухаещ на див жасмин порив на вятъра подхвана Алегра и я изтика нагоре в ръцете на баща ѝ. Тримата се запрепъваха назад и стъпиха върху здрава почва.

— О, папа! — извика Алегра и за пръв път от четири години се хвърли в прегръдката му.

Той я прегърна здраво и скри лицето си в буйните ѝ къдрици.

— Всичко е наред, малката ми. Папа е тук. Той никога няма да те пусне.

Трепереща от облекчение и от учудване, Лоти погледна към скалата. За миг видя очертанието на женска фигура. Видението се усмихваше и кимаше с глава без следа от сарказъм. И Лоти разбра какво искаше да ѝ каже. Жюстин беше намерила в смъртта си покой, който ѝ бе отказан в живота.

Лоти бавно ѝ кимна и прие неизречената благословия на Жюстин да направи този мъж и това дете свое семейство. Когато най-послед Хейдън вдигна глава, видението отдавна беше изчезнало. На негово място имаше само купчина облаци, надвиснали над бурното море.

Хейдън я хвана и я притисна към себе си и детето. Лоти се усмихна през воала от сълзи.

— Всичко е наред, Хейдън. Разбирам, че Жюстин е твоята първа любов.

Той постави ръка на бузата ѝ и я погледна нежно и проникновено със зелените си очи.

— Жюстин беше моята първа любов, но ти, сладка Лоти, си последната.

Когато погали с устни нейните и целувката му я изпълни с учудване и надежда. Слънцето изгря между облаците и весели звуци на пиано зазвучаха в ушите ѝ.

Хейдън замръзна.

— Чу ли? — попита той и я погледна. — Мислиш ли, че е дух?

— Не ставай смешен, папа — отговори Алегра и вирна нослето си.

И като размениха с Лоти палав поглед, двете жени в живота на Хейдън отговориха в един глас.

— Призраците не съществуват.

ЕПИЛОГ

**От светската хроника на „Таймс“,
Лондон, 26 март 1831 година**

Лейди Алегра Сент Клер, очарователната дъщеря на един от най-почитаните граждани в нашия град, беше въведена в обществото вчера вечерта в дома на дук Девънбрук. Тя откри вечерта с клавирно изпълнение на „Бурята“ от Бетовен. И когато гостите, между които и кралят, мълчаха цяла минута, потресени от брилянтното ѝ изпълнение, нейният горд баща се изправи и извика: „Браво!“. След което последваха бурни ръкопляскания.

Развълнуваната мащеха на дебютантката, известната авторка на романите „Жената на Господаря на смъртта“ и „Моят мил разбойник Синята брада“, рядко изпускаше ръката на съпруга си по време на валсовете и кадрилите. На въпроса над какво работи тя в момента, нейният съпруг сияещо отговори: „Върху един щастлив край!“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.